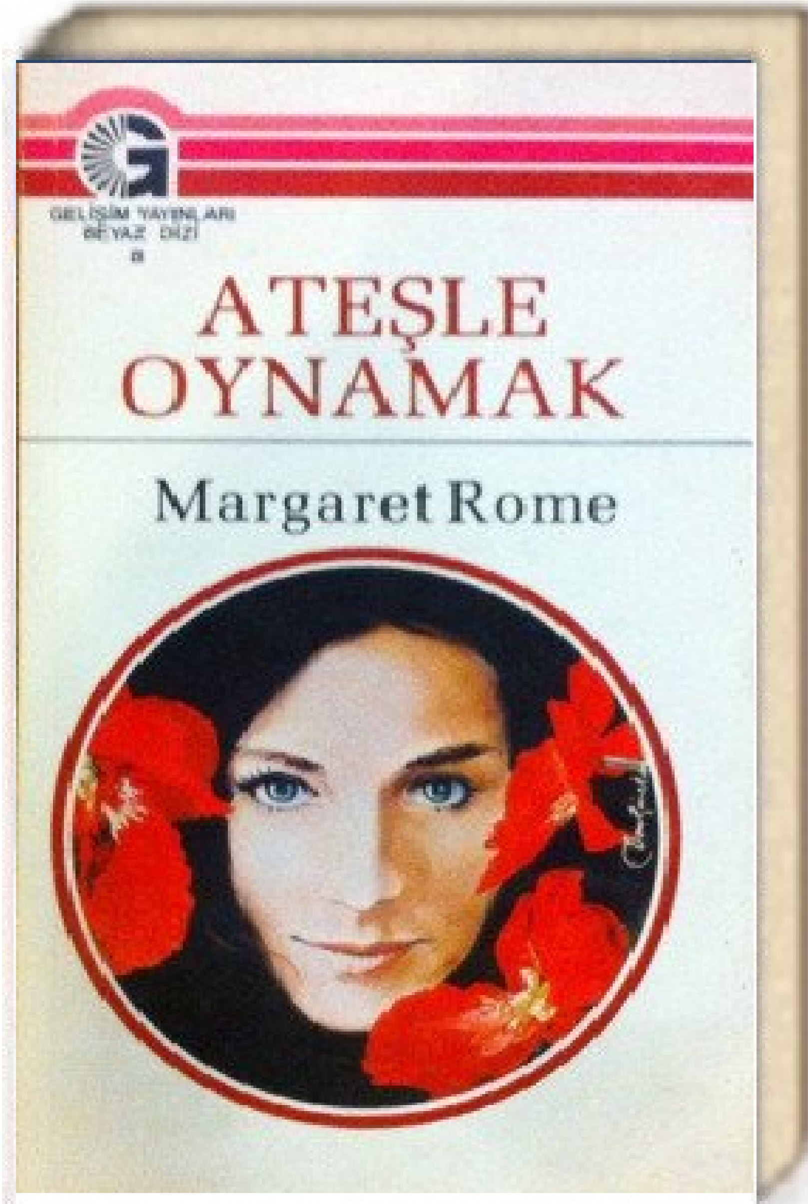
Margaret Rome - Ateşle Oynamak

ATEŞLE OYNAMAK

Brezilyalı yerliler, ünlü rehber Ramon Vegas'a **Ateş Adam** anlamına gelen **Caramuru** adını takmışlardı. Tina'nın botanikçi halası bu masalsı adın, onun yanardağdan farksız kişiliğini çok iyi yansıttığını söylüyordu: "Amazon'a yapacağı bu son gezide onunla birlikte olacağım: düşündükçe heyecandan yerimde duramıyorum!"

Ama son anda bir kaza geçirince Chris halanın umutları yıkılıverdi. Peki, Tina onun yerini alamaz mıydı? O da botanikçiydi. Adları da aynı sayılırdı: Tina ve Christina. Tina pekâlâ halasının yerine geçip geziye katılabilirdi. Ancak Tina, Ramon'un, aldatılmaktan nefret edeceğini hiç düşünememişti. Ramon'la tanışıp da ona o anda vurulduğunda "ateşle oynadığını" fark edecekti ama, iş işten geçmişti artık...

BİRİNCİ BÖLÜM

Tina Donnelly antreye kapaklanırcasına girdi; kucağındaki paketleri güçbela sandalyenin üzerine bırakırken, kapıyı ayağıyla iterek kapadı.

«Hay Allah razı olsun!» diye mırıldandı. «Chris hala iyi ki ille de kalorifer diye diretti!» İçerinin sıcağı soğuktan uyuşmuş yanağını pembeleştirmeye ve kürk başlığının altına girmemekte inat eden kumral buklelerine takılmış kar taneciklerini eritmeye başlamıştı. Üstündekileri çabucak çıkardıktan sonra paketleri yeniden toparladı ve kendisiyle halasına yemek hazırlamak için mutfağa geçti.

Konforlu bir mutfakta yemek pişirmenin keyfini çıkararak işi kolaylaştıran tezgâhları ve çevresindeki modern dekoru hayranlıkla süzerek, bir yandan iş yapıyor, bir yandan şarkı mırıldanıyordu. Bu daireye taşınmadan önce, halası mutfağın düzenlenmesini tamamen onun isteğine bırakmıştı. Halası oturma odasıyla yatak odalarının dekorasyonu için planlar yaptıkça, Tina da son model mutfak araç gereçlerini sergileyen parlak broşürlere kaptırmıştı kendini. Dairenin döşenmesi bittiği zaman, ikisi de hem kendilerinin hem birbirlerinin yaptığı işi beğenmişlerdi. Tam ortasında dişlerini gösteren kafasıyla koca bir kaplan postunun yer aldığı, boydan boya yaprak yeşili bir halıyla kaplı değişik

oturma odasını gözden geçiren Tina hayranlıkla halasına dönmüştü.

«İnan bana Chris, eğer şimdiki işin olmasaydı, dekoratörlükten büyük para vururdun. Marifetlerini öyle bir döktürmüşsün ki!»

Tina oradan oraya dolanarak, Chris Donnelly'nin yurt dışı gezilerinde toplayıp getirdiği ender bulunur biblolari, çeşitli süs eşyalarını beğeniyle elledikçe, halası gülümsüyordu. Ustalıkla abajur biçimine sokulmuş bir çift Benares pirinç şamdan, Hindistan'dan alınmış tik ağacından bir masanın üzerinde duruyordu. Abajurların hemen altında, halasının güney denizlerindeki bir mercan adasında keşfettiği değişik biçimli deniz kabukları ile çeşitli boylarda kristal parçaları güzelce kümelenmişti. Duvardaki yaldızlı ayna eski bir cami resmini yansıtıyordu. Bir başka duvarda, Brezilya'dan alınmış el işi karo seramiklerle zarif oymalar, Uzakdoğu ipeğinden perdelerin süslediği pencerelerin ışığını alacak biçimde yerleştirilmişti. Duvardaki bir girintide, Avusturya işi tahta oyma büst ile minyatür bir cadıkazanına dikilmiş sivri dikenli kaktüs yan yana duruyordu. Burası, dekorasyonu yapan ilginç kadının yaşam öyküsünü dile getiren egzotik, şaşırtıcı, ama temelde rahat bir odaydı.

Ne var ki, yeni evlerine taşınmanın heyecanı geride kalalı altı ay olmuştu ve Chris Donnelly'nin yeni bir geziye çıkmak için yerinde duramadığını gösteren belirtiler, birkaç haftadır Tina'nın gözünden kaçmıyordu. Tina, iki kişilik sofrayı kurarken gülümsedi. Halasının yeni bir inceleme gezisine çıkacağını utana sıkıla her açıklayışında, Tina bu haberi çok şaşırmış gibi kar-

şılıyor, böylece halası sözlerinin hiç de sürpriz olmadığını fark etmiyordu. Chris, Afrika ormanlarında dolaşır ya da Peru'da bir dağa tırmanırken genç yeğenini Londra'da yalnız bırakacağını düşünerek haftalarca vicdan azabı çekedursun, Tina serinkanlılıkla onun eşyalarını hazırlıyor, araç gereçlerini elden geçiriyor ve genellikle hareket tarihinden sadece birkaç gün önce itiraf edilen gezide halasına gerekecek her şeyi hazır ediyordu. Hoş, Chris, bunların farkına varacak olsa bile gülümseyip geçer ve Tina'nın onu çok iyi tanıdığını, daha kendisi bir karara varmadan haftalar önce ne yapacağını kestirebildiğini söylerdi.

Gerçekten de Tina, halasını iyi tanırdı. Daha kırkına varmadığı halde botanik alanında ün yapmış olan ve bilime hizmet adına yeni, ilginç bitkiler bulabilmek için dünyanın en uzak köşelerine giden bu ince yapılı yaşam dolu, yaşından genç gösteren halayı, Tina gerçekten sever ve onunla gurur duyardı. Chris'in çalışma merkezi Kew'daki Kraliyet Botanik Bahçesi'ydi, ama belirli zamanlarda dünyanın kuş uçmaz kervan geçmez yerlerine yapılan araştırma gezilerine çıkar, bazen inanılmaz tehlikeleri göze alarak topladığı, yeni bitkilerin tohum ve fidanlarını değerlendirilmek ve Kew'daki eşsiz koleksiyona konulmak üzere merkeze getirirdi.

Tina onun asistanıydı, ama gezilere katılmayı kesinlikle reddettiği için merkezde görevliydi ve bir yandan halasının öğrettikleri, öte yandan bu konuya duyduğu ilgi sayesinde, çalışmaları daha şimdiden çevrelerindeki bilim adamlarınca beğenilmeye başlanmıştı.

Tına mutfaktan çıktı, loş ışıklı oturma odasının çekici rahatlığını beğeniyle süzdükten sonra pencereye gitti ve soğuk mart gecesinin sulusepkenle ıslanan karanlığına baktı. Kalın paltolara bürünmüş yolcularla tıklım tıklım dolu otobüsler ışıklarını yakmışlar, iş dönüşü yoğunlaşan trafikte yol bulmaya çalışarak ağır ağır ilerliyor ve ıslak sokakta kayan lastikleri bir yandan yağmur ızgaralarına, öte yandan el kol işaretlerinden anlaşıldığı kadarıyla yayaların üzerine çamur sıçratıyordu. Tina saatine baktı, kaşlarını çattı. Halası, çoğu kez ya son dakikada yapılması gereken bir görüşme ya da uzayıp giden kurul toplantıları nedeniyle gecikir, ama gene de yemeğe geç kalacağını bildirmenin bir yolunu bulurdu. Eve hiç bir zaman birlikte dönmezlerdi. Tina, halası geldiği zaman yemeği hazır bulsun diye, hep ondan bir saat önce çıkardı. O sabah Kew'ya vardıklarında, şefi halasını çağırtmış, Tina da onu bir daha görmemişti. Çatık kaşlarının arasındaki çizgi daha da derinleşti. Chris Donnelly dağların doruklarına tırmanır, ırmaklar aşar, bilinmedik bölgelerin tehlikelerine göğüs gererdi; ama Londra'da trafiğin yoğun olduğu saatlerde de bir çocuk gibi çaresiz kalırdı. Tina halasının kalabalık sokaklardan geçerken nasıl bocaladığını, nasıl ürkekleştiğini anımsayınca alt dudağını kaygıyla ısırdı. Bunları düşününce soluğu telefonun başında aldı, ama daha elini ahizeye atmadan duyulan tiz zil sesiyle irkilerek telefonu bekletmeden açtı.

Heyecanlı bir sesle, «Alo,» dedi, «Ben Tina Donnelly.»

Kontrollü, serinkanlı olmaya çalışan bir erkek

sesi «Tina!» diye karşılık verdi. Bunun, halasının doktor arkadaşlarından Alex Maxwell olduğunu anlayan Tina, peşpeşe soruları yağdırdı.

«Alex, Chris'in nerede olduğunu biliyor musun? Geç oldu, meraklanmaya başladım, trafikte nasıl beceriksizleşir, bilirsin.»

Alex Maxwell, «Bilmez olur muyum.» dedi. «Kaç kez uyarayım dedim, ama uyarılarıma hep güldü geçti. Belki bu sefer haklı olduğumu kabul eder!» «*Belki bu sefer mi!*» Bir şeyler olduğunu sezen Tina'nın sesi giderek yükseldi, neredeyse haykırır gibi, «Alex, ne demek istiyorsun?» dedi. «Yoksa Chris'e bir şey mi oldu?»

Alex hemen atıldı, onu yatıştırmaya çalıştı. «Tina, kendini topla, paniğe kapılma. Halan ufak bir kaza geçirdi, ama durumu ciddi değil. Hastanenin hemen önünde bir taksi çarpmış. Allahtan ben nöbetçiydim. Acil Servis'teki doktor, halanın arkadaşı olduğumu bildiği için hemen arayıp haber verdi...»

Tına, «Yarası ağır mı?» diye bağırdı kendinden geçercesine. «Kendi bacağını da, şeytanın bacağını da kırdı!» Alex'in sesinde belli belirsiz öfke vardı. «Bu hatun eninde sonunda kendisine göz kulak olacak birine gerek: duyacak, ama önce aklını başına toplaması şart!»

Tina, Alex'in sesindeki kaygılı öfkeye hafifçe gülümsedi. Onun halasına âşık olduğunu ne zamandır tahmin ediyordu, ama Chris, aşk yuvalarına yerleşir yerleşmez uçup gitmek isteyeceğini düşünerek, evlenmekle bir erkeğe haksızlık yapacağı kanısındaydı.

Tina hem rahatlamış, hem de adamcağıza acımıştı, onun için sevecen bir tonda konuştu. «Ne-

ler hissettiğini biliyorum ve senin görüşüne katılıyorum, Alex. Beklemekten bıkmazsan, belki bir gün senin haklı olduğunu kabul edecektir, ama şu anda dinlenmeye ve sükûnete ihtiyacı var. Hastaneye gelip alayım mı, yoksa henüz yerinden kalkamayacak durumda mı?»

Alex, «Kalkamayacak durumda ha? Dinlenmek ve sükûnet ha?» diye haykırdı. «Daha şimdiden hastanenin altını üstüne getirdi! Sadece bu gecelik doktor gözetiminde kalmasının yararlı olacağını söyledim diye öyle bir kıyamet kopardı ki, hastanedeki görevlilerle hastaların selameti için bir an önce eve gitmesinin gerekli olduğu kanısına vardım. Bu senin halan yok mu, dediğim dedik bir kadın!»

Tina hafifçe güldü, Alex de gönülsüzce katıldı bu gülüşe. Bir an durduktan sonra sözünü tamamladı. «On beş dakika sonra oradayız Tina. Nöbetim bitti, arabamla getiririm onu.» Tina teşekkür etti ve döndüklerinde onlara çok güzel bir ziyafet çekeceğini söyledi.

Bir saat sonra, tadına doyulmaz yemekleri bitirmişler, oturma odasında kahvelerini içiyorlardı. Biraz solgun görünen, ama yine de canlılığını kaybetmeyen Chris, tütün rengi kadife divanda Tina'nın yanında oturuyordu. Dudakları, karnı doymuş birinin rahat gülümsemesiyle yayılmış Alex de, elinde balon konyak kadehiyle karşılarındaki insan boyunda koltuğa gömülmüştü. Kadehin kıyısından ikisini de süzerken aklı bir şeye takıldı.

«Birbirinize nerdeyse ikiz kardeş gibi benzediğinizi biliyor musunuz?» dedi.

Chris güldü. «*Nerdeyse* lastikli bir söz Alex.

ama senin kibarlığına bayılırım doğrusu.» Alex başını salladı. «Hayır, gerçekten öyle.» diye diretti. «Aynı renklerdesiniz, değişik biçimlerde tarasanız da saçlarınızın kızıl kumral rengi birbirinin eşi; çekik, yeşil gözleriniz, hattâ boyunuz ve vücut yapınız bile tıpatıp uyuyor.» Gözünü birinden ötekine çevirdi ve bakışları Chris'e takılınca gözleri ışıdı. «Aranızdaki tek farklılık huylarınızda. Tina dünyayı yeni yeni tanıyan birinin toyluğunu taşırken, sen olgun bir kadının çekici gizemine sahipsin sevgilim.»

Tina kızarırken, kendi yanakları da al al olan Chris, Alex'e çıkıştı. «Dalga geçmeyi bırak, Alex! Çocuk utanıyor. Edebini takınmazsan evine gidersin. Unutma ki ben yaralıyım ve bir doktor olarak beni sinirlendirmemen gerektiğini bilmelisin!»

Alex de, Tina da bir an şaşkınlıktan donakaldılar, sonra gülmeye başladılar. Daha bir saat önce hastaneden geldiklerinde, Chris, meraklanıyor, ortalığı velveleye veriyor diye Tina'yı azarlamış, çok iyi olduğunu, bileğinin hiç de sızlamadığını ve kendisine yaralı muamelesi yapılmasını istemediğini kesinlikle söylemişti. Tina ile Alex'in gülmeleri, Chris'in bu çelişkili tutumunu daha da vurguladı. Chris, kendini bu çıkmazdan kurtarmak için utana sıkıla çabaladı.

«Hem konuşmamız gereken bazı şeyler var. Bu lanet olası kazanın planlarımı nasıl altüst ettiğini ikiniz de anlamıyor gibisiniz.» diyerek onları ciddiyete davet etti. «Kırık bir bilekle gelecek hafta Amazon'a nasıl gidebilirim?» Bu soru, bir an beklenmedik bir suskunluğa yol açtı, sonra Alex ile Tina bir ağızdan konuştular. Alex, «Gı-

demezsin! Böyle bir şeyi kesinlikle aklından çıkar.» diye kestirip attı.

Tina da ona katıldı: «Amazon mu dedin, Chris?» Çektiği ilgiden hoşnutluk duyan Chris, heyecanla toparlandı ve ballandırarak anlatmaya başladı: «Dünyanın en son buyuk gezisi! Ve ben geziye katılacak gruba seçildim!» Tina ile Alex'in sözünü kesmelerine fırsat bırakmadan devam etti «*The Reflector* gazetesi, Negro ve Orinoco nehirleri boyunca bir araştırma gezisi düzenledi, uçakların bu bölgede nasıl çalıştığını sınayacaklar. Gidecek ekipte bir bilim adamına, bir coğrafyacıya, bir fotoğrafçıya, tabii bir de botanik uzmanına yer var. Bu geziye katılma fırsatını bana verdiklerinde, heyecandan az daha bayılacaktım. Düşünün bir kez! Şimdiye kadar hiç bir beyazın ayak basmadığı iki bin kilometrelik bir alan ve bütün bu topraklar üzerinde araştırılacak yeni bitkiler, toplanacak yeni tohumlar. Ama ben tutup bacağımı kırıyorum.» diye üzüntülü bir sesle konuştu. İğrenerek bileğindeki alçıya baktıktan sonra, bir umutla Alex'e döndü. «Geziye katılmam konusunda bir umut var mı?» Eğer Tina, o ana kadar Alex'in halasına karşı beslediği duygular konusunda kararsız kalmışsa bile, Chris'in sözlerinden sonra Alex'in yüzündeki ifade, sevgisiyle ilgili her türlü kuşkuyu silip götürdü. Alex'in öfkesini bastırmaya çalıştığını, sonra büyük bir kararlılıkla üzüntüsünü yenerek konuştuğunu gördü.

«Hiç umut yok, Chris! Kesinlikle hiç bir umut yok!» Chris alacağı cevabın ne olduğunu biliyordu kuşkusuz, ama yine de içten içe bir umut beslemiş olmalı ki bir düşkırıklığı sardı yüzünü.

Alex bunu görünce biraz yumuşadı ve sevecen bir tonda onu avutmaya çalıştı.

«Üzme kendini sevgilim, nasıl olsa başka geziler çıkar. Şimdi bu sana 'Dünyanın en son büyük gezisi' gibi geliyor, ama birkaç ay sonra çağrıldığın yeni bir gezi için de aynı coşkuyu duyacağından hiç kuşkum yok.»

Chris, avunmaya niyetli olmadığını belirterek, «Belki,» dedi, «ama o gezinin ekip başkanı Caramuru, yani şimdiye dek hep katılmak istediğim, ama bir türlü katılamadığım gezilerin ekip başkanı olan adam olmayacaktır.»

Alex şaşkınlık içinde, «Bu Caramuru da kim oluyor?» diye sordu.

Chris'in gözleri parladı, Alex'e doğru eğildi ve Tina'nın halasının yüreğinde bir erkeğe karşı filizleneceğini hiç sanmadığı saygılı bir çekingenlikle anlatmaya koyuldu: «Adı Senyor Ramon Vegas, İspanyol asıllı bir Brezilyalı. Çağımızın en bilgili ve peşinden en çok koşulan, balta girmemiş orman rehberi. Ailesi kaç kuşak önce Brezilya'ya ilk yerleşen İspanyollardanmış. Ormanlar konusunda bildiklerinin çoğunu babasından öğrenmiş. Babası da ünlü bir kâşifmiş. Bildiğim kadarıyla, birkaç yıl önce babası ölünce, Ramon çiftliğin idaresini üstlenmiş. Tabii bu yüzden orman gezilerine fazla zaman ayıramaz olmuş. Bu gezi, Ramon'un kırk yılda bir rehberliğini kabul ettiği gezilerden biriydi ve onunla gideceğim diye sevinçten uçuyordum.»

Alex biraz bozuk çalarak, «Hmm, önemli biriymiş!» dedi. «Ama önemli olması, o pek gösterişli adını açıklamıyor. Caramuru demiştin, değil mi?»

Chris, «Tam tersine, çok iyi açıklıyor,» diye güldü. «Caramuru sözü, Senyor Ramon Vegas'ı benim anlatabileceğimden daha iyi tanımlıyor. Bulacağım hiç bir söz yerlilerin taktığı ad kadar iyi anlatamaz onu. *Caramuru* 'Ateş Adam' demektir. Ve bana sorarsanız, onun için anlatılanlara tıpatıp uyuyor - gerçekten volkan gibi patlamaya hazır bir adam!»

Alex kararlı bir tavırla söze girdi. «Öyleyse, bu geziye onunla birlikte çıkmaman daha iyi olacak canım. Bir ekibe iki ateşli insanı bir arada almak, bir alay bela açar. Onun için, iyisi mi sen evinde otur yavrum.»

Chris yüzünü buruşturdu, sonra çaresizlik içinde omuz silkti. «Ne yapalım,» diye içini çekti. «Bir an önce müdürle görüşüp, durumu bildireyim. Çok canı sıkılacak. Bütün gün oturup konuştuk. Amazon bölgesinde otlardan ilaç yapan bir doktor varmış, bilinmeyen bir bitkiden yaptığı merhemle yerlilerdeki mafsal iltihabını iyileştiriyormuş. Müdür akşama kadar bunu anlattı durdu. Bu bitkiyi getireceğime kesinlikle inanıyor. Bari olup bitenleri bir an önce haber vereyim de, yerime bir başkasını göndersin.»

Derin bir sessizlik çöktü odaya. Chris, fazla önem vermiyormuş gibi görünmeye çalışmasına karşın, mesleğinde ilerlemesine bunca destek olan müdürü Sir Harvey Honeyman'i yarı yolda bırakmanın acısını yaşıyordu. Hiç bir biçimde ödün vermeyeceği sımsıkı kapalı dudaklarından okunan Alex ise, Chris'i Londra'da tutma konusundaki kararlılığını düşünüyor olmalıydı. Tina onlara baktı ve umutsuzluk içinde, keşke onlara yardımcı olabilseydim diye düşündü.

Alex uzun uzun düşündükten sonra, çekimser bir tavırla, «Neden senin yerine Tina'yı göndermiyorsun?» diye sordu. «Onun her zaman çok başarılı, çok becerikli olduğunu ve artık ona öğretebileceğin bir şey kalmadığını söylersin. Kocakarı ilacı yapan doktorları bulmakta senin kadar usta olmasa da, böylesine değer verdiğin bitkileri toplamanın üstesinden pekâlâ gelebilir.»

Tina birden irkildi, yalvaran bakışlarını halasına çevirdi. Chris, onun elini yavaşça okşayarak Alex'e döndü: «Geziye çıkmak dedin mi, Tina'nın tüyleri diken diken olur, yolculuktan nefret eder. Ondan balta girmemiş ormanlara dalmasını isteyemem, zira zehirli örümcekleri düşünmek bile onu hasta eder, dahası,» yerdeki kaplan postunun dişlerini göstererek sürdürdü konuşmasını, «evet dahası, çevrede kendisini görecek biri yoksa, şu postun bile açığından dolanır. Öyle değil mi canım?»

Tina huzursuzluk içinde yerinden kalktı. «Ben... ben bir kahve daha yapayım,» diyerek tepsiyi aldığı gibi kendini mutfağa attı.

Kapı Tina'nın ince bedeninin üzerine kapandığı anda, Alex kaşlarını kaldırarak soran bakışlarını Chris'e çevirdi. Chris çaresizlik içinde ellerini açtı. Alex'in sessiz sorusunu, «Ben de anlayamıyorum,» diye cevaplandırdı. «Sanırım çocukluğunda yaşadığı olayların etkisiyle bu hale geldi.»

Alex purolarını ararken sorarcasına baktı: «Evet, anlat bakalım.»

«Bildiğin gibi Tina'nın babası da -yani ağabeyim de- botanikçiydi. Hem de Kraliyet Enstitüsü üyesiydi, öyle sıradan bir botanik uzmanı

Chris, «Tam tersine, çok iyi açıklıyor,» diye güldü. «Caramuru sözü, Senyor Ramon Vegas'ı benim anlatabileceğimden daha iyi tanımlıyor. Bulacağım hiç bir söz yerlilerin taktığı ad kadar iyi anlatamaz onu. *Caramuru* 'Ateş Adam' demektir. Ve bana sorarsanız, onun için anlatılanlara tıpatıp uyuyor - gerçekten volkan gibi patlamaya hazır bir adam!»

Alex kararlı bir tavırla söze girdi: «Öyleyse, bu geziye onunla birlikte çıkmaman daha iyi olacak canım. Bir ekibe iki ateşli insanı bir arada almak, bir alay bela açar. Onun için, iyisi mi sen evinde otur yavrum.»

Chris yüzünü buruşturdu, sonra çaresizlik içinde omuz silkti. «Ne yapalım,» diye içini çekti. «Bir an önce müdürle görüşüp, durumu bildireyim. Çok canı sıkılacak. Bütün gün oturup konuştuk; Amazon bölgesinde otlardan ilaç yapan bir doktor varmış, bilinmeyen bir bitkiden yaptığı merhemle yerlilerdeki mafsal iltihabını iyileştiriyormuş. Müdür akşama kadar bunu anlattı durdu. Bu bitkiyi getireceğime kesinlikle inanıyor. Bari olup bitenleri bir an önce haber vereyim de, yerime bir başkasını göndersin.»

Derin bir sessizlik çöktü odaya. Chris, fazla önem vermiyormuş gibi görünmeye çalışmasına karşın, mesleğinde ilerlemesine bunca destek olan müdürü Sir Harvey Honeyman'i yarı yolda bırakmanın acısını yaşıyordu. Hiç bir biçimde ödün vermeyeceği sımsıkı kapalı dudaklarından okunan Alex ise, Chris'i Londra'da tutma konusundaki kararlılığını düşünüyor olmalıydı. Tina onlara baktı ve umutsuzluk içinde, keşke onlara yardımcı olabilseydim diye düşündü.

Alex uzun uzun düşündükten sonra, çekimser bir tavırla, «Neden senin yerine Tina'yı göndermiyorsun?» diye sordu. «Onun her zaman çok başarılı, çok becerikli olduğunu ve artık ona öğretebileceğin bir şey kalmadığını söylersin. Kocakarı ilacı yapan doktorları bulmakta senin kadar usta olmasa da, böylesine değer verdiğin bitkileri toplamanın üstesinden pekâlâ gelebilir.»

Tina birden irkildi, yalvaran bakışlarını halasına çevirdi. Chris, onun elini yavaşça okşayarak Alex'e döndü: «Geziye çıkmak dedin mi, Tina'nın tüyleri diken diken olur, yolculuktan nefret eder. Ondan balta girmemiş ormanlara dalmasını isteyemem, zira zehirli örümcekleri düşünmek bile onu hasta eder, dahası,» yerdeki kaplan postunun dişlerini göstererek sürdürdü konuşmasını, «evet dahası, çevrede kendisini görecek biri yoksa, şu postun bile açığından dolanır. Öyle değil mi canım?»

Tina huzursuzluk içinde yerinden kalktı «Ben... ben bir kahve daha yapayım.» diyerek tepsiyi aldığı gibi kendini mutfağa attı.

Kapı Tina'nın ince bedeninin üzerine kapandığı anda, Alex kaşlarını kaldırarak soran bakışlarını Chris'e çevirdi. Chris çaresizlik içinde ellerini açtı. Alex'in sessiz sorusunu, «Ben de anlayamıyorum.» diye cevaplandırdı. «Sanırım çocukluğunda yaşadığı olayların etkisiyle bu hale geldi.»

Alex purolarını ararken sorarcasına baktı: «Evet, anlat bakalım.»

«Bildiğin gibi Tina'nın babası da - yani ağabeyim de - botanikçiydi. Hem de Kraliyet Enstitüsü üyesiydi, öyle sıradan bir botanik uzmanı

değil.» Alex başını sallayarak bunları bildiğini doğrulayınca, Chris sözünü sürdürdü: «Karısı Moira, ağabeyimin yanından ayrılmaz, nereye giderse o da onunla birlikte giderdi. Gerçi bunu ağabeyim isterdi, ama Moira kocasına taptığı için fazla ısrara da gerek kalmazdı. Tina doğduğunda, herkes gibi ben de sandım ki, Dean ya gezilerden vazgeçip çoluk çocuğuyla oturacak, ya da kısa gezilerle yetinecek. Moira da bu gezilere katılmayıp çocuğuyla kalmayı kabul edecek. Oysa hepimizi şaşırtan bir şey oldu. Çocuğun doğması yaşam biçimlerine zerre kadar değişiklik getirmedi ve Tina yatılı okula gidecek yaşa gelinceye kadar onlarla 'birlikte dünyanın dört bir yanına taşındı durdu.» Alex şaşkınlığını belirten bir tavır alınca, Chris söylediklerini doğrularcasına başını salladı. «Evet, abartmıyorum, dünyanın her yerine götürdüler Tina'yı. Tabii bizler engel olmaya çalıştık, ama ne söyledikse dinletemedik, ya anlamadılar ya da anlamak istemediler. 'Çocuklar her koşulda yaşar, bizim çocuğumuz da gerektiği gibi korunuyor,' dediler de başka bir şey demediler.» Chris buruk bir gülümsemeyle devam etti: «Ve Tina yaşamasına yaşadı, üstelik serpilip büyüdü de. Güzel mi güzel, tatlı mı tatlı bir çocuktu. Canlı, neşeli bir bebekti. Ancak, yatılı okula gitmek için annesinden babasından ayrılacağı zaman içine kapanıverdi birden. Tabii öğrencilik yıllarında sıkıntı çekmemesi için elimden geleni yaptım. Sık sık okula gidip yokladım, tatillerde yanıma aldım. Ama Dean ile Moira'nın yerini tutamadım. Onları öylesine özlüyordu ki. Sonra...» Chris birden sesini alçaltarak fısıltıyla konuşmaya baş-

ladı. Alex yanına gitti ve onun aklından geçen üzücü anıları tahmin ettiği için elini şevecenlikle omuzuna attı. Sonra Chris'in başını kaldırıp kendisine çevirdi, gözlerinin dolu dolu olduğunu gördü. Usul usul konuşarak onu avutmaya çalıştı.

«Gerisini anlatmana gerek yok sevgilim, biliyorum. Ağabeyinle karısı Hindistan'ın bir köyünde hummaya yakalanıp öldüler ve Tına'yı yetiştirip büyütmek de sana kaldı.»

Chris içini çekerek başını Alex'in geniş omuzuna yasladı. Alex, Chris'in pırıl pırıl saçlarını okşayarak, «Sevgilim, bıraksan da sana ben baksam, ikinize de ben baksam ne olur» diye mırıldandı. «Tina yirmisine geldi, artık koca kadın oldu sayılır. Seninle evlenmek için daha ne kadar bekleyeceğim?»

Tına elindeki kahve tepsisini sallamamak için kapıyı ayağıyla usulca itti ve onları başbaşa görünce geldiğini belirtmek için hafifçe öksürmek istedi, ama halası konuşmaya başlayınca Tina da onun söylediklerini işitmek zorunda kaldı. «Alex, buna cevap veremem. Tina'nın bana ihtiyacı var, paylaştığımız bu yaşama dört elle sarılıyor. Bu evi seviyor ve benim gibi, anası babası gibi dünyayı gezmek için buradan ayrılmayı aklından bile geçirmiyor. Burası onun yaşamındaki tek güvence ve onu bu güvenceden yoksun bırakamam. Anlıyor musun Alex, onu tek başına bırakamam!» Sesi birden hüzünlendi. «Biraz daha bekle sevgilim. Tina yaşamıyla ilgili bir karar alıp kendi yolunu çizinceye kadar bekle. Eğer o zaman hâlâ benimle evlenmek istersen, seve seve evlenirim seninle.»

Tina duyduklarına öylesine şaşırmış, öylesine inanamamıştı ki, sanki dili tutuldu ve sessizce kapıdan uzaklaştı.

İKİNCİ BÖLÜM

Uçak, Londra havaalanının pistinde hızla ilerlerken, güçlü jet motorları sanki Tina'yı suçlayarak, «*Aptal, kör, bencil budala!*» dercesine homurdanıyordu. Dolu dolu olan gözleri bunca zaman alabildiğine haksızlık ettiği çifti son kez görebilmek umuduyla çevrede dolaştıysa da, uçak sert bir dönüş yaptıktan sonra havalandı ve Tina halasıyla Alex'i göremedi. Birkaç saniye sonra Miami'ye gitmek üzere havalanmışlardı. Miami'den sonra da Brezilya'nın Manaus şehrine ineceklerdi ve Tina orada, halasının deyimiyle «dünyanın en son büyük gezisi»ne katılacak grupla buluşacaktı.

Uçak bir hava boşluğuna rastladı, önce yükseldi, sonra birden düştü. Ne var ki, Tina'nın duyduğu başdönmesi ile mide bulantısının, hava boşluğuna bağlı fiziksel bir olayla ilgisi yoktu. Yerinde huzursuzca kıpırdandı ve kendisine acı veren düşüncelere yeniden daldı.

O akşam halasının dediklerini duyar duymaz gösterdiği ilk tepki hemen mutfağa gitmek ve umutsuzca bir şaşkınlığa kapılmak olmuştu. Bu şaşkınlığı, kendi bencilliğine karşı duyduğu iğrenme ve öfke izlemişti. Kendisinin ve sevdiği er-

keğin mutluluğunu hiçe sayarak yıllarca yeğenine bakmış bir kadına karşı böylesine bencil davranabilmiş olmasına öfkeleniyordu. Bir yuvaya sahip olmak, belirli bir yerde yerleşip kök salmak özlemi, dünyanın en tatlı iki insanını birbirinden ayırmak için mazeret olamazdı. Tina alev alev yanan başını, duvarın serin çinilerine dayamış ve çinilerin soğukluğu ateşler içinde kavrulan beynini durultarak, katı gerçeği ona kabul ettirinceye kadar öyle kalmıştı. Bütün sorunların çözümü kendisine bağlıydı. Chris'le birlikte yıllar yılı başbaşa olacaklarını, çok sevdikleri işlerinden başka bir şey düşünmeyeceklerini kurmuş, bu beraberliğe dayalı düşlere dalmıştı şimdiye kadar. Chris'in de kendisi gibi işinden başka bir şey düşünmediğini, ömrünü mesleğine adadığını sanmış, oysa yanılmıştı işte. Tina bu kez düşleri bir yana itmiş ve öyle bir plan kurmuştu ki, sonunda kendini hiç hoşlanmayacağını kesinlikle bildiği bir yere gitmek üzere bu uçakta bulmuştu. Ama gideceği yeri beğenip beğenmemesi hiç önemli değildi. Chris'le Alex'i, bundan beş hafta sonrası, yani kendisinin Brezilya'dan dönüşünden bir hafta sonrası için düğün tarihlerini belirlemeye ikna etmiş olması, Tina için en önemli olaydı. Hostes, Tina'nın düşüncelerini bölerek, «Kahve içer miydiniz, Miss Donnelly?» diye sordu.

«Hayır, teşekkür ederim.» diyen Tina'nın sesi öylesine soğuktu ki hostes hemen yanından uzaklaştı. Yaptığı kabalığın farkına varan, ama hemen özür dileyecek kadar esneklik gösteremeyen Tina, başını çevirip pencereden dışarı bakmaya koyuldu. Ve anılar yeniden beynini kemir-

meye başladı. Dışardaki bulut kümeleri yüzünden buzlu cam gibi saydamlığını kaybetmiş yuvarlak pencerede, kafasındaki görüntü minyatür bir sinema perdesine yansırcasına biçimleniyordu. Kendisi de, sanki olup bitenlere yabancı bir seyirci gibi, bu görüntüyü izliyordu. Loş oturma odasının geniş kanepesinde, Chris'in kızıl sarı saçlı başını Alex'in omuzuna dayayışını ve kendisinin az önceki gibi sessizce değil de, geldiğini duyurmak için öksürerek odaya girdiği andaki şaşkınlıklarını ve yüzlerindeki suçlu, utangaç anlatımı görür gibi oluyordu. Yüzüne maske gibi geçirilmiş donuk bir gülümseyişle kendisinin de divana doğru yürüyüşünü görüyor ve halasının sesini yeniden duyuyordu.

Chris utangaç, çekingen bir gülümsemeyle, «Ah canım Tina, demek yeniden kahve yaptın. Ne iyi ettin, öyle canım istiyordu ki!» dedi.

Tina üç fincana da kahve koyduktan sonra Chris'i şaşırtan bir soru sordu: «Chris, geziye senin yerine benim katılmama gerçekten olanak var mı?» Yalan söylediğini belli etmemek için hafifçe öksürerek sözünü sürdürdü: «Eğer varsa, ben seve seve giderim.»

Chris şaşkınlık içinde kendini toparlayıp konuşuncaya kadar bir an derin sessizlik oldu. «Bilmem, evet, mutlak olanak vardır. Ama senin gezilerden nefret ettiğini sanıyordum. Her zaman derdin ki...»

«Evet biliyorum.» Tina'nın cevabı elden geldiğince kısa ve kesindi. «Ama artık fikrimi değiştirdim. Üstelik, biz Donnelly'lerin dünya kazan biz kepçe dolaşması, biraz da aile geleneği değil mi? Şimdiye kadar yeterince oturdum!» Sözle-

rini daha etkili kılmak için kollarını iki yana açtı ve yıllardır içinde gizlediği bir özlemi açığa vuruyormuşçasına konuşmayı başarabildi: «Gencim ve dünyayı gezip her yeri görmek için can atıyorum, bunu en iyi sen anlarsın, öyle değil mi Chris? Belki de Donnelly'lerin heyecan ve serüven tutkusu damarlarımda kaynamaya başladı! Bana yardımcı olur musun? Senin yerine benim gitmemi sağlar mısın?»

Chris'in yanakları sevinçle kızardı. «Eğer gerçekten istiyorsan, tabii yardımcı olurum yavrum. Günün birinde böyle bir şeyin olacağını bekler dururdum, ama senin bu fikre karşı kesin bir tavrın olduğunu sanıyordum.» Chris'in alnı, o anda aklına takılan bir düşünceyle kırıştı. «Peki ama, ne oldu da böyle birden fikir değiştirdin? Daha birkaç dakika önce, Alex senin gitmeni önerdiğinde, elinde olmadan tepki gösterdin, şimdi de kalkmış gitmeye can atıyorum diyorsun.» Chris bir şeyler sezerek bakışlarını Tina'dan, hâlâ hafifçe sallanan mutfak kapısına çevirmek üzereyken, Tina yerinden fırladı, kış gecesinin tatsız görüntüsünü gizleyen perdeyi sonuna kadar açtı. Yağmur tanelerinin süzüldüğü camları gösterdi.

Yüzünü buruşturarak, «Dışarıya bak bir kez.» diye yapmacık bir ürpertiyle sözünü sürdürdü. «Eline fırsat geçtikten sonra, kim burayı, bu havayı bırakıp da, Brezilya'nın güneşine koşa koşa gitmez ki?»

Rolünü iyi becermiş, halasını kandırmayı başarmıştı bu sözle. Ondan sonrası gezinin planlanmasıyla ya da Alex'in deyimiyle kafa ütülemekle geçmişti. Alex, Chris'in Tina'yı Brezilya

ya gönderme konusundaki kararlılığına karşın, bu kararın uygulanmasıyla ilgili pervasızlığını şaşkınlıkla karşılamıştı Tına'nın gitmesi için Sir Harvey Honeyman'ın iznini almak konusu açıldığı zaman, Chris'in işi kestirip atması Alex'i büsbütün şaşırtmıştı.

Chris, kararlı bir bakışla, «Ondan izin almayacağız.» demişti. «Yarın erkenden Amerika'ya gidiyor: zaten bu yüzden bütün gün onun yanında bulunmak zorunda kaldım, çıkacağım gezinin son planlarını hazırladık Bu nedenle olup bitenleri, ona döndüğü zaman anlatırım.»

Alex, «Feki ya ekibe öteki katılacaklar ne olacak?» diye itiraz etmişti «Ekibe hiç bilmedikleri birinin katılmasına ses çıkarmayacaklar mı?» Chris, «Onların bu konuyu bilmelerine hiç gerek yok!» demişti. «Nasıl olsa hiç biri beni tanımıyor ve Tina ile ikimiz de aynı adı taşıdığımıza ikimiz de *Christina* Donnelly olduğumuza göre gerçeğin farkına bile varmazlar Tina çenesini tutmayı bilirse, gerisi kolay.»

Hoparlörden yükselen kaptan pilotun sesi, camdaki görüntüyü birden sildi götürdü. Pilotun neşeli sesi, yolculara rotaları, yükseklikleri ve hızları konusunda bilgi veriyordu ve Tina, kaderi bu adamın ellerinde olduğu için, haksız yere de olsa pilottan nefret ediyordu Düşündükçe dehşetten ağzını dilini kurutan ve sırtından aşağı buz gibi terler indiren bir geziye, kendisini büyük bir hızla götüren bu adama için için öfkeleniyordu.

Çocukluğunda gördüğü korkulu düşleri, yaşadığı karabasanları ondan başka kimse bilemezdi Oradan oraya bitip tükenmeyen gezilerin ço-

cuk belleğinde bıraktığı izler, kötü anılar ve büyüdükçe kafasında büyüttüğü gerçeklerden uzaklaştırdığı anılar, yüreğinde bir düğüm olmuştu. Bulut gibi bembeyaz cibinliklerle kaplı bir kulübede geçirdiği gece, gözlerinin önünden gitmiyordu. Cibinliğin dışında kocaman, kanatlı böcekler dolanıyor, üzerine saldırmaya hazır bekliyorlardı. Bir başka odada ise - belki de bir başka ülkede - yine beyaz bir cibinliğin altında yatıyordu; ama tavanın bir köşesine sinsice pusu kurmuş, gözlerini kendisinden ayırmayan, kıllı, büyük, kapkara örümcekten ödü patladığı için, gözüne uyku girmiyordu. Bağırabilirdi kuşkusuz, ama annesi her zaman o kadar meşguldü ki, yanına gelemezdi nasıl olsa. Sadece, hepsi birbirine benzeyen zencilerden biri koşardı çağrısına ve Tina yaşadığı deneylerden, bu iyi yürekli zencilerin kendi gözyaşlarına bir anlam veremeyeceğini kesinlikle öğrenmişti. Bu karabasan dolu anılarda hayvan seslerinin de yeri vardı - bir arslanın kükreyişi, kaplanların homurtusu, usul usul kayan bir yılanın tüyler ürperten hışırtısı. Tina bütün bunların ve daha bir alay başka hayvanın, cibinliğin koruyucu beyazlığının az ötesinde pusuda beklediklerini biliyordu. Ama en çok anası ve babası adına kaygılanıyordu. Onlar, cibinliğin dışındaki o kocaman, kapkara boşlukta gezip dolaşıyorlar, gülüp söylüyorlar ve ertesi gün güneş ışığında, kızlarının anlattığı korkulu düşleri dinledikçe, gülümseyerek onun saçlarını okşamakla yetiniyorlardı.

Oysa Tina günün birinde bu düşmanların annesini de, babasını da yok edeceklerini biliyordu ve yıllar sonra Chris halası, annesiyle baba-

sının uzaklardaki bir ormanda olduklarını haber verdiği zaman, Tina bunu kaçınılmaz sonun gerçekleşmesi olarak görmüştü. Çünkü, o balta girmemiş ormanların, bir gün mutlaka anasıyla babasının başını yiyeceğine inanmıştı. Aynı biçimde, kendisinin de yeniden oralara giderse, ormanın kurbanı olacağına inanıyordu... Tina ürperdi, kanı dondu. Halasının yerine geziye katılmaya karar verdiği andan itibaren, vücudu tepeden tırnağa kasılmış, sinirleri yay gibi gerilmiş ve yüreğini buz gibi, ağır bir korku sarmıştı. Ne var ki, kaygılarını en ufak bir belirtiyle açığa vuracak olursa, Chris ile Alex'in - belki de ömürlerinin sonuna kadar - ayrı kalmalarına yol açacağını sezdiği için, korkusunu belli etmemeye çalışmıştı. Alex de, Chris de, Tina'nın coşkulu, heyecanlı görünüşünün ardında nasıl bir korkunun gizlendiğini anlayamamışlardı. Varacağı yere yaklaştıkça, bu korku öylesine büyümüş ve aklını öylesine kurcalar olmuştu ki, Manaus Havaalanına indiği anda beyni çevresinden tamamen kopmuş, bir zırha bürünerek her şeye yabancılaşmıştı.

Bir saat sonra, soğuk bir duş yaparak ferahlayıp da klima tesisatlı, konforlu odanın serinliğinde kendini toparlayınca, sırtına beyaz pamuklu bir giysi geçirerek, aşağıya, yemek salonuna indi. Hangi masaya oturacağını kestiremeden kararsızlık içinde kapıda bocaladığı sırada, yanına bir garson yaklaştı. Tına, garsona gülümsemeye çalıştıysa da, dudakları gerilmiş, donuk bir çizgi halini almıştı. Sinirli oluşu ses tonunu da etkiliyor, ona soğuk ve katı bir insan havası veriyordu.

Garsona; «Senyor Vegas'ın ekibini arıyordum.» dedi. Garson, Tina'nın önünde eğilerek kendisini izlemesini söylerken, siyah gözleri beğeniyle parlıyordu. Tina'nın önüne düştü, onu geniş pencerenin önündeki masaya götürdü. Masada, yemeğin gelmesini beklerken tatlı tatlı sohbet eden bir grup vardı. Tina yanlarına gelince, konuşmalarını keserek ayağa kalktılar ve hafifçe gülümseyerek Tina'nın konuşmasını beklediler.

Tina hiç bocalamadan, «Ben biyolog Tina Donnelly'yim.» dedi. «Senyor Vegas'ın ekibini arıyordum.»

Bir anda altı çift el birden ona sandalye çekmeye uzandı, altı çift göz birden Tina'nın sakin, kayıtsız yüzüne dikildi ve koro halinde çınlayan «Hoş geldiniz» sesleri duyuldu. Herkes bir ağızdan konuşup kendisini tanıtmaya çalıştığı için bir anlık bir karışıklık oldu: sonra Tina'nın sağındaki adam grubun sözcülüğünü üstlenerek, önce kendisini, sonra sırayla ötekileri tanıştırdı. Çok belirgin bir Amerikalı şivesiyle adının Felix Crilly, mesleğinin fen bilimleri olduğunu söyledi. Tina, adamın genç, güleç yüzünden ve saygılı içtenliğinden hoşlandı, hafifçe gülümsedi. Felix, kendini tanıttıktan sonra, karşılarında oturan ve Tina'nın kendilerine gülümsemesini sabırsızlıkla bekleyen, iriyarı iki sarışın genci gösterdi.

«Bunlar Lars ve Anders Breckling kardeşler. İskandinavya'dan geldiler. Fotoğrafçılık yapıyorlar. Ne yazık ki, çok az İngilizce biliyorlar.» Tina, kendisine gülümseyen delikanlıları başını hafifçe eğerek selamladı.

Felix Crilly, «Onların sağında oturan bey,» di-

ye devam etti. «sizin gibi İngiliz, coğrafyacı Miles Debrett.» Uzun boylu, kibar tavırlı İngiliz, Eski Dünya'ya özgü nezaketle eğilerek selamladı Tına'yı. Tına'nın gözleri, onun yanındaki adama kaydı. Bu açık sarı saçlı, samimi bakışlı, İskoç şivesiyle konuşan biriydi. Adı Jock Saunders'dı. Tanışma töreni sürüp giderken, Tina kendisine en son tanıştırılacak adamın, keskin bakışlı gözlerini üzerinden ayırmadığını fark etti. Elini sıkmak için uzanan adamın geniş omuzlarını ve iri ellerini görünce bir an ırkildi. Boyu bir seksenin epey üzerinde olmalıydı. Tina'nın tepesinden bakıyor ve göz kapaklarının ağırlığı altında kısılmış gibi görünen gözleriyle onu tartıyordu. Adamın uzun kalın parmakları, Tina'nın ufacık elini kavradığı ve üzerlerindeki tüyler genç kızın tenine değdiği anda, Tina ürperdiğini belli etmemek için epey çaba harcamak zorunda kaldı.

Adam kendine çok güvenen bir tavırla, «Sanırım ben kendimi tanıtabilirim.» dedi. «Adım Theo Branston. Amerikalıyım; şivemden anlamışsınızdır zaten. Hayvanlar üzerine araştırmalar yapmak için düzenlenmiş birçok geziye katıldım. Yanımdan ayrılmazsanız iyi edersiniz Bayan Donnelly. Orman hakkında bilinmesi gereken her şeyi bildiğim gibi, biraz daha fazlasını da bilirim. Size göz kulak olmak bana büyük zevk verecek, küçük hanım!»

Tina, adamın kendisinde uyandırdığı ters tepkiyi göstermemeye çalışarak elini bu iri, kıllı pençeden kurtardı. Ama birlikte olma önerisini reddederken, sesindeki soğukluğu gizleyemedi: «Önerinizden yararlanacağımı pek sanmıyorum, Bay Branston. Ben de ormanın yabancısı sayıl-

mam ve bu geziye kendime bir dadı bulmak için katılmadım!»

Bunları söylerken, feleğin çemberinden geçmiş olmasa bile görüp geçirmiş, dünyayı dolaşmış bir gezgin izlenimi uyandırmaya çalışmış ve bunu da başarmıştı. Masadakiler, bu sözler karşısında bayağı şaşırdıklarını belli ederlerken, az önce erkeksi bir üstünlükle acıyarak bakan bakışları bir anda saygılı bir çekingenliğe büründü. Bir kedi yavrusu bir anda sivri dişlerini göstererek hırlasa ve parçalamaya hazır pençelerini uzatsa nasıl şaşırırlarsa, bu incecik, toy görünüşlu ve alabildiğine guzel kızın kamçı gibı şaklayan sözleri de adamları aynı ölçüde şaşırtmıştı. Tına, onların gizleyemedikleri bu duşkırıklığına sevinemedi. Aslında onlara içini dökmek korkularını açmak ve himayelerine sığınmak için can atıyordu; ama pek çok şeyin gerçekleşmesi, ağzını sıkı tutmasına bağlıydı. Sahtekârlığının ortaya çıkmasını göze alamayacağına göre, gezi arkadaşları ile arasına mesafe koyması, böylece kendisine çok soru sorulmamasını, yapacağı yanlışların anlaşılmamasını sağlaması gerekiyordu.

Şaşkınlığı ilk atlatan Theo Branston oldu. Etli, şehvetli dudakları Tına'yı takdir edercesine bukulduktan sonra, tanıdık, bildik bir gülümsemeyle yayıldı:

«Vay, vay!» dedi. «Yürekli bir kız!» Koca eliyle dizine bir şaplak indirerek yüksek sesle konuştu. «Yürekli kızlara bayılırım, gerçekten bayılırım!»

Yemeği getiren garsonun masaya yaklaşması hepsini rahatlattı ve az önceki can sıkıcı sessiz-

lığın bozulmasına yol açtı. Tina heyecanını bir kayıtsızlık maskesi altında gizlemeyi becermiş. Theo Branston'ın pırıl pırıl yanan gözleri, kendi sözlerinin kızın yüzünde yarattığı tepkiyi sezememişti. Ötekiler çok acıktıkları ve tatsız durumu yemeğe dalarak geçiştirmek istedikleri için, hemen sofranın çevresinde yerlerini aldılar. Tina'nın gelişiyle kesilen konuşmalarını sürdürmeye başladılar. Theo Branston ile hemşerisi Felix Crilly'nin arasında oturan Tina'nın masada süren konuşmalara katılmaya niyeti yoktu, ama Felix Crilly'nin doğrudan kendisine yönelttiği soruları cevaplamamak da elinde değildi.

«Ekip başkanımız Senyor Vegas ile ilk kez mi geziye çıkıyorsunuz, Bayan Donnelly? Yoksa daha önceki gezilerine katılma şansını buldunuz mu?» Tina'nın kirpikleri hafifçe titredi ama kendini tuttu. «O şansa erişemedim, Bay Crilly; belki de siz bana onun hakkında bilgi verebilirsiniz.»

Felix Crilly'nin ablak yüzü coşkuyla aydınlandı. «İçimizde onu tanıyan kimse yok; ama hepimiz, hakkında anlatılan efsaneleri, başka hiç bir kimsenin yüz akıyla baş edemeyeceği gezilerin nasıl üstesinden geldiğini biliyoruz. Burada bulunan herkes adına yetkiyle söyleyebilirim ki, Senyor Vegas'ın bizleri tek tek seçerek ekibine almış olması, hepimiz için büyük onurdur.»

Tek tek seçerek ha! Tina ellerinin titrediğini göstermemek için hemen çorba kaşığını bıraktı ve peçetesine yapıştı. Acaba, Ramon Vegas, Chris halasını tanıyor muydu? İşine daldığı zaman, insanların suratına bakıp da görmeyen Chris, acaba bu Ramon Vegas'la tanışmış da farkına var-

mamış mıydı?

Theo Branston'ın keskin gözleri, Tina'nın kaygılı tavrını hemen sezdi ve bunun nedenini araştırmayı kurnazlıkla daha sonraya erteledi. Bayan Buzdağı olacak bu yavru, hiç de karşısındakilere görünmek istediği gibi biri değildi. Felix Crilly'nin Ramon Vegas'a düzdüğü övgüleri yarıda kesen Theo Branston'ın sesinde bıyık altından gülen bir ton vardı. «Tek tek seçmek ne kelime!» diye atıldı. «Çalıştığım örgüt, bu işi yapabilecek tek insan olduğum için beni bu geziye gönderdi! Bu adamı göklere çıkarmandan bıkıp usandım, Crilly. Bana sorarsan, bu adam, bir yolunu bulup bizim ekip başkanlığımızı kapan ve ırkına özgü küstahlıkla üzerimizde söz sahibi olmaya çalışan bir Brezilyalı, işte o kadar! Ormanda yolumu bulmak için kimseye ihtiyacım yok benim, hepimiz bundan önceki gezilerimizde o olmadan da sağ salim evlerimize dönmeyi başardık. *Caramuru* ha!» Bu adı söylerken ağzında zehir varmış da, bir an önce kusmaya çalışıyormuş gibiydi. «Kendisine böyle ad takılmış birinin, o ada yaraşır bir ömür sürmesi gerekir; bu gezide neler yapacağını görmek için çok sabırsızlanıyorum doğrusu!»

Keskin gözleri, birisinin çıkıp da söylediklerine itiraz etmesini bekleyerek masada gezindi, ama kimse ses çıkarmadı. Breckling kardeşler, onun dediklerini duymamış gibi çorbalarını içmeye devam ettiler. Tatsız bir olaya karışmamak konusunda o İngilizlere özgü özeni gösteren Miles Debrett, İskoç Jock Saunders'la konuşmaya dalmış gibi yaptı. Sadece Felix Crilly, cevap vermeyi kendine görev bildi.

Çenesini dikerek, sert bir sesle, «Sana katılmıyorum, Branston» dedi. «Senyor Vegas bu alandaki uzmanlığıyla nam salmıştır ve çok tehlikeli olabilecek bu gezinin sorumluluğunu üstlendiği için de hepimiz ona şükran duymalıyız.»

Theo Branston pis pis sırıtarak, «İyi ya,» dedi, «nasılsa çok geçmeden ustalığını kanıtlamak zorunda kalacak. Çünkü denetlemeye gittiği petrol bölgesinden bugün dönüyor. Bu gece otele gelmesi gerekli. Yarın bu saatlerde de Amazon vadisinin bilinmeyen bir bucağında olmamız gerekiyor. Bu Senyor Vegas'ın 'Ateş Adam' adını gerçekten hak edip etmediğini, ya da ününün birkaç saf yerlinin hayal ürünü olup olmadığını göreceğiz bakalım.»

Sonra, küçümseyen bir tavırla tabağını iterek sofradan kalktı ve ardında huzursuz bir sessizlik bırakarak uzaklaştı.

Tina, bütün geceyi yarı uyur yarı uyanık bir halde, tedirginlik içinde geçirdikten sonra, sabah erkenden kalkıp, hemen yataktan fırlayarak soğuk duşun altına koştu. Sonra kolsuz ve ardına gizlenmeye çalıştığı kişiliği gibi donuk mavi bir elbise giydi; aynanın karşısına oturup saçlarını taramaya koyuldu. Aynadaki aksine bakınca kaşlarını çattı. Bu sabah Ramon Vegas'la karşılaşacaktı ve İngiltere'deyken hiç de olmaz gibi gelmeyen, ama burada, Manaus'ta yüreğine korkular salan büyük blöfü oynayarak sınav geçirecekti. Ramon Vegas birtakım sorular soracaktı elbet ve bu sorulara yalan cevap vermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Halasının mutluluktan parlayan yüzünü ve Alex'in deli gi-

bi sevincini anımsayarak, kafasını kurcalayan şeyleri uzaklaştırmak istedi. Onların mutluluğu, yalan söylemeye değerdi.

Ne var ki, yalan söylemekle iş bitmeyecekti. Çok gezip görmüş, usta bir orman gezgini gibi görünmesi gerekiyordu, oysa aynada gördüğü yüz hiç de böyle bir ifade taşımıyordu. Giysiler bu konuda biraz yardımcı olabilirdi; allahtan Chris'in orman gezilerinde giydikleri üstüne tıpatıp uyuyordu. Ama o anda, Ramon Vegas'ın bir bakışta kuşkulanacağı toy ve ürkek bir genç kızdan farkı yoktu. Kaşlarını çattı, görüntüsünü değiştirmeye uğraştı. Ağzı, güçlü bir kişiliği yansıtmıyordu. Hemen dudaklarını kıstı, yüzüne sert bir ifade vermeye çalıştı. Gözleri güvensiz bakıyordu. Öyle baktı olmadı, böyle baktı olmadı; sonunda sert bir bakış oturtabildi gözlerine. Sonra da kızıla çalan uzun gür saç örgüsünü iyice çekip gerdi. Saçlarıyla ve hep bir omuzunun üzerinden sarkıttığı saç örgüsüyle övünürdü, oysa bu saç biçimi onu çok genç gösteriyordu. Saçını kesmeye de kıyamadığı için, örgüyü başının çevresinde taç gibi dolayıp firketelerle sıkı sıkı tutturdu. Bu yeni saç biçiminin yüzüne verdiği ifadeyi görünce rahat bir soluk aldı ve görünüşündeki değişiklikten hoşnut olarak kahvaltı etmek için aşağı indi.

Yemek salonu boştu, ama bir garson ona pencerenin önündeki masada yer göstererek listeyi uzattı. Tina greyfurt suyu, tost ve kahve söyledi. Tam yemeğe başlamıştı ki, kapıda Theo Branston'ın irikıyım gölgesini gördü. Nerdeyse kahvaltıyı yarıda bırakıp kaçacaktı. Ama adam ondan da çabuk davrandı ve Tina ne olduğunu

kavrayıncaya kadar, yanındakı sandalyeyi çekip oturdu. «Günaydın, Bayan Donnelly,» diye sırıttı. «Ne hoş sürpriz! Sizin bu kadar erken kalkacağınızı hiç sanmazdım. Yanınıza oturabilir miyim?»

Tina buz gibi bir sesle, «Hayır deme özgürlüğüm yok gibi görünüyor,» dedi. Ama Theo bu hakarete hiç aldırmadı. Kendinden emin bir tavırla, koca bir atı doyuracak kadar kahvaltı söyledi. Yiyecekleri hapur hupur ağzına tıkışını görmek bile, Tına'nın iştahını kesti. Tabağını bir yana iterek, özür dilemek için yerinden doğruluyordu ki, Theo kolunu uzatıp onu engelledi:

«Haberi duydunuz mu?»

Tina duraladı: «Hangi haberi?»

Theo insanı çıldırtacak bir arsızlıkla sırıtarak, «Yaa,» dedi ve elini Tina'nın sandalyesine uzattı. «Oturun da anlatayım.»

Tina, bu sözlerin, gidişini engellemek için bir hile olup olmadığını kestiremedi; ama bir falso vermemek için her türlü ayrıntıyı bilmesi gerektiğini düşünerek, istemeye istemeye oturdu. Theo keyifli keyifli güldü: konuşmaya başlamadan önce, kahvesinden höpürdeterek bir yudum daha çekti. «Senyor Vegas dün akşam geldi. Epey geç olmuştu ve siz dahil, ekibin çoğu yatmaya gitmişti. Bu yüzden bana şu *talimatı* verdi.» Bu sözü söylerken alaylı bir vurgulaması vardı. «Gezi hakkında görüşmek için herkes saat tam dokuz otuzda onun özel salonunda hazır bulunacak. Saat on ikide hareket edecekmişiz. Bu yüzden tüm araç gereç uçağa gönderilmek üzere paketlenip saat on bire kadar lobiye bırakılacakmış.»

Tina'nın içine bir korku düştü. Büyük sınav başlamak üzereydi. Tina'nın tavrındaki bu bir türlü adlandıramadığı, ama kuşkusuz bir tedirginlik belirtisi olan kıpırtı, Theo'nun keskin bakışlarından kaçmadı. Ne olduğunu araştırmaya kalkışırsa terslenaceğini bildiği için, bekleyip görmeye karar verdi. Tina'nın kalkmak üzere olduğunu fark edince, «Ama hepsi bu kadar değil ...» diye atıldı.

«Peki, başka ne var?» Tina sabırsızlıkla ayağını sallıyordu.

Theo cevap vermeden önce, zaman kazanmak için ekmeğine yağ sürdü. Sonra, «Senyor Vegas yalnız gelmedi.» dedi. «Size arkadaş olsun diye bir hanım daha getirmiş.» Sonra anlamlı bir tavırla, «Belki de kendisine arkadaşlık etmesi için getirmiştir.» diye ekledi. «Dona İnez Garcia adında bir Brezilyalı ve ister inanın ister inanmayın, bir doktor. Eğer Dona İnez ilgilenecek olursa, önümüzdeki haftalarda ekipten pek çok hastalanan çıkar! Ayağınızı denk alın Bayan Donnelly, artık bir rakibeniz var!»

Tina cevap vermeye tenezzül etmedi; ters ters baktıktan sonra yerinden kalkıp, Theo'yu soğuk esprisiyle başbaşa bıraktı.

Tina odasına giderken, Theo'nun sözleri beyninde uğulduyordu. Planının geleceğini belirleyecek olan - Ramon Vegas kılığındaki - kader saati tam dokuz otuzdu. Onun ekibine katılacak kadar yetenekli görünmek için, Tina'nın gerçekten çok bilgili, görüp geçirmiş biri gibi davranması gerekiyordu.

Aynı işi halası adına defalarca yapmış olmanın verdiği ustalıkla, eşyalarını olabildiğince az

yer kaplayacak biçimde topladı. Gerekli olmayan her şeyi bıraktı. Sonra resepsiyona telefon ederek, eşyalarını alıp Theo'nun dediği gibi saat on birde lobiye götürecek bir çocuk göndermelerini istedi. Saat daha dokuz olmamıştı. Bu nedenle, yolculuğa başlamadan önce halasına son kez yazmak için masanın başına geçti. Yazılması zor bir mektuptu bu. Tina başlamak üzere olan gezi için duyduğu coşku ve sevinci anlatmaya çalışıyor, ama yazdığı her kelime, sanki beyninin derinliklerine gömmeye çalıştığı korkuyu açığa vuruyordu.

Saatine bakıp da, o ürkütücü karşılaşmanın zamanının geldiğini anladığı anda, masanın çevresi buruşturulup atılmış mektup kâğıtlarıyla doluydu. Tina, aklına gelen birkaç cümleyi alelacele yazıp mektubu zarfa koydu ve daha sonra postalamak üzere cebine soktu. Korkulu kararsızlıkla kaybedecek zaman kalmamıştı artık, olan olacaktı şimdi.

Senyor Vegas'ı bulabileceğini söyledikleri odaya vardığında, çevrede kesin bir sessizlik vardı. Koyu renk kaplamalı kapıya vurmakla, kapıyı açıp içeri girivermek arasında bocalayarak koridorda duraksadığı sırada, yanından kimsecikler gelip geçmedi. Sonra içerden mırıltılar duydu ve ötekilerin daha önce geldiklerini anlayınca, geciken tek kişi olarak nasıl karşılanacağını düşünerek yutkundu.

Ama usulca odaya girdiğinde, duvarı boydan boya kaplayan haritanın önünde bir şeyler anlatmakta olan adam göz ucuyla şöyle bir baktı başka da bakan olmadı. Tina önüne gelen ilk sandalyeye, herkesin arkasına geçti oturdu ve

geç gelmekle kimseyi rahatsız etmediğini görünce rahat bir soluk aldı. Haritanın başındaki adam, tok bir sesle konuşmasını sürdürdü.

«Gezimiz bizi Brezilya ve Venezuela'nın balta girmemiş bölgelerine götürecek. En modern araçlarla dünyanın en geçit vermez akarsularını aşarak, uygarlığı tanımayan bir çağın içine gömüleceğiz...»

Tina, konuşmacıyı şöyle bir süzünce, yüreği bir anda düğümlendi, soluğu sıkıştı, nabzı hızlandı. Ramon Vegas'ın halden anlayan, yumuşak sözlere, acındırıcı tavırlara kanacak biri olabileceğini aklının ucundan geçirmiş olsa bile, onu görür görmez böyle bir şeyin ne kadar imkânsız olduğunu anlamıştı. Vegas'ın yüz çizgileri, keskin bıçakla yontulmuş bir tik ağacını andırıyordu. Özellikle çenesi belirgin biçimde köşeliydi. Konuşurken gözlerini tek tek herkesin üzerinde dolaştırıyor, sanki sadece baktığı kişiye hitap ediyormuş gibi, can kulağıyla kendisini dinlemelerini sağlıyordu. Tina, Vegas'ta, insanları, hiç sezdirmeden birer satranç taşı gibi yönetme yeteneği bulunduğunu ilk bakışta sezdi. Mavi gözleri şaşılacak kadar parlak ve canlıydı. Pencereden giren güneş ışığı esmer başının üzerine düşüyor, kapkara saçlarının arasındaki tek tük kır telleri parlatıyordu. Vegas çevik bir hareketle dönerek, elindeki cetvelle gidecekleri yerleri ve geçecekleri yolları haritada gösterdi. Vegas konuşmasını sürdürüyordu, ama Tina onun dediklerini fark etmiyordu bile. Açık renk tişörtünün altında kıpırdayan kasları, şöyle göz ucuyla bakıyormuş gibi görünen fakat çevresindeki hiç bir şeyi dikkatinden kaçırma-

yan gözleri, arada bir pencereye bakışıyla duyulan dışarı çıkmak, özgürlüğüne koşmak özlemi, hızlı hızlı adım atışı - bütün bunlar kaçmak için fırsat kollayan kafese kapatılmış bir hayvan izlenimi uyandırıyordu. Tina'nın umutsuzlukla bakan gözünde, bu adam onun korktuğu ve dehşet duyduğu ormanın ta kendisiydi sanki. Mavi gözlü, siyah derili Güney Amerika aslanı puma kadar göz korkutucu, yıldırıcı ve onun gibi ele avuca sığmaz, yola getirilmez bir görünüşü vardı.

Vegas, «Manaus'tan Negro nehri boyunca ilerleyerek Casiquiare kanalından geçeceğiz,» diye anlatıyordu. «Ve Orinoco nehri üzerinden Venezuela'daki San Felix'e ulaşacağız, anlatılmaz zorluklarla dolu iki-üç bin kilometrelik bir yolculuk. Yolumuzun üstünde, sıradan bir araçla aşılamayacak iki büyük şelale var. Ondan sonra yamyamların ve kafa avcılarının ülkesine gireceğiz. Buradaki yerlilerin çoğu, bırakın helikopteri, ömürlerinde beyaz adam bile görmemişlerdir.» Sözlerinin kulaklarda yer etmesi ve gereken etkiyi yapması için bir an durdu, sonra herkesin karşılaşacakları zorlukları kavradığını görerek ısrarla sordu: «Eğer içinizde geziden vazgeçmek isteyen ya da bu geziyi sonuna kadar götürebileceğinden kuşkusu olan varsa, bunu şimdiden açıkça söylemesini istiyorum. Kimse korktuğunu itiraf etmekten utanmamalıdır, aslında yürekli kişiler korktuklarını açıkça söyleyebilirler. Ancak şunu belirtmeliyim ki, bir kez uçağa bindikten sonra, hiç bir koşulda geri dönüş olamaz. Bu geziye katılan herkes, ormanın derinliklerinde - ve gerekirse tek başına - ya-

şamak zorundadır. Benim turist gezdirmeye niyetim yok, herkes çalışacak ve içinizde kendisinden istenilenleri yerine getiremeyecek olan varsa, bunu *şimdi* söylesin!» Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. Vegas, söylediklerini odadakilerin iyice sindirmeleri için zaman tanımak istercesine, elindeki cetveli masanın üzerine bırakıp ötekilerden ayrı oturan bir kadına doğru gülümseyerek yürüdü. Kadın sabırsız bir tavırla üst üste attığı bacaklarını sallıyordu; ama Vegas'ın kendisine yaklaştığını görünce yüzündeki sabırsız ifade sevince dönüştü. Tina'nın, Dona İnez Garcia olduğunu tahmin ettiği kadını inceleyecek zamanı yoktu. Çevresindekilerin konuşmasına katılmadan önce, kadının pürüzsüz, mat tenini çevreleyen siyah saçlarını ve Vegas'a doğru uzanan, öpülmeyi beklermişçesine kıvrılmış dudaklarını görebildi. Tina, bir akşam önce tanıştığı kişilerden başka yeni gelenler olduğunu da gördü. Felix Crilly yine tanıştırma görevini üstlendi; ama odayı saran heyecanlı hava içinde, yeni katılanların adları kim vurduya gitti. Ramon Vegas ve Dona İnez dahil, toplam on sekiz kişiydiler. Bu on sekiz kişinin içinde deniz uçağının pilotu Kaptan Joseph Rogers ile araç gereçlerini hazırlamak ve iklime biraz olsun alışabilmek için Manaus'a bir hafta önceden gelen film ekibi de vardı. Tina, kendisinin de onlar gibi yapmadığına bin pişman oldu. Güneşin gücü giderek artıyor, odayı dayanılmaz bir sıcak kaplıyordu. Bu boğucu kalabalıkta bayılacak gibi oldu ve pilot Joseph Rogers'ın sorusunu cevaplayabilmek için kendini güçlükle toparladı.

«Bayan Donnelly, Ramon'un uyarısı sizi bu ge-

zıdan vazgeçirecek mi, geçirmeyecek mi?» diye şakacı bir tavırla gülümsedi pilot.

Tina vazgeçeceğini söylecekti ki, aklını başına topladı ve içtenlikli olmasa da kesin bir cevap verdi: «Hayır, kesinlikle vazgeçmiyorum, Bay Rogers. Geziye katılmaya kararlıyım. Galiba Senyor Vegas işi biraz abartıyor, ama bu yaklaşımını sağduyusuna biraz renk katan Latin Amerikalı coşkusuna bağlıyorum. Ne de olsa, hepimiz ormanlara alışık kişileriz. Senyor Vegas bu işin yabancısı olanları kollasa daha iyi eder.» Gerçekte hiç duymadığı bir güveni belirten omuz silkişiyle sözünü tamamladı: «Bu gezinin, Londra'da otobüse binmek kadar olaysız geçeceğinden hiç kuşkum yok.»

«*Demek öyle*!» Sesin nereden geldiği belirsizdi. Tina bu alaycı, küstah sesin kime ait olduğunu görmek için arkasına döndüğü anda, bembeyaz bir tişörtün üst düğmesiyle aynı hizada buldu gözlerini. Tişörtün sahibini görmek için başını hafifçe kaldırdı ve Ramon Vegas'ın gözlerindeki keskin, mavi parıltıyla karşılaşınca bir adım geriledi. Vegas'ın dudakları sert, öfkeli bir söz daha söylemek üzere büküldü, sonra sımsıkı kapandı ve Vegas arkasını dönerek öyle beklenmedik bir anda konuşmaya başladı ki, herkes şaşırdı.

«Gerekli hazırlıklarımız tamamlandı beyler, bu nedenle, dediklerimi harfi harfine yapmaya hazırsanız lütfen odalarınıza gidip, uçağa yüklenmesi için eşyanızı hazırlayın. Öğleyin hareket etmemizden önce, hafif bir yemek yemeye ancak zamanımız olacak. Lütfen gecikmeyin!» Odadan çıkmaya hazırlandıkları sırada, Vegas Ti-

na'nın koluna yapıştı. Tina herkesin meraklı bakışları altında öylece durup beklemek zorunda kaldı, ama oda boşalıp da kapı kapanır kapanmaz silkeleyip kolunu kurtardı ve ters ters Vegas'a baktı. Dilinin ucuna gelen öfkeli sözleri söylemesine fırsat kalmadan duyduğu kahkaha, İnez Garcia'nın da orada bulunduğunu anımsattı. İnez ellerini çırparak, «Bravo, senyorita!» dedi. «Ömrüm boyunca, Ramon'a sizin az önce yaptığınız gibi meydan okumak cesaretini kendimde bulamadım; kaç kez bunu yapmayı istediğim halde beceremedim. Hayran olunacak bir... cüretiniz var!» Hiç kuşkusuz, 'budalalığınız' diyecekken son anda sözü değiştirmişti ve sözlerinde övgüleyici bir tavır olmasına karşın, bakışlarında tepeden bakan muzaffer bir hava seziliyordu. Nedendir bilinmez, İnez Garcia, Ramon Vegas ile Tina arasında patlak vereceği sezilen çatışmadan sevinç duyuyor gibiydi. Tina, kendi yenilgisi demek olacak bu çatışmaya şimdiden keyifle gülen bu kadına karşı tetikte durmak gereğini kavradı.

İnez Garcia odadan çıktıktan sonra da, bir süre kahkahası boşlukta çınladı. Tina, o anda, kendisine takılan Caramuru adını haklı gösterecek bir görünüşte olan Vegas'la yalnız kaldı. Evet, bu adamın içinde gerçekten ateş, hattâ koskoca bir volkan vardı. Gözlerinin derinliklerinde öfkeli, mavi bir alev yanıyor, pencereden eğik başının üstüne düşen güneş ışığında, saçlarındaki kehribar teller tutuşuyordu. Tina, elinde olmadan çenesini meydan okur bir tavırla yukarı kaldırdı. Daha önce yaptığı denemeleri aklına getirerek dudaklarını kıstı, ağzını düz bir çizgi

haline getirdi, gözlerindeki korkuyu da soğuk bir kayıtsızlık perdesi ardında gizledi. Bakışları, savaş alanındaki iki asker gibi çatıştı - buza karşı ateş - ve uzun, gergin bir an boyunca odaya sessizlik egemen oldu. Vegas, gözlerini ondan ayırmadan, elindeki kâğıt destesini Tina'nın burnuna doğru salladı. Tina bunu fırsat bilip, kâğıtlara bakma bahanesiyle gözlerini Vegas'ınkilerden kaçırdı.

Vegas, «Notlarımdan anladığım kadarıyla, sız Senyorita Christina Donnelly olmalısınız,» dedi. Bu bir soru değil, bir bilginin açıklanışıydı, ama yine de Tina cevap verdi.

«Doğru tahmin etmişsiniz, senyor.»

Vegas gözlerini kıstı. Tina, böyle tepeden tırnağa süzülürken titrediğini göstermemeliydi. Vegas onu incelerken, Tina da yüzündeki kayıtsızlık maskesini yerine yerleştirdi, ama Vegas'ın yüzündeki öfkenin yerini şaşkınlığa bıraktığını görünce telaşa kapıldı.

«Ünlü botanik uzmanı Christina Donnelly siz misiniz?» diye sordu.

Tina'nın verdiği cevaba tam bir yalan denilemezdi. Yüreği güm güm atarak, «Buna inanmak o kadar zor mu, senyor?» diye karşılık verdi.

Vegas, sözlerin üzerine basarak ağır ağır konuştu: «Christina Donnelly'nin araştırma gezilerinde ne kadar yararlı olduğunu kaç kez duydum ve hep yollarımızın karşılaşacağı günü bekledim. Bana anlatılanlar, Bayan Donnelly'nin kibirli ve aptal olduğu izlenimini uyandırmamıştı» diyerek sözünü tamamladı.

Tina itiraz etmek üzere ağzını açacakken, Vegas sözünü sürdürdü. «Şimdiye kadar birlikte

geziye çıktığım, çok tecrübeli araştırmacılardan hiç biri, bizim mesleğimizde karşılaşılan tehlikeleri sizin gibi umursamazlıkla karşılamamıştır. Siz ya olağanüstü cesur bir kadınsınız Senyorita Donnelly, ya da aşırı duygusuz bir insansınız!.. Neyse, önümüzdeki haftalar, bu sorunun cevabını açıklayacak. Gezi bittiği zaman hakkınızda sahip olacağım kanının, sizinle tanışmadan önceki izlenimlerim kadar önemli ve değerli olmasını içtenlikle dilerim!»

Tına, Vegas'ın kendini kabul ettiğini, gerçeği sezmediğini anlayınca, yüreği sevinçten hopladı. ama aynı anda, Vegas'ın sözlerindeki suçlayıcı tavır nedeniyle yeniden bir ağırlık çöktü yüreğine. Gerçi blöfü kazanmıştı, ama boş bir zaferdi bu. Cevap vermeden geçiştirdiği konular dışında gerçekten yalan söylememişti ve o kadar korktuğu sorularla karşılaşmamıştı. Halasının adı ve ünü kendisine gereksiz sorular sorulmasını önlemişti. Ama rolünü sürdürmesi gerekiyordu ve bir iki tatlı sözle kolayca yola getirilebilecek biri izlenimini vermemesi için yumuşamaması gerekti. Çenesini daha da kaldırarak, Vegas'ın donuk bakışına buz gibi bir bakış ve umursamaz bir omuz silkişiyle karşılık verdi.

«Benim hakkımda düşüneceklerinizin hiç önemi yok senyor, sizin hoşgörünüz olmadan da pekâlâ yaşayabilirim. Ama bilin ki,» diyerek kapıya yürüdü ve kapı tokmağını tutarak sözünü tamamladı. «Siz de sınavdan geçeceksiniz Caramuru! Bu ekipte, sizin bu ada layık olup olmadığınızı merak eden sadece ben değilim. Belki de gezinin sonunda ikimiz de fikrimizi değiştirmek zorunda kalırız!» Sonra, Vegas'ın yüzünde beli-

ren patlamaya hazır öfkenin sözlere dökülmesini beklemeden, alelacele dışarı çıktı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Güçlü motorun sarsıntısı uçağın içine ilk yayıldığı anda, Tina'nın yumrukları sımsıkı kapandı. Havalanmadan önceki son an gerginlik ve kuşku doluydu. Gerektiği gibi kalkabilecek miydi? Uçuşu başarılı olacak mıydı? Yılan serumu, suyu temizleyecek cihazlar, oltalar, bıçaklar, tüfekler, mermiler, böcek ilaçları ve yerlilere armağan edilecek ıvır zıvır gibi bir alay eşyanın yanı sıra gerekli araç gereçler ve yiyecekler önlerindeki dört hafta boyunca evleri durumundaki bu iri bir kara kurbağayı andıran uçağa fazla ağır gelmeyecek miydi? Tina, motor son hızıyla çalışmaya başladığı andan itibaren gözünü camdan ayırmadı; sonra, uçağın koca bir hava minderine binercesine havalandığını ve tramplenden geçerek çevresine su zerreciklerinden oluşan bir bulut bırakıp suya girdiğini duydu. Motorun gürültüsünden neye uğradığını şaşıran bir kuş sürüsü kanat çırparak yükseldi ve uçak nehrin sularında yol alırken tepelerinde öfkeyle çemberler çizmeye koyuldu. Joseph Rogers kontrol odasından uzanarak her şeyin yolunda olduğunu işaret edince, erkekler rahat bir soluk aldılar ve deniz uçağı, Yukarı Orinoco'daki Casiquiare bölgesine doğru yola koyulunca

heyecanla birbirlerini kutladılar.

Uçağın içi boğucu sıcaktı. Her taraf tıklım tıklım araç gereçlerle doluydu ve yolcuların her birine, kendi tasarımları üzerinde çalışabilecekleri ufacık birer alan ayrılmıştı. Artık gerçekten yola çıktıklarına ve dönüş olanağı bulunmadığına göre, Tina için tek kurtuluş yolu kendini işine vermekti. Bitki türlerinden ilk örnekleri toplar toplamaz kendini araştırmalarına verecek, böylece, aşacakları o uçsuz bucaksız, balta girmemiş ormanların dehşetini unutmaya çabalayacaktı. Tina, göğsünün ortasında koca bir düğüm gibi duran korkuyu atmak için kendi kendiyle mücadele ettiyse de, Manaus'un giderek arkada kaldığını gördükçe, alnında boncuk boncuk terlerin birikmesine engel olamadı. Tek avuntusu uçağa binmiş olmasıydı. Çünkü o sabah Ramon Vegas'ın yanından ayrıldığından beri içi içini yiyordu. Odasına döndüğü zaman, yerdeki buruşturulup atılmış kâğıtlar ona halasının mektubunu anımsatmış ve elini cebine attığı anda, cebinin boş olduğunu görmüştü. Aklına ilk gelen, mektubu belki de oturduğu sandalyenin yanında bir yerde Ramon Vegas'ın bulmuş olmasıydı. Bunun üzerine hemen aşağı koşmuştu. Ne var ki oda boştu ve Tina sonuçsuz bir arayıştan sonra, birinin mektubu bulmuş olduğu kanısına vardı - ama kim? Şu anda doğrulanan tek şey vardı, o da mektubu Ramon Vegas'ın bulmuş olmadığıydı. Çünkü eğer o bulsaydı, otelin antetli zarfı ile kendi adına ve Londra'daki bir adrese ne diye mektup yazdığını mutlak sorardı bu adam.

İnez Garcia'nın sesi motorun gürültüsünü bas-

tırdı: «Bayan Donnelly, sağır mısınız kuzum? Üç defadır aynı soruyu sorup duruyorum size?»

Tina irkilerek kendini topladı. «Özür dilerim, ne sormuştunuz?»

«Araştırma ekibindeki herkes için dosya tutuyorum, sizden de öğrenmek istediğim bazı bilgiler var. Bildiğiniz gibi, ben doktorum...»

Tina başını salladı. Dona İnez'in pek doktora benzer yanı yoktu. Sırtında, yakası alabildiğine açık beyaz naylon bir gömlek, ayağında açık yeşil pantolon vardı; pirinç tokalı kemer, belini olduğundan da ince gösteriyordu. Doktor hanım, kendinin de pek iyi farkında olduğu gibi alabildiğine güzel ve çekiciydi. Tina'nın yanındaki koltuğa oturdu ve sorularını yağdırmaya başladı: «Aşı oldunuz mu?»

Tina ne aşıları olduğunu belirtmeye gerek duymadan, «Tam yedi tane.» diye kestirip attı.

Dona İnez, listesine işaret etti. «Yanınızda ne gibi ilk yardım malzemesi ve ilaç var?»

Tina parmaklarıyla saymaya başladı: «Zehir çekme bardaklarıyla birlikte yılan ısırmasına karşı komple, portatif malzeme çantası. Böcek ilaçları, sıtma ilaçları, vitamin hapları ve yapay tuz hapları.»

Doktorun soğuk bakışlarında merak uyandı. «Peki kaç yaşındasınız?» Tina'yı tepeden tırnağa süzdü, mat yanaklarını vurgulayan hafif pembeliğe baktı. Tina, ne cevap vereceğini çaresizlik içinde düşünerek bir yalan kıvırdı.

«Yirmi altı!»

Senyoranın kaşları inanmadığını belirten bir biçimde kalktı ve herhangi bir şey söylemediği halde, Tina onun kendisine inanmadığını sezdi.

Senyora alaylı bir bakışla ve diliyle avurdunu şişirerek, «Ne rastlantı, ikimiz de aynı yaştayız.» deyince, Tina'nın cevap vermesini beklemeden sözünü sürdürdü: «Bir sorum daha var. Meslek hanenize ne yazayım, bitki avcısı mı?»

Tina, kadının sesindeki alaycı tonu duyunca buz kesildi. Botanikçiler için bitki avcısı deyimi kullanılırdı çoğunlukla, ama bu, aşağılayıcı bir anlam taşımaktan çok bir hayranlık belirtisi niteliğinde olurdu. Oysa, Dona İnez'in vurgulayışında, hayranlıktan başka her şey vardı. Tina yürekli meslektaşlarını savunma itisiyle hemen cevabı yapıştırdı:

«Botanikçiler, insanları iyileştirme alanında dünyaya büyük katkılarda bulunmuşlardır, senyora. Eğer meslektaşlarımın geçmişteki çalışmaları ve çabaları olmasaydı, siz doktorlar, sıtmalıları kurtarmak için hâlâ kanlarını boşaltıp duruyor olurdunuz!»

Öfkeyle parlayan Tina, şaşkınlık içindeki doktora yüklenmeye devam etti: «Pıhtılaşmayı sağlayıp kanamanın önüne geçen K vitaminini hazırlamak için ıspanak ya da alfalfanın yeşil yapraklarından yararlanılabileceğini kim buldu, bir doktor mu? *Hayır*, bir bitki avcısı! Cüzama iyi gelen kalav yağını bulmak için tohumları arayan, bitkiyi yetiştiren ve geniş çaplı deneylerde, incelemelerde ter döken kimdi? Doktor muydu? Hayır, o da bir bitki avcısıydı. *Kauçuk! İp! Balmumu! Kürar!* Bütün bunlar, bitki avcılarının yaşamındaki pek çok ayı, ormanların derinliğindeki ırmaklar üzerinde geçirilen haftaları, sivri taşlı patikaları, sisli, soğuk sabahları, zifiri karanlık geceleri, korkunç hayvanları ve zehirli

sürüngenleri göze alarak geçirilen günleri temsil eder...»

Tina, çevresini şaşkınlıkla bakan yüzlerin sardığını görünce konuşmasını kesti. Senyoranın iğneleyici sözleri üzerine Tina'nın giriştiği atak bir alay erkeği başına toplamıştı. Adamların şaşkın suratlarından anlaşıldığı kadarıyla, hayret ve mahcubiyeti pek ustalıkla oynayan İnez Garcia'ya acımaktaydılar. Tina bir budalalık yaptığını düşünerek, başını öteye çevirdi, ama Ramon Vegas'ın adamları yerlerine gönderen buyurgan sesini duyunca sinirleri gerildi. Senyora, kendisine acıyıp yakınlık duyan bir alay erkeğin ortasında uçağın öteki ucuna doğru giderek Tina'yı Ramon Vegas'la yalnız bıraktı. Tina, göz ucuyla Ramon'un kendisine sert sert baktığını gördü ve aynı terslikte bir bakışla karşılık verdiyse de yanına oturduğu zaman sesini çıkarmadı.

«Senyorita Donnelly.» Adamın sesinde kendini sürekli dizginlemeye alışmış bir insanın tekdüze tonu vardı. «Yakınınızda bulunan herkesi şaşırtıp sinirlerini bozmayı neden gerekli görüyorsunuz acaba?»

Böylesine bir haksızlığa karşı sessiz durulamazdı. Tina öfkeden kendini kaybetmiş bir tavırla, «Ama ben öyle bir şey yapmıyorum!» dedi.

Ramon Vegas, elini sallayarak, «Özür dilerim.» dedi. «Ama kafiledeki arkadaşların sizden uzak duruşlarına bakarak diyebilirim ki, onlara karşı itici bir tavrınız var ve eğer az önce tanık olduğum olayı örnek alacak olursak, tavrınızın sadece itici değil, dayanılmaz ve küstahça olduğunu da söyleyebilirim. Mesleğinizden olan herke-

se ve özellikle sizin bu alandaki ününüze büyük saygım vardır, ama şunu anlamalısınız ki,» diye bir an durdu ve mavi gözlerini Tına'nın gözlerinin hizasına getirecek biçimde öne eğildi. «Başarılı bir inceleme gezisi, ayrıntılı planlamaya ve uzman rehberliğe olduğu kadar, ekipte yer alanların birbirleriyle anlaşmasına da bağlıdır. Saydıklarımdan ilk ikisini sağlamak için ben elimden geleni yaptım. Ama anlaşılıyor ki, gezi boyunca uyumlu bir havanın gerçekleşebilmesi için size epey iş düşecek. Lütfen bu işi üstleniniz Senyorita Donnelly.» Bir an soluk aldıktan sonra sözünü sürdürdü: «Ve bundan böyle iğneleyici dilinize hakim olmaya, sizin için pek kolay olmasa bile, gruptaki öteki arkadaşlara biraz daha iyi davranmaya çalışınız!»

Tina, Ramon Vegas'ı kuşatan o ilkel, o vahşi havadan kaçmak için olduğu yerde büzüldü ve boğazındaki düğümden kurtulabilmek için hafifçe öksürdü. Koltuğun köşesine çekildi, iyice büzülüp korku dolu, iri yeşil gözlerini adamın gözlerine dikti. Tina'nın geri çekilmesi üzerine, Ramon Vegas bir an şaşırdı, ince uzun parmaklı esmer elini, Tina'nın titreyen elinin üzerine koydu. «Ne oldu, senyorita?» diye sertçe sordu. «Neyiniz var?»

Tina'nın yüzüne kan hücum etti. Elini Vegas'ın elinin altından çekti ve uzun uzadıya talim ettiği kayıtsız, donuk bakışı gözlerine yerleştirmeye çalıştı. «Hırpalanmaktan hiç hoşlanmam, senyor, lütfen bana elinizi sürmeyin!» dedi.

Ramon Vegas hemen geri çekildi. Mavi birer alev gibi yanan öfkeli gözlerle bakarak ayağa kalktı. Yılan tıslamasını andırır bir sesle, «Vay

canına» dedikten sonra, «Bu kadar guzel bir dış görünüşün, bu kadar soğuk bir ruhu gizleyebileceği hiç aklıma gelmezdi! Benı şaşırtıyorsunuz, senyorita.» diye ekledi. Tina, artık Ramon'un kendisini rahat bırakacağını sanmıştı. Oysa bir an sessizce düşünen Vegas, şansını bir kez daha denemeye karar vermişti. Çekine çekine, onun gönlünü almaya çalıştı: «Senyorita?» Tina, Vegas'ın yüzüne şöyle bir baktı. Vegas, onun kendisini dinlediğini anlayınca, sözünü sürdürdü: «Biz, birbirinden çok değişik uğraşları, beğenileri ve eğilimleri olan bir ekibiz. Böylesi karışık bir grupta - eğer hazırlıklı bulunmazsak - sürtüşmelerin kolayca ortaya çıkması doğaldır, öyle değil mi?»

Tina cevap vermeyince, Vegas'ın sesi sertleşti. «Ekipte bulunanlar arasında şimdiden güçlü bir dayanışma ve dostluk kurulmaya başladı. Herkes kamp kurmak ve gece molalarında hizmet etmek için uzerine düşenı yapmaya, ötekilerle işbirliğine hazır. Bu dayanışma ruhunun gelişmesi için, siz de biraz bireyciliğinizden vazgeçmeye söz verir misiniz?» Sesinde bir yılgınlık seziliyordu. «Hoş, bu hepimizin yapması gerekli bir şey.» dedi. «Eğer birbirimizin sinirini bozmak istemiyorsak, hepimiz fedakârlıkta bulunmak zorundayız.»

Ramon Vegas, Tina'dan ötekilerle kaynaşmasını, gruba karışmasını istiyordu: oysa bu Tina'nın göze alamayacağı bir şeydi. Kustah bir tavırla söze girdi; «Senyor, ben bu geziye çalışmak için katıldım, mutlu aile tabloları canlandırarak evcilik oynamak için değil! Bana düşen görevleri yerine getireceğimden kuşkunuz olmasın, ama

lütfen bana çevremdekilerle arkadaşlık etmemi, onlarla kaynaşmamı söylemeye kalkışmayın. Buna zaman ayıramayacak kadar işim olacak!»

Vegas'ın mavi gözleri tutuşmuş kıvılcım gibi parıldadı. «Pekâlâ!» diye sabrı tükenmiş bir tavırla kestirip attı. «Bu akşam mola verdiğimizde, mutfak görevi sizin. Yemeği pişireceksiniz, servis yapacaksınız ve bulaşıkları yıkayacaksınız. Ve eğer aklınız varsa, yarın sabah kahvaltıyı hazırlamak için beşte kalkacağınıza göre, bu akşam işinizi saat ondan önce bitirmeye bakın. Tamam mı?»

Tina buz gibi bir baş işaretiyle anladığını belirtti. Ramon Vegas topuğunun üzerinde dönerek uzaklaştı. Birden Tina'nın gözlerinden yaşlar boşanmaya başladı. Başını pencereye çevirip kirpiklerini hızla kırpıştırarak yaşları dağıtmak istediyse de, yanaklarından sicim gibi yaş inmeye başladı. Çantası yerde duruyordu. Mendil almak için çantaya eğildiği sırada, Theo Branston'ın iğrenç sesini tepesinde duydu. Fena halde köşeye kıstırılmıştı. Gözlerinin yaşını elinin tersiyle silip başını kaldırmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. Ama yüzünü pencereye doğru çevirdi ve manzarayı seyrediyor gibi yaptı. Ne var ki, Theo Branston, yanına oturup da, her zamanki kustah ve alaycı tavrıyla, «Büyük şef canınıza okudu mu?» diye sorunca, Tina dönüp ona bakmak zorunda kaldı.

Karşısındaki adamdan alabildiğine nefret ederek ve üstelik bu nefreti açığa vurarak, «Yoo, neden canıma okuyacakmış ki?» dedi.

Theo'nun kalın dudakları biraz daha kıvrıldı, sırıtışı biraz daha yayıldı, iyice arkasına yasla-

narak bir sigara yakmaya hazırlandı. «Neden olacak, sevgilisini hırpalamak cüretini gösterdiniz de ondan Dona İnez'in dul olduğunu ve senyor ile aralarından su sızmadığını, hattâ söylentilere bakılırsa, bu gezinin sonunda evlenecek kadar su sızmadığını bilmiyor muydunuz?» Tina buz gibi bir sesle, «Ben dedikodularla ilgilenmem.» diye terslendi. «Eğer sadece bunu söylemek için geldiyseniz, özür dilerim Bay Branston, birtakım notlar almam gerekiyor.»

Yanında duran bir tomar kâğıda uzandı, sayfaları karıştırmaya başladı. Ama Branston hiç oralı değildi. Tam tersine, yerine daha çok yerleşti ve Tına'nın öfkeli bakışına kendinden emin bir bakışla karşılık verdi.

«Biliyor musun, Tina?» Tina, kendisine böylesine samimi bir biçimde hitap edildiğini duyunca irkildi. «Beni çok ilgilendiriyorsun. Evet efendim, çok ilgimi çekiyorsun!»

Tina'nın bir cevap vermesini beklediği görülüyordu. Tina da, cevap olarak elindeki kâğıtları topladı ve yerinden kalkıp, Branston'ın önünden geçmeye yeltendi. Theo'nun uzun bacakları yolunu kestiği için de, soğuk bir tonda, «Lütfen yol verir misiniz, geçmek istiyorum.» dedi.

Branston'ın gülümsemesi kayboldu, kısılmış gözleri kötü niyetini belirten bir pırıldamayla açıldı. «Otur tatlım.» dedi. «Konuşacağımız çok şey var.»

Tina, «Hiç de değil, Bay Branston.» dedi. «Beni rahatsız ediyorsunuz! Yanınızda bir saniye daha oturmaya dayanamayacağım; onun için, yol verin geçeyim, yoksa ötekileri çağırıp yardım isteyeceğim.»

Branston'ın yüzü kirli kırmızı bir renk aldı, dudağı ürkütücü biçimde büküldü. Birden elini iç cebine attı, bir zarf çıkardı ve Tına'nın burnuna doğru salladı. Tina beyninden vurulmuşçasına yerine çöktü. Yüreği ağır ağır, bayılacakmış gibi atıyordu. Adamın elindeki zarfta kendi el yazısını tanımaması olanaksızdı. Theo Branston, halasına yazdığı mektubu bulmuştu.

Kupkuru dudaklarını güçlükle oynatarak, «Nerede buldunuz onu?» diye sordu.

«Cebinden düştü tatlım. Bu sabah, toplantıdan sonra. Sana vereyim diye yerden aldım, amma.. bir de üstüne göz atacak oldum ki, vay canına. Bir meraktır aldı içimi. Sen benim yerımde olsan merak etmez miydin?»

Tina blöf yapmaya çalışarak, «Halamla benim aynı adı taşımamızda bu kadar tuhafınıza gidecek ne var, Bay Branston?» dedi.

Branston umursamadan, «Bir şey yok tatlım» dedi. «Ama esrar perdesinin altındaki sadece bu kadar değil, öyle değil mi?»

«Esrar mı? Ne esrarı?» Tina'nın yüzü kabahat yapmış çocuklar gibi al al oldu.

«Şöyle bir esrar var, Tina yavrum. Ünlü botanikçi ve araştırmacı Christina Donnelly'nın namını duymuş olan tek kişi Ramon Vegas değil. Ben de bazı soruşturmalar yaptım ve şimdi kesinlikle biliyorum ki, gerçek Bayan Donnelly yirmisine değil, kırkına yakın bir kadın.» Keyifle sırıtarak sözünü sürdürdü, «Senyorla tanışmadan önce yaşınızı büyük göstermek için elinizden geleni yaptığınızı biliyorum. Ama saçınızın biçimini ne kadar değiştirirseniz değiştirin, kimse size yirmi yaşından fazla vermez. Onun için, ha-

di uzun etme tatlım, anlat olup biteni. Sırrını saklayacağıma söz veriyorum.»

Tına olduğu yere yığılacak gibi oldu. Bu adama güvenmiyordu, üstelik boyuna 'canım', 'tatlım' diye konuşması midesini bulandırıyordu. Ama, sırrını bu adama açmayıp da ne yapacaktı, bir başka seçeneği var mıydı? Theo'nun bundan yararlanmaya kalkışacağını biliyordu gerçi, ama bunu göze almak zorundaydı. Theo'nun bu konudaki kuşkularını Ramon Vegas'a anlatmasına fırsat veremezdi, çünkü Manaus'a henüz çok yakındılar ve yol yakınken kendisini bırakmaları olasılığı vardı. Çaresiz kalmıştı; Branston'ın yüzündeki ifade de onun bu çaresizliğin farkında olduğunu gösteriyordu. Umutsuzca omuzlarını silkti ve donuk bir sesle, «Sırrımı saklayacağınıza söz verirseniz, her şeyi anlatırım.» dedi.

Theo Branston keyifle arkasına yaslandı, sigarasından koca bir halka biçiminde duman üfledi ve, «Anlat tatlım, dinliyorum.» dedi.

Tına titrek bir sesle konuşmaya başladı. «Halam, yani gerçek Christina Donnelly son anda ayak bileğini kırdığı için, bu geziye onun adını kullanarak katıldım. Bu gezide halamın pek çok yeni bitki türü toplayacağından emin olan botanikçi Sir Harvey Honeyman'ın bu umudunu boşa çıkarmamak için halamın yerine geçmek zorunda kaldım. Ben de botanikçiyim ve hep halamla birlikte çalıştım, bu nedenle hangi bitkileri aramam gerektiğini çok iyi biliyorum. Yaptığımız bu oyunu sadece halam ve ben biliyoruz ve gerçek kimliğimi gezinin sonuna kadar saklamak zorundayım, yoksa Senyor Vegas kim ol-

duğumu öğrendiği anda beni ters yüzü geri gönderir.» Tina'nın sesi yalvaran bir tona bürünmüştü, ama artık aldırış ettiği yoktu. «Lütfen söylediklerimi kimseye anlatmayın. Burada bulunmamda yarar olduğuna ve bu aldatmacanın kimseye zarar vermeyeceğine inanın lütfen. Ne olur, kimseye söylemeyeceğinize söz verin.»

Theo Branston başını arkaya yaslayarak bir kahkaha attı. «*Hepsi bu muydu?*» Koca yumruğuyla dizine vurdu. «Meğer ben de pireyi deve yapmışım! En azından bir kanun kaçağı filan olduğunuzu sanmıştım.» Theo'nun kahkahası uçaktakilerin başlarını onlara çevirmesine yol açtı. Tina, adamların yüzündeki şaşkınlığı ve dudak büküşü görünce kıpkırmızı kesildi. Zorunlu olarak, bu adamların gösterdiği dostluğu itmiş, aralarına bir mesafe koymuştu. Oysa şimdi, hepsi, bu kadar kısa sürede ne mal olduğunu ortaya koyan birini seçtiği, onu kendilerine yeğlediği için daha bir kızıyorlardı Tina'ya. Tına, adamların saklayamadıkları suçlayıcı tavırlarından kaçmak için bakışlarını başka yana çevirmek istedi. Ama bu kez de öfkeyle bakan iki mavi gözü karşısında buldu. Ramon Vegas'ın ne düşündüğü, ne demek istediği açıkça belli oluyordu. O da, Tına'nın kendisine seçtiği arkadaştan hoşlanmamış, bu seçimi beğenmemişti. Birkaç adım ötelerinde, olduğu yere mıhlanmış gibi duruyor, Theo Branston'ın kolunu Tina'nın omuzuna atışına bakıyordu. Tina, Theo'nun kolunu omuzunda duyduğu an irkildi, ürperdi, ama ses çıkarmaya cesaret edemedi. Theo gücünden emin olarak hafifçe güldü:

«Sırrını saklayacağım. Sen o güzel kafanı böy-

le şeylere yorma bebeğim, ben sana göz kulak olurum. Bundan böyle gölgen gibi yanından ayrılmayacağım. Gezinin sonuna kadar her an kollayacağım seni. Ve bunu sevinerek yapacağım.»

Theo bu sevincini daha da iyi belirtmek için, Tina'nın omuzundaki kolunu iyice dolayarak kızı kucakladı. Tina göz ucuyla, Ramon Vegas'ın öfkeli bir tavırla arkasını döndüğünü gördü. Theo'nun kollarından sıyrıldı ve kısılmış dişlerinin arasından konuştu:

«Bay Branston, bir daha böyle davranmaya kalkışacak olursanız, hikâyeyi herkese kendim anlatırım!»

Theo Branston, onun gözlerindeki parıltıdan, söylediğini gerçekten yapacağını sezdi ve bir süre işi ağırdan almaya karar verdi. Kollarını kızın boynundan çekti ve kırılmış bir tonda,

«Peki tatlım.» dedi. «Ne istersen onu yaparım. Bir kötülük etmedim...»

Tina arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve kendini iyiden iyiye karamsarlığa, umutsuzluğa kaptırdı. *Kötülük etmemiş ha!*

Nedendir bilinmez, Ramon Vegas'ın delici bakışı aklına geldikçe, bir kötülük, hem de büyük bir kötülük yapılmış olduğu duygusuna kapılıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Planladıkları ilk mola yeri olan Tupurucuara'ya vardıklarında alacakaranlık çökmüştü. Jo-

seph Rogers, uçağı başarılı bir manevrayla sudan çıkarıp, otlarla kaplı, dik bir yamaca sürdü. Sonunda motor tıslayarak sustuğu zaman, yolculuğun son saatlerinde giderek dayanılmaz olan sıcaktan bir an önce kurtulmak için herkes kapıya doğru atıldı.

Tına, uçağı çevreleyen kauçuk çemberin üzerine indi ve temiz, serin havayı ciğerlerine doldurdu. Ramon Vegas'ın daha önceki gelişinde peylediği, üç yanı ormanla kaplı bir düzlüğe inmişlerdi. Tına uçaktan inip duraladığı anda, uzun zamandır unutmuş olduğu ormana özgü kokuları duydu ve uçağın koruyucu gölgesinden ayrılmak istemedi. Ama Ramon Vegas'ın sert sesle verdiği emir, onu bu korkulu dalgınlıktan sıyırdı.

«Hadi kıpırdayın biraz senyorita. Yarım saat sonra yemek yiyeceğiz.»

Tina yanakları kızararak yere atladı. Herkes sessiz sakin, kendine verilmiş görevi yerine getiriyordu. Uçağın bulunduğu düzlükte bir faaliyet, bir hareket görülüyordu. Oysa Tina ne yemek hazırlığına nasıl başlayacağını biliyordu, ne de ne yemek pişireceğini. Theo Branston'ın varlığından sevinç duyacağını düşünde görse hayra yormazken, kulağının dibinde sesini duyduğu an bir rahat soluk aldı.

Theo Branston, «Ben ateşi yakayım,» dedi. «Sen de kap kacağı ve pişirilecekleri getir. Aradığın her şeyi şurada bulacaksın.» Başıyla uçaktan indirilmekte olan eşyayı gösterdi. «Çorba ve kahve pişirmesini bilir misin?»

Tına rahatlayarak, «Çorbayla kahve mi?» dedi. «Sadece bu kadarcık mı?»

Theo sırıtarak, «Bu akşamlık bu kadar,» diye cevap verdi. «Ama her gün böyle olacak sanma bebeğim. Önümüzdeki birkaç hafta karada konaklamayacağız; bu da Güney Amerika'ya özgü yaban eşeği, kabuklu kertenkele, domuz ve timsah kuyruğu konservesi yiyeceğiz demektir! Ama bir konuda güvence verebilirim,» diye o ünlü kahkahasını attı. «Yolculuğumuzun sonuna kadar yerlilerin baş yiyeceği olan haşlanmış solucan ve manyok kökü yemek zorunda kalmayacaksın.»

Tina'nın yüzündeki tiksinti Theo'nun pek hoşuna gitmiş olmalıydı ki, kız birden dönüp eşya yığınına doğru giderken, arkasından yine bir kahkaha patlattı.

Yarım saat göz kırpmadan çalıştıktan sonra, ateşin üzerindeki çorbayı son kez karıştırıp, kamp kuran erkekler gelmeden sofrayı hazırlamak için yeterince tabak ve fincan olup olmadığını kontrol ettiği sırada içi rahatladı Tina' nın. Alevler ve kamp kuranların yaktığı uçağın projektörleri, ortalığı gündüz gibi aydınlatmıştı.

Bir alay aç insan yiyecek isteyerek başına üşüştüğü anda, korkularını kaygılarını unutuverdi. İçten içe yaptığıyla gurur duyarak herkesin tabağına çorba, herkesin fincanına mis gibi tüten kahve koydu ve çok geçmeden ateşin çevresi bu basit yemeği zevkle yiyen insanlarla sarıldı. İnez Garcia Ramon Vegas'ın yanında oturuyordu. Tina kendi tabağıyla fincanını eline aldığı anda, Theo elini sallayarak, yanında ayırdığı yeri gösterdi. Tina ona doğru yürüdü. Onunla arkadaşlık etmeye niyeti yoktu; ne var ki Theo, Vegas ile İnez'den uzakta oturuyordu.

bu da Tina'nın işine gelmişti. Bu İnez'in de işine gelmiş gibi görünüyordu; çünkü Tina göz ucuyla ona baktığı anda, kadının yüzünde muzaffer bir ifade ve alaycı bir bakış olduğunu gördü. Kaynar kazanın başında durmaktan kan ter içinde kalmış olan Tina, kendisinin böyle terleyerek hazırladığı yemeği keyfini çıkara çıkara yiyen İnez'i görünce, bir haksızlığa uğramışçasına incindi. Anlaşılan, senyoraya en az çaba gerektiren bir iş verilmişti. Zira kadın her zamanki gibi iki dirhem bir çekirdek oturuyordu.

Jock Saunders'ın İskoç şivesiyle konuşan sesi, kafile başkanına bir soru yöneltti: «Bugünkü ilerlememizden memnun musunuz senyor? Projelerimiz üzerinde çalışmaya başlamak için burada kalacak mıyız, yoksa yarın hareket edecek miyiz?» Ramon Vegas, Joseph Rogers'la konuşmasını kesip Jock'a cevap verinceye kadar kimseden çıt çıkmadı.

«Biz de Joseph'le bunu konuşuyorduk,» dedi. «Burada gereğinden fazla oyalanmamanın yerinde olduğuna karar verdik. Belalı Sangabriel şelalesini bir geride bıraksak, ikimiz de rahat edeceğiz.»

«Belalı mı?..» Felix Crilly'nin sesinde belli bir kaygı vardı.

Senyor başını salladı, kaşlarını çattı. «Evet, birkaç kilometre sonra şelaleler başlıyor. Negro nehrinin daraldığı, sonra sivri kayalarla kaplı karabasan gibi bir yatak üzerinde yoluna devam ettiği noktada, birbirinden ayrı, peşpeşe on dokuz şelale vardır. Bunlar yol boyu karşılaşacağımız en tehlikeli şelaleler değil; Orinoco üzerinde daha da betcrleri var. Ancak bunlar kar-

şılaşacağımız ilk büyük zorluk, ilk büyük engel olacak, hepimizin cesaretini sınayacak. Bir dakika beni dinleyin!» Ramon Vegas, çevresindekileri susmaya davet edercesine elini kaldırdı. Tina ürperdi. Sessizlikte, uzaktan uzağa, ağaçların üzerinde gök gürültüsüne benzer bir uğultu duyuluyordu. Vegas açıklamasını yapınca, bunun taşa köpüre taşların üzerinden boşalan şelalenin sesi olduğunu anladı Tına. Yüreği duracak gibi oldu. Bu ses, nasıl bir cesareti, nasıl bir dayanmayı, direnmeyi gerektirecekti?

Tina'nın sormayı göze alamadığı soruyu İnez sordu.

«Ama biz uçakta güven içinde olacağız, değil mi Ramon?» İnez sorusuna cevap beklerken, araştırıcı bakışları Ramon'un yüzünde dolaşıyordu. Vegas'ın ağız çizgisi yumuşamadı, ama kadının elini güven verici bir biçimde sıktı. «Bu soruya Joseph'in cevap vermesi daha uygun olur. Hayatımız, onun ustalığına ve vereceği kararlara bağlı.» Joseph kayıtsızca omuz silkti. Ateşi çevreleyenlerin merak dolu yüzlerine bakarken, gözünde muzip bir parıltı vardı.

«Şelalede alabora olabiliriz. Suyun üzerinde yüzen döküntüler ve dipteki kayalar, uçağı çevreleyen kauçuk halkayı kesebilir. Bunlar aklımı kurcalayan olasılıklar, ama» diye gülümseyerek sözünü tamamladı, «bu badireyi sağ salim atlatacağımıza eminim.»

Yemek boyunca havadan sudan konuşuldu. Adamlar yorgundu. Ertesi gün de epey olaylı geçeceğe benzediği için, herkes bir an önce hamağına çekilmek üzere dağıldı ve sonunda Tina ile Theo Branston, korlanmış ateşin karşı tara-

fında oturan İnez ve Ramon Vegas'la karşı karşıya kaldılar. Tina işini bitirmek için birkaç kez kalkmak istediyse de, Theo ne ona, ne ötekilere aldırış etmeksizin konuşup duruyordu. Tina'nın gözleri uykusuzluktan yanmaya başlamıştı ve yıkanacak tabak çanak yığını her geçen dakika biraz daha gözünde büyüyordu. Theo bundan önceki gezilerinde başından geçenleri anlatıyor, bir türlü susmak bilmiyordu. Sonunda Tina'nın başı düşmeye başladı; göz kapaklarının kapanmasını engelleyemez olmuştu. Vegas, Tina'yı ve Theo'yu unutmuş, İnez'e dalmıştı. Öyle ki, birden karşıdan sesi duyulduğunda, tam yerine inen bir kamçı darbesi gibi irkiltti Tina'yı.

«Senyorita, size bitirmeniz gereken bir işiniz olduğunu hatırlatmam şart mı?»

Tina, sesin emredici tonu karşısında içgüdüsel bir hareketle yerinden fırladı, ama öylesine yorgundu ki, aklını başına toplayıp cevap verebilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. Ne var ki, onun yerine Theo atıldı:

«Ben ona yardım ederim, bu kadar şeyi Tina'ya bırakmaya gönlüm elvermez!» Eliyle bulaşık yığınını gösterdiği anda, Vegas'ın kaşları da kısık gözlerinin üzerinde bir çizgi halini aldı. Tehdit edici bir tonla, «Herkesin görevini yalnız başına yapacağını söylediğim sırada beni dinlemiyordunuz herhalde Branston.» dedi. «Bu gezide kimse turist gibi olmayacak demiştim, dediğimi de yaparım! Senyorita Donnelly'nın işini bitirmek için yeterli zamanı vardı, ama madem ki sizinle oturup çene çalmayı yeğledi, şimdi de acısını çeksin.»

Theo'nun suratı karardı. Yumruklarını sıktı.

Tina onun serinkanlı, amansız Vegas'ın uzerine yürüyeceğinden korktu.

«Ne olur Theo...» diye atıldı. «Yardımına ihtiyacım yok. Doğrusunu istersen, işimi yalnız başıma bitirebilmem için yanımdan gitmeni özellikle istiyorum.» Olup bitenlerden pek hoşnut olduğunu gizlemeye gerek görmeyen İnez'i başıyla işaret ederek sözünü bitirdi. «Bir ekibe bir kaytarmacı yeter!»

İnez bu taşın altında yatan eleştiriyi kavrayınca kıpkırmızı kesildi. Ama kendini toparlayıp cevap verinceye kadar, Vegas söze girdi. Tina'ya sert sert bakarak, İnez'i avutmaya çalıştı: «Senyorita Donnelly çok yorgun. Üstelik sinirleri normal koşullarda bile çok çabuk bozulduğu için, en iyisi, sen İnez.» Theo'ya döndü, «ve sen Branston, gidip yatın.»

Bunları her ne kadar rica ediyormuş gibi söylediyse de kesin bir emir olduğu açık seçikti ve bu emre ilk boyun eğen İnez oldu. Hafifçe omuz silkerek, «Peki Ramon, sevgilim.» diye kalktı, omuzunun üzerinden hafifçe başını arkaya çevirerek cilveli bir edayla, «*Buenas noches*, Caramuru!» dedi.

Ramon Vegas'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseyiş dolaştı, ama yüzünü Theo'ya çevirdiğinde taş gibi katıydı. «Evet, Branston?» diye meydan okuyan bir tavır takındı. Bacaklarını iki yana ayırmış duruyor, keskin, mavi puma gözleri, Theo'nun iri gövdesindeki her kasın oynayışını izliyordu. Ürkütücü bir sessizlikte karşı karşıya dururlarken, hava giderek elektrikleniyordu. Bir üstünlük çatışmasında birbirlerine meydan okuyarak gözleriyle duello ederlerken,

Tina'nın alnı soğuk soğuk terlemeye başladı ve sonunda dayanamayarak, «Ne olur Theo, dediğini yap...» diye fısıldadı.

Theo, yüzünde açık bir nefret anlatımıyla Vegas'a doğru hamle ettikten sonra, küfrederek topuklarının üzerinde döndü ve onları yalnız bıraktı. Tina tabakları toplarken elleri titriyordu. Kirpiklerinin arasına yaş doluyor, gözlerini kırpıştırarak bu yaşları savuşturuyordu. Lambaların aydınlattığı çemberin dışında, zifiri karanlığın içinde bir yerde, Vegas durmuş onu seyrediyordu ve Tina, az önceki çirkin sahnenin kendisini nasıl çaresiz, nasıl savunusuz bıraktığını ona göstermektense ölmeyi tercih ederdi.

Oysa omuzunun üzerinden duyduğu yumuşacık ses, hiç de az önceki buyurgan sese benzemiyordu: «Yorgun görünüyorsunuz, senyorita. Size yardım edeyim.» Tina şaşkınlıktan donakaldı, hattâ Ramon'un düzgün, esmer eli uzanıp da tabakları elinden çekip aldığı sırada bile yerinden kıpırdayamadı. Duyduğuna inanamıyordu. Tina sarı örgülerin taç gibi dolandığı başını, Ramon'dan yana çevirmeksizin onunla birlikte bütün bulaşıkları yıkayıp bitirdi, sonra ona hiç bakmadan dönüp gitmeye hazırlandı. Ama Vegas'ın eli uzandı, koluna sımsıkı yapıştı. Hareket etmesini engelledi. Tina başını çevirip ona bakmak zorunda kaldı ve adamın gözündeki şakacı ışıltıyı görünce öfkesi şaşkınlığa dönüştü, yanakları kızardı. Ramon Vegas, yumuşacık bir tonda, «Beni bağışlayacak mısınız, Senyorita Donnelly?» diye sordu.

Tina donuk bir sesle, «Ne için bağışlayacakmışım, senyor?» dedi

«Sizi cezalandırdığım için. Sinir bozucu İngiliz tavırlarınıza kızıp o narin omuzlarınıza akla gelebilecek en ağır işi yüklediğim için.» Ramon'un bu beklenmedik yakınlığı, Tina'nın soluğunu kesti. Vegas gülümsediği zaman Tina'nın içinde yüreğini hoplatan bir şeyler oluyor, bu çekiciliğe kapılıp atılmak için sabırsızlık duyuyordu. Birden Ramon'un kolunu tutan parmaklarının ılık teması, içine sıcacık bir dalganın yayılmasına neden oldu. Ne var ki, Ramon genç kızda nasıl duygular uyandırdığının farkında değildi; onun tavrı sadece, yaramaz bir çocuğu cezalandıran, sonra da verdiği cezayı fazla bularak pişmanlık duyan buyurgan bir büyüğün tavrıydı. Elinin dokunuşu, güçlünün zayıfı tutuşu gibi hafifçe ve herhangi bir kişisel yaklaşım taşımayan bir dokunuştu. Ama bu dokunuş Tina için büyük anlam taşıyordu; bu güç Tina'yı sarsacak kadar büyüktü ve tanımadığı, bilmediği bir şeyden nasıl korkuyla kaçarsa bu kez de öylesine geri çekildi.

Kolunu kurtarıp arkasını dönerek hızla yürüdü. Ama az sonra bir ağaç kütüğü kesti önünü. Tina bir çıkış yolu bulmak için çaresizlikle çevresine bakınırken, Ramon da yüzünde gerçekten şaşırmış bir ifadeyle ona doğru yürüdü.

«Bu ikincidir ki, elimden kaçıp kurtuluyorsunuz, senyorita,» diye kaşlarını çattı. «Bende sizi bu kadar rahatsız eden ne var?»

Işık çemberinin dışına çıkmışlardı. Bu nedenle Ramon, Tina'nın yüzünü gölgeleyen karanlığı delip geçebilmek için iyice eğildi, yüzünü yaklaştırdı. Ramon'un iri gölgesi üzerine eğilince, Tina ince bedeninin olanca gücüyle, ağacın ha-

reketsizliğini alt etmek istercesine kütüğe yaslandı. Ne var ki, Ramon'un sorgu dolu bakışlarından kaçma olanağı yoktu. Ilık gecenin göz gözü görmez karanlığı bile, Tina'nın iri iri açılmış gözlerindeki dehşeti gizleyemiyordu.

«Aman Tanrım!» Ramon'un fısıltısında gördüklerine inanamadığını belirten bir ton vardı. «Benden korkuyor musunuz?»

Ramon Vegas'ın korkusunu sezmesi, Tina'yı dehşete düşürdü. «Hayır, tabii ki korkmuyorum...» Vegas kolunu uzattı, Tina'yı omuzlarından tuttu. Elinin değişi, gömleğinin altından tenini yakacakmış gibiydi. Tina kendini toparlamaya çalıştı.

«Peki öyleyse, neden masallardaki canavarlardan biriymişim gibi bakıyorsunuz bana? Şu anda, inkâr etmeye hazırlandığınız şu anda bile, gözlerinizde korku okunuyor. Neden?»

Gerçekten de, Tina korktuğunu inkâr etmek üzereydi. Ama bir şey diyemedi. Sesini çıkarmadan, başını kaldırıp Ramon'un yüzüne baktı. Adam bu istemeden kendini ele veren bakışları görünce, bir kuşkuyla kaşları çatıldı ve birden, «Kaç yaşındasınız siz?» diye sordu.

Tina'nın uyuşmuş beynine bir uyarı sinyali gitti ve Tina aklını başına toplamaya çabaladı. Ramon'un kuşkusunu gidermek için boşuna bir atak yapmayı denedi: «Size ne senyor? Bu sizi ilgilendirmez.»

«Yanılıyorsunuz! Benimle birlikte yola çıkanların tecrübeli gezginler olup olmadığı beni ilgilendirir. Siz ise Senyorita Donnelly, okulunuzdan daha uzağa gitmiş olamayacak kadar genç görünüyorsunuz!»

Sözleri kesin, ama gözleri kararsızdı. Tina başını geriye attı, buz gibi bakışlarını Vegas'a dikti: «Her türlü koşulda, aşılması çok çetin bölgelerde, dünyanın pek çok ülkesinde gezdim senyor,» dedi. Doğruyu söylediği için rahat konuşuyordu, bu güven ona işi biraz daha ileri götürmek cesaretini verdi. «Gençliğimle ilgili sözlerinizi bir iltifat olarak kabul ediyorum, senyor, ama lütfen,» sesini karşısındaki adamın güvenli kabuğunu delip geçmek istercesine tizleştirdi, «Latin Amerikalılara özgü çekiciliğinizi benim üzerimde kullanmaya kalkışmayın. Çünkü iltifatlara kayıtsız olduğumu göreceksiniz. Bence,» diye alabildiğine soğuk bir tavırla devam etti, «bir kadın arkadaşa ihtiyacınız varsa, ilgi ve dikkatinizi Dona İnez'e yöneltseniz iyi olur!»

Ramon Vegas'ın yüzü karanlıkta görünmüyordu, ama Tina'nın omuzundaki elini giderek sıkması, öfkesini açığa vuruyordu. Tina, incitici, ama söylenmesi zorunlu sözlerinin cezasını omuzundaki sızıyla çekti. Haykırmamak ve Ramon'u kuşatan sessizliği bozmamak için dişlerini sıktı. Çünkü Ramon'un ağzını açtığı anda, alabildiğine kırıcı, alabildiğine iğneleyici şeyler söyleyeceğini biliyordu. Ne var ki, Ramon'un karşısında elinin ayağının nasıl çözüldüğünü, nasıl kıpır kıpır bir huzursuzluğa gömüldüğünü açığa vurmaktansa, onun kendisiyle alay etmesini, kendisini aşağılamasını tercih ederdi. O güne kadar görüp tanıdığı hiç bir erkekte yoktu Ramon Vegas'ın çekiciliği. Tanıdığı erkeklerin kimiyle gezmeye gitmişti, kimileri onu öpmüştü, ama hiç biri Ramon Vegas'ın kayıtsızca

omuzuna değen eli gibi bir ateşi körüklememişti. Tina tepeden tırnağa ürperdi. Ramon'un eli gevşedi. Sıkılmış yumrukları iki yanına düştü ve konuşmaya başladığı zaman sesindeki öfke, Tina'nın yüreğini hoplattı.

«Gençliğinize aldanarak kaygı duymamın gereksiz olduğuna beni iyice inandırdınız, senyorita. Herhangi bir erkeğin tatsız yaklaşımlarına karşı, sivri diliniz en iyi savunma silahınız olacaktır ve eğer dediğiniz gibi gezip dolaşmadığınız yer kalmamışsa, sağlığınız ve yaşamınız konusunda da endişelenmeme gerek yok demektir.» Ciddi bir tavırla sözünü sürdürdü: «Bundan böyle konuşmalarımda iltifat anlamına gelebilecek bir söz sarfetmemem, uyarınızı dikkate aldığımı size kanıtlayacaktır. Bir daha hiç bir zaman beni... çekici bulmanız için bir neden yaratmayacağıma söz verebilirim.» Ramon Vegas bunu söyledikten sonra, Tina'nın görüş alanı dışına çıkarak karanlığın içine daldı.

Daha sonra, düşlerine sık sık giren o vazgeçilmez beyaz cibinliğin içinde hamağına uzanmış yatarken, Tina ormandan gelen sesleri yüreğinde en ufak bir korku kıpırtısı olmadan dinledi. Ürken bir kuşun beklenmedik tiz çığlığı, ağır bir pençenin altında kırılan dalın çatırtısı, hışırdayan yapraklar ve çalılıklar, bir başka zaman olsa Tina'nın ödünü koparmaya yeterdi. Oysa şimdi kafası, Ramon Vegas'ın dışındaki bütün düşünceleri itiyordu. Saklı nezaketi ve yumuşaklığıyla kaynaşan canlı kişiliğinin etkisi, Tina'nın aklını çeliyor, gönlüne kaygılar salıyordu. Elinin dokunuşu, Tina'nın içinde, var olduğunu hiç bilmediği duygular tutuşturmuş-

tu. Eğer Ramon'un ve öğrendiği takdirde sevinçten etekleri zil çalacak olan İnez Garcia'nın alay konusu olmak istemiyorsa, kesinlikle gizlenmesi ve bastırılması gereken duygulardı bunlar. Alay konusu olabileceğini düşünmek, Tina'nın yüreğini güm güm attırmaya yetti. Yıpranmış onurundan geri kalanı korumak istiyorsa, Vegas ile arasına mutlaka mesafe koymalıydı.

Ertesi sabah doğan güneş, onları yolculuklarının ikinci bölümüne başlamaya sabırsız ve hazır buldu. Tina, hamağının yadırgatıcı rahatsızlığından bir an önce kurtulmanın sevincini yaşıyordu. Bitmez tükenmez düşüncelerle sabaha ulaşılan geceden sonra harekete geçmek -ne tür hareket olursa olsun- bir çeşit kurtuluştu. Öylesine ki, herkes uyandığında, taze kahve ve sıcak çorba kokusu kampın her yanını çoktan sarmıştı.

Tina, donuk tavırlarını şaşkınlıkla karşılayan, ama yine de birbirleri arasındaki dayanışma ve arkadaşlık bağı içine onu da almaya hazır erkeklerin, kahvaltı ederken marifetlerini övmelerini gururla kızararak dinledi.

Kahvaltıdan sonra, orada kaldıklarını belirten her türlü izi yok ettiler, kullandıkları birkaç parça eşyayı da yeniden uçağa yüklediler. Uçağın kapısı büyük bir gürültüyle kapandıktan sonra, nemli bir sessizlik mezarına gömüldüler. Ama Joseph Rogers'ın kontrol düğmelerine elini attığı anda motordan yükselen gümbürtünün yanında, bu sessizlik bir cennet sayılırdı. Güçlü motorlar, uçağı titretirken, Tina koltuğunun kenarlarını sıkıca kavradı. Bu tür de-

nız uçağı öylesine yeni bir modeldi ki, her uçuş bir deneme oluyor, her manevra gerilim ve kuşku dolu anlar yaşatıyordu. Ama uçak suda ilerleyip, bildik tekdüze homurtusuyla yoluna koyulunca Tina rahat bir soluk aldı. Uykusuz gecelerin ve gergin sinirlerin getirdiği yorgunluktan yıkılmak üzereydi. Uçağın yuvarlak penceresinden uçsuz bucaksız ormanı seyrederken, başı yavaş yavaş arkaya düştü, ormanın görüntüsü giderek yeşil bir belirsizliğe büründü. Herkes susuyor, kuşkusuz birkaç saat sonra karşılaşacakları tehlikeyi düşünüyorlardı. Sürekli kamp kurdukları zaman her birinin bir yığın işi olacaktı, ama şimdilik beklemekten ve nelerle karşılaşacaklarını düşünmekten başka yapılacak iş yoktu. Boş kaldığı her an olduğu gibi, bu kez de Tina'nın aklı halasına gitti. Chris'in evdeki haritadan günbegün gezilerini işaretleyerek izlediğini biliyordu. Gezi programını ezberlemişti. Tina, halası yanında olmasa bile, yolculuğun her anında ruhuyla onun yanında yer aldığını düşünerek sevinç duydu. Manaus'a gelmesinden önceki son birkaç gün, öylesine telaşlıydı ki, Chris'in heyecanlı talimatları ve öğütleri bir kulağından girip ötekinden çıkmıştı. Kendi korkusundan başka bir şey düşünemediği için, Chris'in ne yapması gerektiği konusundaki sözlerine, anlayıp dinlemeden kafa sallamıştı. Ne var ki, artık gerçekten Amazon'un ortasında, Casiquiare bölgesinde yol alırken, yarım yamalak aklında kalanlara kafası takılmaya başladı. Gözlerini yumdu ve halasının bu bölgeden neyle ilgili olarak söz ettiğini hatırlamaya çalıştı. Sabırla kafasını kurcalayarak, zaman zaman söylenmiş sözleri

bir araya getirdi ve sonunda halasının anlattıklarını bütünüyle hatırladı.

Kew Botanik Merkezi'ne gelen haberlere göre, Yukarı Orinoco'nun ücra bir köşesinde binlerce kilometreye yayılmış bağlar ortasında bir yerde, kocakarı ilaçları yapan bir cahil, yerli doktor, yerlilerin *'sarangundine'* dedikleri Çin tarçını yapraklarından yaptığı bir ilaçla mafsal iltihabını iyileştiriyordu. Hastalıklara iyi gelecek özellikler taşıyan yeni bitkiler bulmak, her bilim adamının vazgeçilmez düşüydü, Chris de bu düşü paylaşanlardandı. Gezinin temel amacı bir deneme ve araştırma gezisi olmakla birlikte, Chris bu söylentinin kaynağını bulmayı, hatta talihi yaver giderse, doktoru bulmayı umut ediyordu. Dünyanın bilinmedik köşelerinde serüvenlere atılmak, hiç bir zaman Chris'e ve annesiyle babasına göründüğü gibi çekici gelmemişti Tina'ya. Oysa şimdi, insanı olduğu yere mıhlayan bir hastalığa deva bularak insanlığa hizmet etme fikri, birden çok ilginç görünmeye başlamıştı. Bir anda kafasında çakan bir şimşekle, ailesinin hastalıklarla savaş konusunda ne çok katkısı bulunduğunu hatırladı. Tina bunları düşündükçe, ailesinin kendilerinden daha kısıtlı olanaklara sahip olanlara ellerinden geldiğince yardımcı olma çabalarını nasıl anlamadığını, nasıl bencillik ettiğini kavrayarak ezıklık duydu. Kendisi yerleşik bir yuva ve normal bir aile yaşamı özlemi beslerken, annesiyle babasının serüven ve gezi tutkularına öncelik tanıdıklarını düşünerek çocukluğu boyunca kırgınlık duyduğunu hatırladıkça, kendinden utandı. Annesiyle babasının sanki kendisine inat olsun diye

takındıkları tutumdan korunmak için çocukluğundan beri içine gizlendiği kozadan bir kelebek gibi sıyrıldı ve ailesinin yolundan gitmeye kendisini iten, bilincine yeni vardığı aile gururuyla gözleri parladı. Böyle bir hizmetin, binlerce hastayı iyileştireceğini düşündükçe, az önceki yorgunluğu uçtu gitti.

Chris, doktorun Guabaribos denilen yerlilerin köyünde bulunabileceğinden söz etmiş, ama bu söylentiyi destekleyecek somut kanıt olmadığından, önceden çizilmiş rotadan Ramon Vegas'ı caydırmak için çok dil dökmek gerekeceğini belirtmişti. Tina'nın duyduğu coşku bir anda sönüverdi. Dün geceden beri hiç yüzüne bakmayan ve asık suratıyla erkeklerin gelişigüzel yakıştırmalarına hedef olan Vegas'tan yardım isteme düşüncesi, yüreğine bıçak gibi saplandı. Felix Crilly, Vegas'ın şelaleden sağ salim geçip geçmeyeceklerini düşündüğü için asık suratlı olduğu görüşünü ortaya atmışsa da, Tina bu tavıra kendisinin yol açtığını biliyordu. Ona yaklaşmak yürek isterdi doğrusu; ama bir fırsatını bulunca bunu göze almaya karar verdi. İnsanlığa hizmet sözkonusu olunca, insan incinen gururunu pek fazla önemsememeliydi!

Dalgaların arasında çalkalanıp durdukları, hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir an boyunca, Tına Theo'nun koluna yapıştı. Joseph Rogers kapkara bir kazan gibi görünen boşlukta ustalıkla manevra yaparak ilerlerken, uçaktakilerden soluklan dışında çıt çıkmıyordu. Tina elinde olmadan bakışlarını kontrol odasına çevirdi ve gözleri, buz gibi mavi, iki mızrakla karşılaşınca yüreği cız etti. Hemen başını çevirdi. Bu kaynayan su-

larda boğulup gitmenin bile, Vegas'ın itici bakışlarının verdiği acı kadar korkunç olamayacağı duygusuna kapıldı. Birden motorun homurtusunda tekleme başladı. Tina, Theo'nun da irkildiğini fark edince dehşete kapıldı. Kimsenin soru sormasına meydan kalmadan, müthiş bir sarsıntı oldu ve uçak bir anda dururcasına yerinde sallanarak herkesi öne kapaklandırdıktan sonra, baş aşağı şelaleye daldı. Şaşılacak şey, kimseden ses çıkmadı. Herkes koltuğuna yapışmış, olanca dikkatini, uçağın dengesini sağlamaya çalışan Joseph Rogers ile kontrol odasındaki Vegas'a yöneltmişti. Korku, kaygı dolu uzun saniyelerden sonra motor çalıştı ve uçak beyaz köpüklü dalgaların üstünde yol almaya başladı. Uçaktakiler yollarının açıldığını anlayınca derin bir nefes alarak coşkulu naralar atmaya başladılar. O ünlü, o belalı Sangabriel şelalesini geride bırakmışlardı. Ağzı kulaklarına varan Joseph ile, az önceki gerginliği ve asık suratı biraz değişmiş Vegas'ı kutlamak için kontrol kabinine koştular.

İki adamın, olmazı olur kılan ustalıklarına duyduğu hayranlığı belirtmek ve teşekkür etmek için Tina da ötekilerle birlikte gitmeye davrandı. Ama yerinden kalkacağı sırada, Theo'nun eli kendisine engel oldu ve adamın suçlayıcı sesi duyuldu: «Demek, sonunda sen de Brezilyalının çekiciliğine kapıldın!»

Tina öfkeyle, Theo'nun kolundan kurtuldu, ama ötekilerin yanına gitmekte de duraksadı. Theo'nun yüzündeki pis sırıtışı görünce midesi bulanır gibi oldu. Adamın patlak gözleri, kontrol odasındakileri kutlayanların üzerinde gezin-

dıktan sonra Vegas'a dikildiği anda, yüzündeki giderek artan nefret dolu ifade doruk noktasına ulaştı. Theo bir akşam önce olanlardan hiç söz etmemiş, Tina da onun bunu sorun yapmayacağını sanmıştı. Oysa şimdi, Theo'nun olup bitenleri unutmak şöyle dursun, kendisine boyun eğdiren adama karşı geçmez bir kin ve nefret beslediğini korkarak görüyordu.

«Ne... ne demek istediğini anlamıyorum!» diye kekelerken, yüzü pençe pençe kızardı.

Theo alçak sesle, «Öyleyse açık konuşayım.» dedi. Avının karşısında yutkunan vahşi bir hayvan gibi, dilini etli dudaklarında gezdirdikten sonra, «Önümüzdeki günlerde, Vegas'a ve ötekilere, aramızdaki ilişkinin arkadaşlığın ötesinde olduğunu belli etmeni istiyorum.» diyerek Tina'yı dehşete düşürdü. Tina karşı koyarcasına başını sallayarak irkilince, Theo'nun suratı karardı ve sesindeki tehditkâr ton daha da belirginleşti. «Eğer bana hoşgörünün ötesinde bir yakınlık göstermemeye devam edersen, Vegas'a senin bir sahtekâr, kurnaz bir yalancı olduğunu açıklamakta bir an bile duraksamam.»

Tina başını kaldırdı: «Hiç kuşkum yok!» Buz gibi bakışları, korkunun getirdiği titremeyi açığa vurmuyordu. «Üstelik bunu yapmaktan zevk duyacağından da eminim, çünkü şimdiye kadar pek çok kişinin işine burnunu soktuğundan, belli ki bu konuda ustalaşmışsın! Peki ama, ya sana hodri meydan, istediğini yap dersem? Neden korkacakmışım? Artık dönüşü olmayacak kadar uzun bir yol aştık. Ramon Vegas, başında bulunduğu ekibi, şelaleden geri dönme tehlikesine atacak biri değil, hele hele, beni yanında

götürmekle fazlasıyla cezalandırmış olacağını bilirse, dünyada yanaşmaz geri dönmeye!»

Theo'nun gözleri belirgin bir kararsızlıkla kısıldı. Tina umutsuzluğunu belli etmemeye çabalayarak blöfü sürdürdü. «Peki, ya senin yaptıklarına ne demeli? Bana şantaj yapmaya kalkıştığını açıkladığım zaman, ötekiler ne gözle bakacaklar sana? Biliyor musun,» diye son kozunu oynadı, «bu durumda her şey açığa çıkarsa ömrün boyunca hiç bir araştırma gezisine katılamazsın!» Tina, korkusunu göstermemek için yiğitçe çaba göstererek gözünü dikip Theo'ya bakıyor. Theo ise sesini çıkarmıyordu. Ne var ki Tina'nın duyduğu korku az da olsa yüzüne yansıdı ve bunu fark eden Theo'nun dudakları alaycı bir anlatımla kıvrıldı.

«Blöf yapıyorsun bebeğim,» diye kestirdi attı. «Neden yenildiğini kabullenip koşullarıma boyun eğmiyorsun? Vegas'ın gerçek kimliğini öğrenmesi hiç de işine gelmez. Üstelik benim bütün istediğim seninle arkadaşlık etmek ve arada bir gülümsemene nail olmak, hepsi bu. Böyle bir isteği nasıl reddedersin? Pek çok kadın bayılır buna.»

Theo kendi kendine böbürlenip dururken, Tina da karmakarışık düşüncelerini bir düzene sokma çabasına girdi. Bu adamdan nefret ediyor, eli eline değdiği zaman ürperiyordu, ama eğer biraz dostluk göstermekle ağzını kapatabilecekse bundan kaçınmak aptallık olurdu. Theo'nun önce kendisine nasıl yardımcı olduğunu düşündü ve gelecek haftalar boyu, ormandan sağ salim kurtulabilmek için onun engin deneylerine gerek duyabileceğini kabul etti. Üs-

talık yerli doktoru aramak için Ramon Vegas'ı kandırmayı düşünüyorsa, bu adamın ağzını açmasına fırsat vermemeliydi. İnsanlığa hizmet konusundaki yeni boy gösteren tutkusu bile, ormana duyduğu korkuyu ortadan kaldıramıyordu ve Theo'nun arkadaşlığı -hoş olmasa da- yararlı olabilirdi. Tina kararını verdi. İkiyüzlülük etmekten duyduğu nefretle kendini gülümsemeye zorladı ve teslim olmuş görünerek Theo'nun gururunu okşadı.

Zoraki gülümseyerek, «Pekâlâ,» dedi, «Vegas'a bir şey söylememen koşuluyla arkadaşlık önerini kabul ediyorum.» Theo sırıtarak onun elini tutmaya davranınca, sertçe ekledi: «Amma herhangi bir şey yapmanıza göz yumacak değilim Bay Branston, bunu aklınızdan çıkarmasanız iyi edersiniz!» Theo kendine güvenli bir tavırla sırıttı, ama yeniden elini uzatmaya cesaret edemedi. Arkasına yaslandı, uzun bacaklarını öne doğru uzattı. «Madem arkadaş olacağız, öyleyse bana Theo desen olmaz mı?»

Tina hafifçe başını sallayarak bunu da kabullendiğini belirtti. Zaten ekipteki herkes birbiriyle dost olmuş, senli benli konuşmaya başlamıştı. Hattâ senyoraya bile, kendinden başka herkes Dona İnez diyordu. Kendisinin resmi davranışı ise, samimiyeti pekiştirmek şöyle dursun, herkesi utandırıyordu. Belki Theo'nun davranışı ötekilere de örnek olur ve her seferinde kendisine büyük bir nezaketle Bayan Donnelly denildiği zaman duyduğu dışa itilmişlik duygusundan kurtulabilirdi. Birden tepesinde İnez'in sesini duyarak irkildi ve başını kaldırdığında Ramon Vegas'la birlikte ona baktıklarını gördü.

Dona İnez, şeytanca göz kırparak, «Bak hele, bu ikisi pek keyifli görünüyorlar, öyle değil mi Ramon?» dedi. «Kendimizi birdenbire büyük bir aşk hikâyesinin ortasında buluverirsek, hiç şaşmam doğrusu!»

Theo keyifli bir kahkaha patlattıktan sonra, eğildi, inadına Tina'nın elini tuttu. Tina, adamın parmaklarındaki kıpırtıdan kendisini sınadığını, blöfünü anımsattığını sezerek, Vegas'ın bakışına, serinkanlılığını bozmadan katlanmak zorunda kaldı.

Vegas sert bir sesle, «Şelaleyi geçerken rahatsız olmadığınızı umarım senyorita!» diyerek, Tina'nın Theo'nun avuçlarında duran eline baktı. «Hiç rahatsız olmadık!» Theo istediğini elde ettiği için rahat konuşuyor, yüksekten atıyordu. «Ben ona göz kulak olurum dememiş miydim?»

«Bunu da pek iyi başardığınıza kuşkum yok, Theo.» diyen İnez'in sesinde kurnazlık okunuyordu. Özentili bir incelikle Vegas'ın koluna girerek sözünü tamamladı. «Hadi gel Ramon, muhabbet kuşlarını daha fazla rahatsız etmeyelim.»

«Belki sizin ülkenizde, benim ülkemde olduğu gibi iki ayrı cinsten olan insanın arkadaşlık etmesi olanaksızdır Dona İnez,» dedi Tina. «Eğer öyleyse, bu geri kafalılığınıza alınacağım yerde, sadece acırım size!»

Şaşkınlığın getirdiği bir sessizlik çöktü. Tina, Theo'nun çaktırmadan güldüğünü duydu. Sonra başını çevirdi, Vegas'ın gözünde parlayan öfkeyi gördü. Bağışlanamayacak kadar kabalık ettiğinin pekâlâ farkındaydı, ama kıpkırmızı kesildiğine bakılırsa hakareti kesinlikle anlamış

bulunan İnez'den özür dilemeye de hiç niyeti yoktu. Ne var ki, İnez kurnaz mı kurnazdı. Tina, onun sığınacak bir yer arıyormuş gibi Vegas'a sokulduğunu gördü; Vegas içgüdüsel bir hareketle kadını koltuğunun altına aldıktan sonra konuşmaya başlayınca, Tina dişlerini gıcırdattı.

«Senyorita Donnelly'nin hakaret etmek istediğini hiç sanmam, İnez.» Gözlerini Tina'nınkilere dikerek sürdürdü: «Ve yine kuşkum yok ki, senden özür dilerken, hakaret niyeti olmadığını kendisi de açıklayacaktır.»

Tina'nın usulca, «Yok canım!» dediğini duymuş olması olanaksızdı, ama adamın yüz çizgileri birden tik ağacından oyulmuş bir maske gibi donuklaşınca, Tina hemen başını çevirdi ve bir gece önce Theo'nun duyduğu öfkeye hak verdi.

Ramon Vegas, İnez'in koluna girerek yerine götürürken, Tina sarı saçlı başını hor gören bir tavırla salladı. Ama Ramon'un bu konudaki son sözünü henüz söylemediğini de tedirginlikle seziyordu. Ramon Vegas'ın, emirlerine karşı gelinmesine göz yumacak biri olmadığını çok iyi anlamıştı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Amazon ormanlarının göbeğinde, Casiquiare bölgesinde yerleşik kamplarını kurdular. Yol bo-

yu ilerledikçe orman giderek sıklaşmış, çevrelerini tamamen sarmış, geçit vermez olmuş ve Tına, sanki dünyada ormandan ve çamurlu, kapkara nehirden başka bir şey yokmuş duygusuna kapılarak büyük bir korkuya düşmüştü. Nehrin iki yanından yükselen ağaçların üst dalları tepede birbirine karışarak güneş ışığını kesen bir tente gibi yayılıyor, ağaçlar sanki aşılmaz bir duvar gibi uzanıp gidiyordu. Ağaç gövdelerini sarmış olan sarmaşıklar ise, akla gelmedik dehşetleri gizleyen birer pelerin görünümündeydi.

Bilim adamları ile coğrafyacıların bölgedeki akarsuları ve bitkisel yaşamı inceleyebilmeleri için, tam iki hafta burada kalacaklardı. Tına, burada kaldıkları süre içinde, tek başına yola düşüp daha içerlere girerek yerli doktoru aramak için Ramon Vegas'tan izin istemeyi tasarlıyordu. Bunu düşündükçe de, nerdeyse tasarılarından vazgeçecek gibi oluyordu.

İnez'le aralarında geçen olaydan sonra, Theo'dan başka herkes ondan büsbütün uzaklaşmıştı. Ne var ki, Vegas'la her gözgöze gelişlerinde, Tına onun bakışlarında İnez'den özür dilemesini beklediğini okuyordu. Doktoru aramak için Vegas'tan izin koparmasının, özür dilemesine bağlı olacağını da biliyor, bu yüzden de kararından cayma noktasına geliyordu. Erkeklerin önünde kendini çok iyi satmasını bilen bir kadından özür dilemek çok ağırına gidiyordu, ama bilim hatırına bunu göze almak zorundaydı.

Uçak kıyıya çıktıktan az sonra, Tına'nın beklediği fırsat doğdu. Joseph Rogers ile teknisyenlerin uçağı revizyondan geçirmeleri ve tehlikeli

yolculuk sırasında bir zarar olup olmadığını saptayabilmeleri için, uçaktaki bütün yükün boşaltılması gerekiyordu. Erkekler, nehir kıyısındaki bir düzlüğe araç gereci indirirken, Tina bir kenarda çaresizlik içinde, nasıl yardım edeceğini bilemeden duruyordu. Çevresine bakınınca birkaç metre ötede İnez'in de bir şey yapmadan durup ötekilerin çalışmasına seyirci kaldığını gördü. Tina ona bakınca, İnez yeşim taşından uzun ağızlığına bir sigara taktı ve ateş istemek için abartılı bir tavırla erkeklere doğru kolunu uzattı. Tina gülmemek için kendini zor tuttu. Erkekler işlerine öylesine dalmışlardı ki, kimsenin İnez'i görecek hali yoktu. Bunun üzerine İnez kibrit bulabilmek için ceplerini yoklamaya başladı.

Tina bir an gururu ile mücadele ettikten sonra, çakmağını eline aldı ve kadının yanına gitti. Çakmağı kadının sigarasına doğru uzatarak, donuk bir tavırla, «Yardım edebilir miyim?» dedi. İnez çakmağın alevi üstünden Tina'nın gözlerine dikti gözlerini. Alevin turuncu parıltısı gözlerindeki nefreti, Tina'nın umutlarını suya düşürecek oranda açığa vuruyordu. İnez kötü kötü gülümseyerek sigaranın dumanını savurunca, Tina geri çekildi. İçgüdüleri ona oradan uzaklaşmasını söylüyor, sevgisizliğini açıkça belirten bu kadına yaklaşmamasını ihtar ediyordu. Ne var ki, yapması gereken işi başarabilmesi için içgüdülerinin sesine kulak vermemesi gerekiyordu.

«Senyora ...» diye söze başladı.

İnez kaşlarını kaldırdı. «Evet?» diye buz gibi, kayıtsız bir sesle sordu.

Tina, «Sizden özür dilemem gerekiyor,» dedi «Geçen gün size büyük kabalık ettim uzuntumü belirtmek istiyorum.»

«Senyorita Donnelly, *sizin* sözlerinizi ciddiye alacağımı düşünmüyorsunuz herhalde?» dedi İnez Alev alev yanan kara gözleriyle Tina'yı tepeden tırnağa süzdükten sonra sözünu sürdurdü «Kendisine en ufak bir ilgi gösterildiği zaman büzulüp buzdan bir kabuğa sığınacak kadar yaşamdan ve erkeklerden korkan, soğuk, duygularını baskı altında tutan bir İngiliz kadınının zırvalarını hiç umursamam ben!»

Alaycı kahkahası, hakaret dolu sözlerinden daha incitıcıydı ve Tina bu çifte hakaret karşısında öfkeyle yumruklarını sıktı Buzdan kabuk ha! Duygularını baskı altında tutan ha! Eğer İnez, gerçegin bunun tam tersi olduğunu bilseydi, bu umursamazlığı bir anda yok olurdu Tına karşılık vermeye hazırlanırken, ufak, düzgun dişleri öfkeden birbirine çarpıyordu Ömrunde hiç hır zaman, bu gezide olduğu kadar açıktan açığa ve sık sık damarına basılmamıştı Geçirdiği bu deney, kişiliğinin bilmediği bir yanını da ortaya çıkarmıştı. O serinkanlı, ağırbaşlı görüntüsünün altında, saçlarındaki kızıl parıltılara benzeyen ateşli bir kişilik yatıyordu Tına, İnez'ın bozduğu sinirlerinin olanca gücuyle dalaşmaya hazırlandığı anda, bilmeden tam zamanında işe karışan Vegas'ın sesi duyuldu

Vegas, «Dost olduğunuza ve aranızdaki kırgınlıkları unuttuğunuza sevindim.» diyerek söze başladı. Vegas'ın bu beklenmedik gelişi üzerine ikisi de dönüp ona baktılar. Vegas'ın bakışları, İnez'in birden sevinçli bir havaya bürunen tav-

rından, Tina'nın hâlâ patlamaya hazır duruşuna gezindi. Tina, onun aklına gelebilecek olasılıkları uzaklaştırmak için, sakin görünmeye çalıştı. Ve Ramon'un kara listesinde kalmak istemiyorsa, kendisinin de İnez'in yöntemlerini kullanması gerektiği kafasına dank etti. Hemen kadına döndü, tatlı tatlı gülümseyerek, onun şaşkınlıkla iç çekişini duymazdan gelip konuşmaya başladı:

«Senyora da, ben de, siz zorlamadan birtakım ufak tatsızlıkları unutacak kadar olgunuz, senyor. Pek tabii ki dost olduk ve gezi bittiği zaman paylaştığımız çok şey olduğunu göreceğime hiç kuşkum yok; öyle değil mi İnez?» diye şaşkınlıktan donakalmış kadına döndü.

İnez kendini zorlayarak Tina'ya gülümsedi ve Ramon'u iyice inandırabilmek için hafiften bir kahkaha attı: «Tabii ki dostuz Ramon! Başka türlü olabileceğini nasıl düşündün?»

Ramon Vegas, kadınların çekişmesinden kendini sıyırmış olmanın verdiği bir rahatlık ve bir an önce işinin başına dönme sabırsızlığıyla omuz silkti. İkisini de süzdükten sonra hafifçe gülümseyerek ve ikisinin de kollarına girerek, «Öyleyse, yemeğe oturmadan önce eşyalarınızın nereye yerleştirildiğini göstereyim size.» dedi.

Yemek boyunca, Tina sevinçten kabına sığamıyordu. Bir kez olsun, işler kendi istediği gibi gitmişti. İnez'e karşı elde ettiği zaferden güven duyarak, sofradakilerle şimdiye kadar yapmadığı gibi neşeli neşeli konuştu. O gün mutfak görevlisi olan Felix Crilly'nin icadı baharlı biberli yemeği yiyerek ateşin çevresinde oturdukları sürece, Tina, arkadaşlarının hayranlığını topla-

yan bir rahatlıkla sohbete katıldı. Daha doğrusu, iki kişiden başka herkesin beğenisini kazandı. Theo, Tina'nın birden cephe değiştirmesine hem şaşırmış, hem sinirlenmişti. Üstelik kızın kendisine gösterdiği ilgi de büsbütün azalmıştı. Gerçi hiç suratına bakmıyor değildi, ötekilere ne kadar yakınlık gösteriyorsa, ona da öyle davranıyordu, ama Theo bugüne kadar kendi malı gibi gördüğü birini başkalarıyla paylaşmaktan huzursuzdu.

Durumdan hoşnut olmayan ikinci kişi de İnez'di. Her zamanki yerinde, Ramon'un yanında oturuyordu. Ne var ki, Ramon'un bakışlarının sık sık ateşin öte yanındaki Tina'ya yöneldiğini gördükçe öfkeden deliye dönüyordu. Sonunda daha fazla dayanamayıp ayağa fırladı, herkese iyi geceler diledikten sonra yatağına çekildi. Erkekler de istemeye istemeye, ama yorgunluktan daha fazla oturacak halleri olmadığı için kalktılar, birer ikişer gittiler.

Theo asık suratla, Tina'ya hamağa kadar eşlik etti. Tina tam arkasını döneceği sırada, Theo onu kolundan tuttu, kendisine çevirdi. Tina bu kabalığa sertçe karşı koydu, «Lütfen bırak Theo, canımı yakıyorsun!»

Theo'nun gözlerinin karanlıkta hırsla parıldadığını gören Tina'nın içine bir umutsuzluk dalga dalga yayıldı. İçinden bir ses bir an önce kaçıp kurtulması gerektiğini söylüyordu. Ama kaçmasına fırsat kalmadan, Theo onu kollarının arasına aldı ve kalın, etli, şehvetli dudaklarıyla Tina'nın karşı koyan ağzını örttü. Theo'nun kollarında tutsak olduğu o kısacık an içinde bile Tina öylesine bir tiksinti, öylesine bir nefret duy-

du ki, ağzını adamın dudaklarından çekip koparmaya ve silkinip kollarından kurtulmaya yetecek gücü kendinde buldu. Konuşmaya başladığı anda sesi tiksintiyle titriyordu:

«Bir daha bana elini sürmeye kalkma, anlıyor musun! Bir adım daha yaklaşacak olursan, imdat diye bağırırım!»

Bu tehdit, Theo'yu olduğu yere mıhladı. Suratına kızıl kara bir renk yayıldı ve yüz ifadesindeki kötü niyeti daha da vurguladı. Boğuk sesi, Tina'yı büsbütün korkuttu

«Herhalde Brezilyalının ilgisini benimkine tercih ediyorsun? Kimsenin farkına varmadığını sandığın zaman herife nasıl baktığını, o da lütfedip de sana bakarsa gözlerinin nasıl parladığını çok iyi biliyorum!»

Tina'nın al al olan yanakları, verdiği cevapla çelişiyordu: «Gülünç olma, sen bunları kafanda kuruyorsun. »

Theo kabaca sözünü kesti. «Peki öyleyse, Brezilyalının her sözünü, her yaptığını kendinden geçercesine neden izlediğini anlat bana!»

Tina bir mazeret bulmaya çalıştı: «Vegas'ın İnez'le nişanlı olduğunu bana sen söyledin, öyleyse neden bir başkasının nişanlısıyla ilgilenip boşuna zaman kaybedecekmişim?»

Theo'nun gözleri kısıldı, bir çizgi oldu. Belli belirsiz gülümsedi. Sonra Tina'yı şaşkına döndüren bir tavırla dizini yumruklayıp kahkaha atmaya başladı

«Vay canına, küçük şeytan seni! Demek İnez'i sinirlendirmek için böyle yapıyorsun! Kadından nefret ettiğin için, ona bir ders olsun diye sevgilisini araklamaya çalışıyorsun!»

Tina dondu kaldı. Ancak Theo'nun kafası böyle bir fesatlığa işleyebilirdi. Ama eğer dediklerinin gerçek olduğunu kabul ederse, belki Vegas'a karşı duyduğu ilgiyi deminki gibi kötüye yormasına engel olabilirdi. Bu nedenle yutkundu ve Theo'nun sözünü doğrularcasına başını salladı. Theo katılacak gibi gülerek hamağına doğru giderken, Tina utanç içinde de olsa rahat bir soluk aldı. Theo karanlıkta kaybolunca, Tina kendini öyle bitkin, öyle yıkılmış hissetti ki, sinirleri biraz yatışsın da gözüne uyku girsin diye, düzlükte biraz dolaşmaya karar verdi.

Gecenin pelerinine bürünen ve yer yer ay ışığı ile aydınlanan nehir, aldatıcı bir sakınlıkla akıp gidiyordu. Tina çömeldi, parmaklarını suya sokup, biraz serinlemek istedi. Ondan sonrasını ise hiç bir zaman tam olarak anımsayamadı. Tatlı tropik gecesinin esrarlı güzelliğinin tadını çıkarmaya başladığı anda, omuzlarını kavrayan çelik parmaklı iki elin kendisini hızla ayağa kaldırdığını duydu. Ve o şaşkınlık içinde Vegas'ın öfkeli sesi kulaklarında çınladı: «Çıldırdınız mı? Aklınızı mı kaçırdınız?»

Ve omuzunu kavrayan eller, Tina'yı öyle bir sarsmaya başladı ki, çeneleri birbirine çarpıyor, başı bezden bebek gibi bir öne bir arkaya gidiyordu. Bu saldırı öylesine beklenmedik bir olaydı ve öylesine nedensizdi ki, Tina'nın iyice tepesi attı. Ramon Vegas, konuşabilecek kadar sinirlerine hakim olunca, zor dizginlediği bir sesle sordu:

«Evet? Eğer elinizden gelirse, bu aptallığınızı savunun bakalım!»

Ramon Vegas'ın ellerini birden çekmesi üze-

rine bir an boşlukta sendeleyen Tina, adamın sözlerine anlam veremedi. Haksız yere cezalandırılmış bir çocuk bakışıyla gözlerini Ramon Vegas'ın öfkeli yüzüne çevirdi. Bir yandan da, ileri geri sarsılmaktan firketelerinden kurtulmuş kalın saç örgüsünu toplamaya çalışıyordu.

«Anlamıyorum!» diye soluk soluğa konuştu. «Nasıl bir yanlış yaptım?»

Ramon Vegas öfkeden tıslayarak konuştu. «Ne mi yaptın? Yoksa piranhaları unuttuğunu mu söylemek istiyorsun?»

Tina Ramon'un neden söz ettiğini kavrayınca korkuyla titredi. Birkaç saniye içinde koca bir insanı yiyip bitirerek sadece iskeletini bırakan, bu ufacık yamyam balıklar hakkında çok şey okumuştu. Sanki yerinde durup durmadığını anlamak ister gibi elini gözü hizasına kaldırırken, parmakları titreyip duruyordu.

Ramon Vegas cıddi ciddi başını salladı. «Evet, şansınız varmış Senyorita Donnelly,» dedi. «Bu sulara elini sokup da, çıkardığı zaman parmaklarının yerinde yeller estiğini goren çok kişi olmuştur! Nasıl oldu da böyle bir şeyi göze aldınız? Elinizde ufacık bir sıyrık olsa, bu canavarlar kan kokusuna üşuşür ve etinizi kemiğinizden sıyırmaya girişirlerdi!»

Tına ürperdi. Ramon'un acımasız sözleriyle, başına gelebilecek olanlar kafasında canlanınca, başı döndü, düşecek gibi oldu. Çevredeki guzellik karşısında bu tehlikeyi unuttuğunu söylemek boşunaydı. Ayrıca, piranhaların vücudunda yara, sıyrık olmayanlara saldırmadığını, hattâ bu balıklardan zarar görmeden yuzülebileceğini söylemeye kalkışsa, belki de Ramon onu ko-

lundan tuttuğu gibi suya fırlatır, dediklerini kanıtlamasını isterdi!

Bunu düşününce Tina'yı bir gülmedir aldı. Ramon bu kıkırdamaya büsbütün sinirlendi, bir şeyler homurdandı ve Tina'yı kolundan tutup gölgeden ay ışığının altına çekti.

Sıkılmış dişlerinin arasından, «Demek bunu gülünç buldunuz?» dedi. «Senyorita Donnelly, daha önce de dediğim gibi siz ya duygusuzsunuz, ya da budala; ama hangisi olursanız olun, ormanın ortasında yalnız bırakılabilecek biri değilsiniz!» Geçirdiği şoktan dili tutulan Tina, kül gibi solmuş yüzünde büyük bir umutsuzlukla, Ramon'a bakmaktan başka bir şey yapamıyordu. Ağır saç örgüsü, bu öfke karşısında güzelliğini daha fazla sergilemek istemiyormuş gibi, son firketelerden de kurtulup omuzuna düştü. Saç örgüsüyle birlikte, Tina'nın morali de çöktü. Ramon'un omuzlarını kavrayan ellerinin daha da sıkıldığını duydu ve adamın kendisini dövmemek için zor tuttuğunu sezinleyerek, özür dilercesine ona baktı. Kadın olduğu ve bu yüzden de çok hak ettiği kötege karşı bir çeşit dokunulmazlığı bulunduğu düşüncesi, Ramon'u büsbütün çileden çıkarmış, gözlerine daha ürkütücü bir parıltı eklemişti. Tina, onun kendine hakım olmakla, dövme içgüdüsünü bastırmak arasında bocaladığını sezdi. Ramon'un koyu mavi puma gözlerindeki şeytandan kaçmak istediyse de, güçlü ellerinden kurtulamadı. Birden öne çekildiğini, Ramon'un heykel gibi gövdesine yaslandığını duydu ve, «Hayır! Olmaz!» diye fısıldamak üzereyken Ramon'un sert dudakları, Tina'nın titreyen dudaklarını örttü.

Bu öpücük bir ceza niteliğindeydi. Tina da Ramon'un kasıtlı can yakışına ses çıkarmadan boyun eğdi. Ama az sonra kendi dudakları, Ramon'un dudaklarının altında kıpırdamaya başladı ve karşı koyamadığı bir ihtirasla, güneşe acıkmış bir çiçek gibi, şimdiye kadar sakladığı duygularının olanca coşkusuyla Ramon'un öpüşüne karşılık verdi.

Ramon kesik bir soluk alarak ağzını onun dudaklarından çekti. Tina'nın yüzüne bakarken, gözlerindeki sertlik yavaş yavaş kayboldu, onun yerini baş döndürücü bir duygu belirtisi aldı. Bu duygu, doruk noktasını paylaşmayı kabul ettiği takdirde kendinden geçirici bir coşku vaat ediyordu Tina'ya. Ramon ağır ağır uzandı, Tina'nın kalın saç örgüsünü esmer bileğine doladı. Yanık teninin üzerinde, saç örgüsü altın bilezik gibi duruyordu Ramon'un. «Böylesine alev gibi bir tacın altında buzun barınamayacağını sezmiştim, sevgilim.» diyen sesi, nerdeyse öpüşü gibi fiziksel bir etki uyandırıyordu.

Bu gece, aşk için biçilmiş kaftandı sanki. Ayaklarının dibinden akıp giden nehir, esrarlı bir mırıltıyla şarkı söylüyor, uçsuz bucaksız gökyüzünün karanlığında, geceyi daha da güzelleştiren kocaman ay parlıyor, ormandan gelen hışırtılar ve hayvan çığlıkları bile, Tina'nın kendini saran kollara biraz daha sokulmasına bahane oluyordu. Önce karşı koymaya çalıştı, ama çevresindeki her şey onun aklını başına toplamasını engelleyecek bir havadaydı. Ve Ramon'un dudakları ikinci kez dudaklarına değdiği zaman, Tina karşı koymadı, ürperen dudaklarını büyük bir teslimiyetle onunkilere bıraktı. Ramon'un ikinci

öpüşü öyle anlamlar yüklüydü ki Ramon'un dokunuşuyla Tina'nın ruhunu kaplayan büyük coşku, eğer onun olamazsa, başka kimsenin olmak istemediğini anlatıyordu. Bu baş döndürücü duygu, Ramon'un çok yönlü bir insan olduğunu, aynı anda hem yumuşak, hem amansız olabileceğini, güçlü ve zarif, düşünceli, ama aynı zamanda buyurgan olduğunu sezdiriyordu. Tina Ramon'un sırım gibi gövdesine biraz daha sokulunca, nehrin mırıldandığı şarkı bir senfoninin coşturucu nağmelerine dönüştü, çevredeki çiçeklerin kokusu birden baygınlaştı, Ramon'un fısıldadığı İspanyolca aşk sözleri, en güzel şiirleri geride bıraktı. Tina, bu öpüşün hiç bitmemesini istiyordu. Bu öpüşün tatlı sert coşkusu, o ana kadar sakladığı, bastırdığı bütün ihtirasını harekete geçirmekteydi. Tina, sanki şimdiye kadar Ramon'un meşalesiyle tutuşmayı beklemiş gibiydi. İçini yakıp kavuran bu yeni duyguları bütün gücüyle tadabilmek için gözlerini yumdu.

Üzerinde yürüdüğü altın mutluluk bulutu, az öteden gelen küstah bir kahkahayla ayaklarının altından kayıverdi. Tuhaf bir önseziyle tiksinti duyarak kafasını çevirdiği zaman, düzlüğün ortasında durmuş kendilerini seyreden Theo'yu gördü. Dudakları, gözlerindeki ürkütücü kıskançlıkla taban tabana zıt biçimde iğrenç bir gülumsemeyle kıvrılmıştı. Tina sinirlerinin yay gibi gerildiğini hissetti. Theo'nun yine bir fesat karıştıracağı belli oluyordu ve Tina, onun Ramon'dan öcünü almak için hangi silahı kullanacağını dehşet içinde sezdi.

Theo'nun çok uzaklardan geliyormuş gibi duyulan kısık kahkahası yükseldi. Sonra, Vegas

için özellikle seçildiği belli olan iğneleyici sözleri peşpeşe sıralamaya başladı:

«Aferin Tina, yavrum benim! Niyetlendiğin şeyi başardın, hem de ilk girişiminde ha! Sevgilisini ayartarak İnez'den öç almak çok parlak bir fikirdi doğrusu!»

Tina, yanıbaşındaki Ramon'un donup kaldığını fark etti. Ramon bir adım geriledi ve Tina'dan bir açıklama bekledi. Sessizlik içinde Tina'nın yüreği, nerdeyse kulakları sağır edici bir gümbürdeyişle atıyordu. İnkâr etmek istedi, ama Theo oradayken, herhangi bir açıklamaya kalkışmanın boşuna olduğunu biliyordu. Belki daha sonra durumu Ramon'a açıklayabileceği umuduna dört elle sarıldı,. yalnız kaldıkları zaman anlatabilirdi belki...

Oysa bu şans bir daha eline geçmeyecekti. Vegas'ın elleri bir kez daha omuzlarını kavradı ve onu kendine çevirdi. Soru soran sesinde, doğru söylemesini emreden bir ton vardı. «Dedikleri doğru mu?»

«Hayır, değil... yani... en azından.» Tina açıklama isteğiyle kekeleyip duruyordu. Ama Ramon, gerçeği öğrenmekte kararlıydı.

«Branston'la böyle bir plan hazırladınız mı, hazırlamadınız mı? Ona böyle bir şeyden söz ettiniz mi, etmediniz mi? Evet ya da hayır diye cevap verin.»

Doğruyu söyleyebilmek için Tina bütün cesaretini topladı, sonunda ölgün bir sesle «Evet, ama...» diye fısıldadığı anda, Ramon'un esmer, yakışıklı yüzü öfkeyle gerildi. Bu, insanın ancak kuşaklar boyu sürdüregeldiği bir onurun incinmesinden duyulabilecek öfkeydi.

Bir saniye sonra Ramon Vegas, topuklarının üzerinde geri dönmüş ve karanlığın içinde gözden kaybolmuştu.

ALTINCI BÖLÜM

O geceyi izleyen günlerde, Tina, nerdeyse Theo'nun kaba tavrından dolayı şükran duyacak hale geldi. Böylece hiç değilse fena halde incinmiş gururunu koruyabiliyordu. Bütün gücüyle kendini işine verdi. Yararlı bitkileri, sus bitkilerini toplamak için ormanı tarıyor, bulduklarını sınıflandırıyor, yassıltıyor, kurutuyor, etiketliyor ve kendisini saran korkunç gerçekleri unutmak için ölesiye çalışıyordu. Ama hiç bir şey, hattâ binlerce dal halinde çevreyi kuşatan yaban orkidelerinin soluk kesici güzelliği bile, Tina'nın düşüncelerini, ömrü boyunca unutamayacağını sandığı o küçük düşürücü olaydan uzaklaştıramıyordu.

Tina üç gün boyunca üzücü düşünceler ve yorucu çalışmalarla kendisini alabildiğine yıpratmış, ama yerli doktoru aramak için Vegas'tan izin isteme planını bir türlü uygulayamamıştı. Kararsızlık içinde bocalıyor, Ramon'un çelik gibi bakışları karşısında dizlerinin bağı çözüldüğü için kendisini suçluyordu. Bırkaç kez, Ramon'a yaklaşmak cesaretini buldu, ama son anda cesareti kırıldı ve onunla konuşma fırsatını

kaçırdı. Ancak üçüncü günün akşamı, yemekle yatma saati arasındaki boş süre içinde, konuyu açabilmek için cesaretini iyice topladı.

Herkes ateşin çevresine oturmuş, kendi çalışmalarındaki gelişmelerden söz ederek, yemek rehaveti içinde konuşuyordu. Tina, kendini daha fazla tutamayarak ve elinde olmadan Ramon'a bakarak sorusunu patlattığı anda, Ramon'un esmer başı İnez'e dönüktü.

«Senyor, yanıma birkaç arkadaş alıp, Guahariboları aramak üzere ormanın iç kesimlerine gitmeme izin verir misiniz?»

Çevredeki konuşmalar bıçakla kesilmiş gibi duruverip de Ramon'un mavi gözleri kendine çevrilince Tina'nın boğazı kurudu. Yüreğinin gümbürtüsünü gizleyen sakin bir bakışla, Ramon'un gözünün içine baktı ve soluğunu tutarak vereceği cevabı bekledi.

Ramon buz gibi bir kayıtsızlıkla, «Guaharibolar mı?» diye sordu. «Bu adamların yamyamlık denilen o tatsız illetten daha yeni kurtulduklarını ve davetsiz bir konuğu görünce eski alışkanlıklarına dönüvereceklerini biliyor musunuz? Böyle bir isteğe olur demek şöyle dursun, üzerinde düşünmek için bile çok tutarlı bir neden göstermenizi isterim Senyorita Donnelly?» Bakışı sertleşti. «Böyle bir nedeniniz var mı?»

Tina, heyecanla anlatmaya koyulunca, korkularını, gerginliğini unutuverdi. Yalvaran bir ifadeyle dolu yüzünü Ramon'a doğru kaldırdı ve yine yalvaran bakışlarını anlayış bekleyerek onun gözlerine dikti. Kocakarı ilaçları yapan doktoru bulmak isteyişinin nedenlerini kısaca açıkladı. Tina sözünü bitirinceye kadar, Ramon

sesini çıkarmadan dinledi. Tina bir an, Ramon'un donuk maskesinin altından bir ilgi kıvılcımı sezer gibi olarak umutlandı; ama İnez'in alaylı kahkahası ortalığı çınlatınca bütün umudu kırıldı.

İnez neşeli bir tavırla, «Amma aptalca bir düşünce!» dedi. «Ömrümde bundan daha saçma bir şey duymadım! Bir ilkel, bir aşağılık büyücü doktorun bizim seçkin doktorlarımızdan, operatörlerimizden daha bilgili olduğunu düşünebiliyorsanız, gerçekten çok saf olmalısınız!» diye açıkça alay etti.

Tina hemen atıldı, «Peki öyleyse, doktorlar ilaçlarını kendileri mi icat ediyorlar senyora? İlk ilaçlar bitkilerden yapıldı. Bugün bile kının ve penisilinin temel maddeleri bitkilerden elde ediliyor. Dünyanın büyük laboratuvarlarında kimyagerlerin bitkilerden elde edilen doğal maddeleri geliştirdiklerini kabul ederim. Ama, bu yerli doktor gibi rastlantıyla bitkilerin iyileştirici özelliğini bulanlar ve bu bitkilerin yetiştirilebilmesi için en ufak ipuçlarının peşine düşen botanikçilerle bitki avcıları olmasa, kimyagerler, üzerinde çalışacakları doğal hammaddeleri nereden bulacaklar?»

«Bravo Tina!» Theo'nun sesinde gülmesini zor tutan bir tonlama vardı. «Çok iyi belirttin, hattâ o kadar iyi belirttin ki, bu sözleri duyan herkes araştırmalarında sana yardımcı olmak zorunluluğunu duyacaktır.» Küstahça gülümseyerek Ramon'a baktı. «Tabii, bir avuç yerliden ve ilkel silahlarından korkmuyorsa.» Tekrar Tina'ya döndü, «yerli köyüne kadar seninle birlikte gelmekten sevinç duyacağımı açıklarım.»

Vegas buz gibi bir sesle karşı çıktı. «Böyle bir şey yapmayacaksınız, Branston. Bu gezide kararları ben veririm ve atılacak her adımın ekipteki arkadaşlar üzerinde nasıl etki yapacağını düşünmek zorunda olduğum için de, sizin gibi aleiacele karar vermem.»

Theo keyifle sırıttı. Kendisini küçük düşüren adamı, ilk kez zor durumda bırakmıştı işte. Öç almanın tadını dudaklarında duyuyor, kazandığı zaferin anısı, Vegas'ın karşısında sahte bir güven veriyordu ona.

Ramon'un bakışları, Theo'nun kibirli yüzünden uzaklaştı, alaycı olmaktan çok, kırıcı bir ifadeyle Tina'nın yüzüne takıldı. Ramon konuşmaya başlayınca, Tina hemen başını kaldırdı.

«İsteğinizin temelindeki nedenlere saygı duyarım senyorita. Üstelik sözlerinizdeki doğruluk payının büyük olduğunu öğrenecek kadar çok dolaştım botanikçilerle.» Tina'nın yüreği sevinçle hopladı. «Ne var ki, isteğinizi gerçekleştirmek söz konusu olamaz. Arkadaşlar sizinle birlikte gelmek isteseler bile, buna izin veremem. İzin vermeyi göze alamayacağım kadar büyük tehlikeler var işin ucunda.»

Tina'nın belirgin düşkırıklığını gören erkeklerin arasından, halden anlayan bir mırıltı yükseldi. İlk konuşan Felix Crilly oldu:

«Son sözünüz bu mu senyor? Hedefine bu kadar yaklaştığı bir sırada Tina'ya yardım edememek gerçekten çok üzücü bir durum. Eğer yolu gösterirseniz, ben kendisine seve seve arkadaşlık edebilirim.» Erkeklerin koro halinde yükselen sesi, Felix'in hepsinin duygularına tercüman olduğunu kanıtlıyordu. Tina'nın umudu

yeniden canlandı. Artık reddedemez diye düşünüyordu. Ama, bu önerinin de Ramon tarafından geri çevrilebileceğini çok geçmeden anladı. Ramon Vegas, yılların verdiği tecrübe ve güvenle, kısa bir açıklama yaptı:

«Bir arada olduğumuz sürece, Guaharibolar bize saldırmaya cesaret etmeyeceklerdir, ama içimizden ayrılanlar olursa, bunun sonuçları çok ciddi ve tehlikeli olabilir.»

Felix, «Ama senyor,» diye itiraz etti. «Bunca zamandır buradayız, bir tek yerli görmedik! Eğer yerlilerle karşılaşırsak, düşmanca davranacaklarını nereden biliyorsunuz? Onlara ufak tefek bir iki armağan verirsek, işler yoluna girer. Bu genellikle böyle olmuştur, siz de pekâlâ bilirsiniz.»

Vegas'ın kaşları iyice çatıldı, sesi daha da sert ve kesin bir ton aldı.

«Masum çocuklardan oluşmuş bir aşiret değil söz konusu olan, Crilly! Guaharibolar vahşi yamyamlardır, beyazlarla ilk karşılaşmaları da ancak birkaç ay önce olmuştur. Bunca zamandır yerli görmediğinize gelince, bölgelerine ayak bastığımız andan beri her hareketimizi izlediklerini bilmek belki ilgilendirir sizi!» Kesik bir soluk alarak sözünü sürdürdü. «Biraz dikkatli olsaydınız, geceleri yaktıkları kamp ateşlerinin aydınlığını görebilirdiniz. Kampın çevresindeki ağaçlara her akşam astığım boncuklar, süs eşyaları el sürülmeden yerinde kaldı, ama sabahları gidip baktığım zaman, yerlilerin bunları almamış olsalar bile, birkaç metre yakınına kadar sokulduklarını gösteren işaretlerle karşılaştım.» Ramon Vegas, görmüş geçirmiş kişilerle

kolayca anlaması gereken bir şeyi açıklamak zorunda kaldığı için sıkılmış gibi birden sustu ve derin sessizliği bozacak birinin çıkmasını bekledi. Birkaç kişi hafifçe öksürdü, mırıltılar oldu, ama kimse ağzını açmadı. Theo bile söyleyecek laf bulamamış gibiydi. Tina, yalvaran bakışları karşısında utanarak önlerine bakan erkekleri gördükçe, dünya başına yıkılıyor sandı. Onun bu yenilgisinin keyfini çıkarırcasına bakan, çelik gibi iki mavi gözden kaçırdı bakışlarını ve ayağa kalkmadan önce omuzlarını dikleştirdi. Ama ateşin aydınlattığı çemberin dışına çıkmadan, bir emirle olduğu yerde kaldı. «Sabahleyin ilk iş olarak sizinle konuşmak istiyorum Senyorita Donnelly. Lutfen kahvaltıdan sonra hemen beni arayın!» Tina, Vegas'ın sesinin geldiği yöne doğru belli belirsiz bir baş işareti yaptıktan sonra hamağına yürüdü.

Saatler boyunca gözüne uyku girmedi. Boşa çıkan umutları ve düşleri kafasına uşuşüyor, onu bir çıkış yolu bulmaya zorluyordu. Ne var ki, Ramon Vegas onun yerli doktoru aramasına izin vermemekle butun yolları engellemişti. Tina içinde kabaran isyan duygusuyla, köye tek başına gitmeyi duşundu. Ama sonra istemeye istemeye yalnız gitmek fikrinden vazgeçti ve uyumaya çalışarak yorgun gözlerini yumdu. Ama kafasında dolanan duşunceler onu rahat bırakmadı ve ancak tanyeri ağarmaya başladığı sırada, bitkin düşerek uykuya dalabildi.

Bu nedenle de, ertesi sabah kahvaltıdan sonra, Ramon Vegas'ın karşısına şiş gözlerle, sapsarı bir suratla çıktı. Erkeklerin hepsi gitmişti. İnez bile, görkemini vurgulamak için zıt bir ino-

deli gerektiren ilkel görüntülerin önünde resmini çekmek isteyen Breckling kardeşlerle birlikte yola çıkmıştı. Ramon konuşmaya başladığı anda, ikisinden başka kimse yoktu görünürlerde.

«Neyiniz var? Hasta mısınız?»

Tina, Ramon'un konuşmasındaki bu beklenmedik sertlikten şaşırdı. Daldığı düşüncelerden sıyrılmak için başını sallayarak, «Hayır, değilim.» diye mırıldandı.

Ramon sabırsızlıkla parmaklarını şaklattı ve ters çevrilmiş bir sandığı işaret ederek, «Oturun, sizinle konuşmak istiyorum.» dedi. Tina, Ramon'un keskin bakışları karşısında reddetmeyi göze alamadıysa da, öylesine isteksiz bir tavırla, söyleneni zoraki biçimde yerine getirdi ki, Ramon onun içinden geçenleri anladı. Kaçınılmaz olarak azarlanacağından kuşku duymayan Tina, sesini çıkarmadan oturdu, bekledi.

Ama Ramon konuşmaya başlayınca yıkılmışlığı, karamsarlığı şaşkınlığa dönüştü. Ramon, «Bu yerli doktoru bulmayı gerçekten çok mu istiyorsunuz?» diye sorarak söze girdi. «Hiç soru sormadan size söyleneni yapmayı, vereceğim her emri tartışmasız yerine getirmeyi göze alacak kadar çok mu istiyorsunuz bu adamı bulmayı? İyice düşünmeden cevap vermeyin.» diye Tina'nın heyecanla aralanan dudaklarında bıraktı lafını. «Sizi Guaharibolar'ın köyüne götürüp götürmemeyi sadece düşünmem için bile, bu isteğimin önemini kavramanız gerekir.» Tina'nın ağzı açık kaldı. Yanlış duyduğunu sanarak, yavaşça sordu. «Beni köye siz mi götüreceksiniz?»

Ramon'un bakışı yumuşadı. «Düşüneceğim.» diye kelimelerin altını çize çize konuştu. «Eğer

yol boyunca yanımdan bir an bile ayrılmayacağınıza söz verirseniz ve kamptan ayrıldığımız andan dönünceye kadar ne söylersem duraksamadan yerine getireceğiniz konusunda bana güvence verirseniz, sizi köye götürmeyi düşüneceğim. Şimdiye kadar yaptığınız kaçamaklardan anladığım kadarıyla, bu tehlikeli bölgede kendi başınıza salıverilemeyecek kadar sağduyudan yoksun ve beceriksizsiniz. Köye sağ salim varabilmek için yol boyu büyük dikkat göstermem gerektiğinden, arkam size dönükken tutup bir yılanı okşamaya ya da bir kaplanı kucaklamaya kalkışmayacağınızdan emin olmam şart!»
Etkisini hafifletmek için şaka yollu ve hoşgörülü bir tavırla bile söylenmeye gerek görülmeyen bu alaylı sözler, Tina'nın öfkeden kıpkırmızı kesilmesine yol açtı. Nerdeyse Ramon'un önerisini reddedecekti, ama sağduyusu ağır bastı ve Ramon'un kendisine ailesinin yolundan yürümesi için bir fırsat tanıdığını, ne pahasına olursa olsun bu fırsatı kaçırmaması gerektiğini kavradı.

Ama sorması gereken bir soru vardı: «Neden fikrinizi değiştirdiniz?» demek cesaretini gösterdi. «Dün akşam böyle bir gezinin çok tehlikeli olacağını ileri sürerek, kimsenin benimle gelmesine izin vermeyeceğinizi söylediniz, şimdi de tutmuş beni kendiniz götürmeye kalkıyorsunuz. Artık tehlike kalmadı mı?»

Ramon, ciddiyetini bozmadan «Tehlike var olmasına var,» dedi. «Ama ikimiz yalnız gidersek, karşılaşacağımız tehlike, daha kalabalık bir ekibin karşılaşacağı tehlikeler kadar büyük olmaz.» Tina'ya doğru eğildi. «Ben bu insanları ta-

nırım, onlar da beni tanır. Benimle olduğunuz sürece kimse kılınıza ilişmez.» Birden doğruldu ve ültimatom verircesine konuşmasını sürdürdü: «Eğer dediklerimi yapmayı kabul ediyorsanız, on dakika içinde yola çıkmaya hazırlanın. Sadece cebinize sığabilecek şeyleri alın yanınıza. Yol boyunca gerekli olacak eşyayı ben zaten hazırladım.»

Tina, soluğu kesilerek, «On dakika mı?» diye sordu. «Peki ya ötekiler? Döndüklerinde bizim gittiğimizi görünce ne diyecekler?»

Ramon kısaca cevap verdi. «Bu tasarıyı Felix ve Joseph Rogers'la görüştüm. Arkadaşınız Branston'ın ve İnez'in bilmesini istemedim, çünkü ikisi de bizimle gelmek için ayak direteceklerdi. Felix'e gereken talimatı verdim: bu akşam kampa döndüklerinde onlara durumu anlatacak.» Sesini alçalttı, kelimelerin üzerine basa basa, «Sıkmayın canınızı senyorita» dedi. «Branston'dan uzun süre ayrı kalmayacaksınız. En geç yarın akşam burada olmayı tasarlıyorum. Tabii, yerinizden kıpırdanır da, bir an önce harekete geçerseniz!» Tina hemen harekete geçti. Yolda gerekebileceğini düşündüğü birkaç parça eşyayı ceplerine tıkıştırdı ve aradan beş dakika geçmeden, heyecandan al al olmuş yanaklarıyla, verilecek emri almak üzere Ramon'un yanıbaşında bitiverdi. Ramon başıyla bir aferin işareti yaptıktan sonra, kıyıya bağlı bir kayığı gösterdi. «Gidebildiğimiz yere kadar nehirden giderek, daha çabuk varırız.» diye açıkladı. «Onun için, hemen atlayın, ama parmaklarınızın suya sokmaya kalkışmayın!»

Tina isyankâr bir bakışla ona döndü. Geçen

günkü budalalığının böyle ikide bir yüzüne vurulmasından sıkıldığı için Ramon'u terslemek istedi, ama bunu yapamayacak kadar mutluydu. Birden suratının asıklığı yerini tatlı bir gülümsemeye bıraktı ve Ramon'a teşekkür edebilmek için ne demesi gerektiğini düşündü.

Boğuk bir sesle, «Bana verdiğiniz bu fırsatın, benim için ne anlam taşıdığını size anlatamam senyor,» dedi. «Bu yüzden size içten teşekkür borçluyum.» Ramon'un yüzü donuklaştı. Parlak mavi gözleri kısıldı. Sertçe kestirip attı:

«Bunu sizin keyfiniz için yaptığımı sanıp da boşuna sevinmeyin, Senyorita Donnelly. Ben kişisel nedenlerle bu geziye çıkıyorum. Ben de bilimin ilerlemesini istiyorum, hepsi bu kadar...»

Guaharibolanın köyüne doğru kayıkla yola koyulduklarında, Tina duyduğu kırgınlığı belli etmemeye çalışıyordu. Keşke gelmeseydim diyordu kendi kendine. Alabildiğine gergin bir hava çökmüştü kayığa ve başbaşa kaldıkları süre arttıkça, bu gerginlik de artacağa benziyordu. Vegas'la barışmak için dört elle sarıldığı zeytin dalı, bir demet diken olup çıkmış ve Tina onurunu yaralayan bu dikenlerin acısıyla, aralarındaki anlaşmazlık uçurumunun, böyle bir anlaşmazlık yokmuş gibi davranmakla kapanamayacağını kavramıştı.

Kayık birden yolunu değiştirip, nehire dökülen sayısız kollardan birine sapınca, Tina'nın dikkati bu yöne çevrildi. Vegas ağzını açıp da nereye gittiklerini açıklamak gereğini duymadığı için, Tina çevresine bakarak tahminde bulunmaya çalıştı. Giderek üstlerine doğru gelen

ve kendilerini kuşatacakmış gibi görünen ağaçların arasındaki dar bir aralıkta ilerlediklerine bakılırsa, yerli doktorun bulunduğu balta girmemiş ormanlar bölgesinin tam göbeğine doğru yol alıyorlardı. Sanki saatlerdir ilerliyorlardı bu daracık akarsuda. Tina'nın sinirleri gerilmeye, bu gerginlik yerini korkuya bırakmaya başlamıştı. Yol arkadaşının sesini çıkarmamakta kararlı görünüşü, bu korkusunu daha da büyütüyordu. Ramon kaşlarını çatmış, derin düşünceler arasında kürek çekerken, Tina'nın ürkek gözleri de kıyıda birbirine karışmış gibi duran ağaçlarla otlar arasında geziniyor; kıpırdayan her çalının saldırmaya hazır vahşi bir hayvanı gizlediğini, suyun üzerine uzanan her dalda sokmaya hazır bir böceğin durduğunu, fundaların arasından görünen kırık dal uçlarının üzerlerine yağacak zehirli okları atmaya hazırlanan birer silah olduğunu kuruyordu kafasında.

Sonunda, Ramon kayığı kıyıya yanaştırdı ve Tina'nın inmesine yardım etmek için elini uzattı. Tina Ramon'un elini tutunca öylesine bir ürperdi ki, Ramon'un siyah kaşları bir soru ifadesiyle yukarı kalktı. Ama Tina, onun soru sormasına meydan vermeden, aklına geleni peşpeşe sıralamaya başladı.

Koyu yeşil yaprakların önünde güzellikleri daha da belirginleşen bir dal dolusu alev rengi orkideyi göstererek, «Orman ne güzel, şunlara bakın!» dedi. «Harika, değil mi?» Parmağıyla rengârenk bir kuşun uçuşunu izledi. «Şuna bakın hele! Akıl almaz derecede güzel.»

Ramon, onun sözlerini doğrularcasına başını

sallayınca, Tina rahat bir soluk aldı. Korkusunu, titreyişini belli etmemek için, Ramon'un dikkatini başka yöne çekmeyi başarmıştı; ama onun keskin gözlerini, bir bakışta her şeyi kavrama yeteneğini hiç aklından çıkarmaması gerekiyordu.

Ramon kayığı karaya çektikten sonra, «Peşimden gelin, senyorita,» dedi. «Ayak izlerime basarak yürüyün ve ne olursa olsun geride kalmamaya bakın, anlıyor musunuz?»

Tina yutkundu, korkusunu belli etmemek için ağzını açmaya çekinerek başını salladı ve Ramon Vegas topuklarının üzerinde dönerek ormanın kuytu labirentine daldı. Tina, Vegas'ı bir anda yutuveren uçsuz bucaksız, yeşil, her yanı birbirine benzeyen yola sapmadan önce, arkasında bıraktığı çok daha güvenli görüntüye son bir kez daha baktı. Sonra paniğe kapılmış bir halde Vegas'ın peşine düştü. Söylediklerini yerine getirmediği takdirde, Vegas'ın kendisini cezalandırmak için ortalıkta bırakıvereceğinden ürkerek adımlarını hızlandırdı ve birkaç saniye sonra onun geniş omuzlarının gölgesine sığınıp, ufacık ayaklarıyla Ramon'un iri ayak izlerine basarak yürümeye başladı.

Sonunda Vegas mola vereceklerini söylediği anda, Tina gücünün son noktasına gelmiş, yorgunluktan tükenmek üzereydi. Vegas, onun kan ter içindeki yüzüne bakarak alaylı bir gülümsemeyle sordu:

«Yemeğe hazır mısınız senyorita, yoksa biraz daha yola devam etmek mi istersiniz?»

Tina derin bir soluk aldı, ağrıyan sırtını dikleştirdi. «Siz nasıl isterseniz,» diye koca bir ya-

lan attı. «İsterseniz, ben yola devama hazırım.» Ramon Vegas'ın gözlerinde, çarçabuk maskelediği bir hayranlık pırıltısı yandı söndü. Tina, onun ne diyeceğini beklerken, bedenindeki her bir kas ayrı sancıyor, her biri ayrı ayrı başkaldırıyordu. Ramon, «Şimdi biraz dinlenip yemek yiyeceğiz.» diye Tina'ya rahat bir soluk aldırdıktan sonra, o ana kadar amansız davranmış olmasını bağışlatmak istercesine, «Köye varmamıza sadece bir saat kaldı, yolculuğun belalı bölümünü atlattık.» diye müjdeledi.

Ramon'un sırt çantasından çıkardığı peksimet, sardalye konservesi ve hurma ezmesinden oluşan yemeğin tadına doyum olmuyordu. Tina son lokmasına kadar büyük tat alarak yedi. Ramon çaktırmadan onu gözlüyordu. Tina'nın yemeği bitirdikten sonra, çocuk gibi tek tek parmaklarını yalayıp temizlemesine baktı ve daha sonra bir yavru kedi mırıltısıyla, yerdeki halı gibi serili yosunların üzerine uzandığını görünce kaşlarını hafifçe çattı. Tina, birden onun kendisine baktığını sezinleyerek, gözünün birini araladı ve yorgunluktan kendini kaybedip uykuya dalarken gördüğü son şey, Ramon'un çatık kaşlı yüzü oldu.

İri yağmur damlalarının yanaklarına düşmesi, Tina'yı olduğu yerde sıçratarak uyandırdı. Bulutları mızrak gibi delip geçen bir şimşeğin çakışı ve ardından gök gürültüsünün yeri sarsışı, Tina'nın mahmurluğunu aldı götürdü. İçgüdüsel bir aranmayla Ramon'un nerede olduğuna baktı: Sırt çantasını topluyordu. Tina'nın kıpırtısını duyunca başını çevirdi:

«Korkmayın.» dedi. «Fırtına şiddetli olacak.

ama çabuk dinecek. Hadi,» diye başıyla ileriyi gösterdi. «Yürüsek de, burada beklesek de nasıl olsa aynı derecede ıslanacağız. Üstelik karanlık bastırmadan köye varmak istiyorsak, kaybedecek zamanımız yok.»

Tina, söz dinleyen bir çocuk tavrıyla doğruldu ve Ramon'u izlemeye hazırlandı. Ama bir an sonra, sanki gök delinmişçesine yağmur aralıksız boşanmaya başlayınca, önünü göremez oldu. Bu beklenmedik saldırıdan kendini kurtarmak için, yağmur perdesini yırtıp ileriyi görebilme umuduyla ellerini uzattı. Ramon'un arkasına bakmadan yoluna devam ederek kendisini burada bırakabileceği düşüncesi, tarifsiz bir korkuya dönüşerek yüreğine saplandı ve dudaklarına gelen çığlığı tutamadı. Göz gözü görmez yağmurun içinden bir şey uzandı, Tina'nın koluna sarıldı. Yılan mıydı bu?.. Tina'nın ikinci korku çığlığı, yerdeki bitki örtüsünü hamura çeviren sağanağın sağır edici gürültüsünü bastıran Ramon'un sesiyle kesildi:

«Ne oldu? Bir yerinize bir şey mi oldu?» Tina, kulağının dibindeki bu bağırışla kendine geldi. Koluna sarılan şeyin korkunç bir orman yaratığı değil de, Ramon'un eli olduğunu anlayınca bir yalan uydurdu:

«Şey... tökezledim de ayağım burkuldu.» Tina bunları söylerken, Ramon'un kendisine inanmayacağını da düşünüyordu. «Ama önemli değil,» diyerek ayağını göstermek için bir adım geriledi. «Bir an çok acı duydum. Şimdi rahatça yürüyebilirim.» Ramon kuşkuyla Tina'nın yüzüne bakarken, siyah saçlarından inen yağmur, esmer, kemikli yanaklarından süzülüyordu. Tına

korkusunu belli edip etmediği kaygısıyla Ramon'un yüzünden bir şeyler anlayabilmek için baktı. Ama Ramon kısaca, «Peki, gidelim,» dedi.

Yağmur, başladığı gibi bir anda kesiliverdi. Tina, yağmurdan sonra tropik bitkilerinin ne hal aldığını ilk kez görüyordu. Az önce ölmek üzere gibi duran bitkilerin, otların nasıl dirildiğini, nasıl daha bir yeşil, daha bir canlı olduğunu görünce sevinçten haykırmak geldi içinden; ama bu coşkuyu sesini çıkarmadan yaşayıp, Ramon'un ayak izlerinden şaşmaması gerekiyordu. Ormanın boğucu, yapışkan sıcaklığı gitmiş, yerine Tina'nın sinirlerini yatıştırıcı bir ilaç etkisi yapan serin bir nemlilik gelmişti. Her bitki, her ot yeniden yaşama dönmuş gibiydi ve dört yandan alabildiğine yükselen kokular, sanki toprağın gökyuzune sunduğu bir şukran ilahisiydi. Tina, Ramon'un arkasından kayarcasına hızla yürüyor, ne onun asık suratına aldırıyordu, ne de yeniden ortaya çıkan güneşin kurutmaya başladığı sırılsıklam giysilerine. Kendini çevresindeki güzelliklere kaptırmıştı. Başındaki firketeleri çıkardı, örgusünu çözdü ve kurusun diye saçlarını beline kadar salıverdi. Örgülü topuzu yaşını gizlemek için özellikle yaptığını unutmuş, kendini coşkuya kaptırıp Ramon'un peşinden yürümeye koyulmuştu. Ramon bütün dikkatini yola veriyor, gözünü bir an olsun yoldan ayırmıyordu. Yanından geçtikleri her ağaca dikkatle bakan, yolun çatallaştığı her noktada hangi yöne sapacaklarını belirlemek için eğilip toprağı inceleyen Ramon'dan gözlerini ayırmayan Tina ise, ormanda yolunu kolayca bulan vahşi bir hayvanı seyreder gibiydi.

Yarım saat daha böyle gittikten sonra, Ramon durdu ve hoşnutluğunu belirten bir tonda mırıldandı. Tina, bu hoşnutluğun nedenini anlayabilmek için yana eğildi ve yerdeki otların arasından uzanan, çiğnenmiş yolu görünce içine bir korku doldu. Köye varmak üzereydiler. Ramon, bilinmedik bir yerli diliyle çevresindeki çalılara doğru seslenince, Tina önce irkildi, çalılıklar aralanıp da, ömründe gördüğü en vahşi görünümlü dört yerli ortaya çıkınca büsbütün korktu. Çığlık atmamak için kendini zor tutarak hemen Ramon'un yanına sokuldu. Ramon, gözlerini kendilerine doğru gelen yerlilerden ayırmadan, alçak sesle konuştu. «Korkmanıza gerek yok. Bize bir şey yapmak isteselerdi, saatler önce karşımıza çıkarlardı. Serinkanlı olun ve daha da önemlisi, korktuğunuzu sakın belli etmeyin.» Tina yerlilerin yaklaştığını görünce korkuyla ürperdi, ama belli etmemeye çalıştı. Şaşkın bakışlarla adamları süzüyor, kendisine yabancı gelen her ayrıntıya dikkat ediyordu. Örgülü saçları, Tina'yı ürperten gülümseyişlerinde ortaya çıkan sivri dişleri, sıçrar gibi yürüyüşleri, yürürken hafifçe öne eğilişleri, gövdelerini kaplayan boyalar ve süslemeler, bu adamların birer hilkat garibesi gibi görünmelerine yol açıyordu. Tina onlara bakarken, kendisi onların dilinden nasıl anlamıyorsa, onların da kendi terbiye ve nezaket kurallarından öyle habersiz oldukları kanısına vardı. Peki ama, duyduğu sesler gerçekten kulağına yabancı mıydı acaba? Anlaşılmaz sesler arasından kulağına bildik heceler takıldı. Ramon'a baktı ve onun gülümsediğini görünce şaşırdı. O zaman her şey yerli yerine oturdu.

yerlilerin dudaklarından dökülen o bildik sözler «Caramuru» idi ve adamlar onlara savaş açmak şöyle dursun, Ramon'u takma adıyla selamlıyorlardı demek!

Tina titreyen bedenini bir ağaç gövdesine yasladı ve bu coşkulu karşılama törenini izledi. Ramon gülümseyerek bu korkunç adamların sırtlarını okşadı, onlarla anlaşılmaz bir şeyler konuştu. Bütün bunlar, Tina'nın tanıdığı, bildiği yaşantıdan öylesine farklıydı ki, birden kendini tutamayıp gülmeye başladı. Gülmekten gözünden yaşlar gelerek ağaca sarıldı. Ama yanağına inen bir tokatla kendini topladı. Ne olduğunu kavrayamadan başını kaldırdı, yeniden vurmak üzere kolunu kaldırmış duran Ramon'a baktı. İrileşmiş gözlerinde önce bir panik, sonra şaşkınlık, daha sonra da öfke ve nefret okundu.

Sinirden titreyerek, «Hayvan!» dedi. «Nasıl cesaret edebilirsin buna!»

Ramon, sanki onu ilk kez görüyormuş gibi şaşkınlıkla yüzüne baktığı an, Tina sözlerinin onu can evinden vurduğunu anladı. Ne var ki, Ramon kendini çabuk toparladı. Tina'yı tutup sarstı. Bu sarsıntıyla, Tina'yı sarıveren bütün korku çekilip, yerini korkunç bir öfke aldı. Yumruklarını kaldırdı, Ramon'un göğsüne indirmeye hazırlandı, ama bir anda bileklerini demir gibi parmakların arasında sıkıştırılıyor buldu ve can acısıyla yalvarmak zorunda kaldı.

«N'olur... yapma, canımı yakıyorsun!»

Ramon tıslar gibi bir sesle, «Öyleyse, bu çocukça histeriyi bırak.» dedi. «Yoksa her şeyi berbat edeceksin! Yerli kadınların erkeklerini

böyle rezil etmelerine göz yumulmaz, sen de ayağını denk almak zorundasın. Bu adamların konuğu olacağız, o yüzden kendi hemşerilerine nasıl saygı gösterirsen, onlara da öyle davranacaksın, lütfen aklından çıkarma bunu!»

Tina, bu sözlere öyle öfkelendi ki, hiç değilse bir konuya açıklık getirmek için atıldı.

«Ben ne yerli kadınım, ne de sen benim erkeğimsin! Ramon'un soğuk cevabı karşısında Tina diyecek söz bulamadı. «Sizin güvenliğiniz açısından, bu bölgede bulunduğumuz sürece siz benim kadınımsınız, ben de sizin erkeğinizim. Ama bana inanın, bu, ancak çok zorunlu durumlarda böyle olacak. Hadi!» diye Tina'yı öne itti.

Dört yerli gözden kaybolmuştu. Ama Ramon duraksamadan yola düştü. Az sonra, ağaçların seyreldiği ve ortada genişçe bir düzlük bıraktığı alana vardılar. Bu düzlükte arı kovanı biçiminde iki büyük yapı vardı. Daha ufak birkaç yapı da, patikalarla bu düzlüğe bağlanıyordu. Köyde beklendikleri belliydi. Bütün köy onları karşılamaya çıkmıştı ve Tına ile Ramon ağaçların arasından sıyrılıp düzlüğe vardıklarında, yerliler bir ağızdan haykırmaya başladılar: «*Caramuru! Caramuru!*»

Kadın, erkek, çoluk çocuk bütün yerliler koşarak gelip çevrelerini sardılar. Tina, Ramon'un koluna yapışıp, bir saldırıya karşı hazırlıklı olmaya çalıştı. Oysa, dalga dalga ilerleyen yerlilerin ilk sırasındakiler, birkaç metre yakınlarına gelince durdular. Diz üstü çöktüler ve gözleri heyecanla, şaşkınlıkla, coşkuyla iri iri açılmış olarak Tina'ya baktılar.

Tına, «Ne oluyor?» diye Ramon'un koluna daha da sıkı sarıldı. «Neden hepsi bana öyle bakıyorlar?» Ramon'un karşılığı, kaygılı bir biçimde kaşlarını çatmak oldu; bu da Tına'yı daha çok tedirgin etti. Bir an derin bir sessizlik oldu. Sonra kalabalığın içinden, başındaki süslerden ve giysilerinden önemli biri olduğu anlaşılan yaşlı bir adam öne çıktı.

Ramon da ona doğru yürüyüp selamlamadan önce, Tına'ya, «Bu kabile başkanı,» dedi. Tina üzerinden ayrılmayan bakışlardan tedirginliğe kapılarak olduğu yerde kaldı. Ramon, büyük şefle konuşmasını bitirince Tına'nın yanına döndü ve konuşmaya başlamadan önce hafifçe güldü.

«Anlaşıldığına göre, isteseniz de istemeseniz de benim kadınım seçilmiş oluyorsunuz Senyorita Donnelly,» dedi. Ve Tına'nın soran bakışlarına cevap olarak sürdürdü. «Saçınızın rengi, bu karara varmalarına neden olmuş. Yerliler, benzerlikleri birleştirme yoluyla, bizi de birbirimize bağlamışlar. Silah kullanan ilk insan olarak beni gördükleri için, yerliler bana 'Caramuru' yani 'Ateş Adam' adını taktılar. 'Ateşten gelen adam' ya da 'ateşten yapılmış adam' anlamında bir ad.»

Tına, «Peki ama bunun benimle ne ilgisi var?» diye sordu kaba bir sesle.

Ramon cevap vermeden önce, onun ipek gibi parlayan saçlarına uzandı, parmaklarını usulca saçları arasında dolaştırdı.

«Çok basit. Ben Ateş Adamım, siz de, kızıl parıltılı saçlarınızla benim ayrılmaz eşim Ateş Kadınısınız.» Yavaşça güldü.

Tına, «Çok saçma!» diye kızardı. Bu kızarışa

nın nedeni, Ramon'un saçına doğan eliydi, ama bunu kendisine bile itiraf etmek istemiyordu.

Ramon karşı çıktı. «Hiç de saçma değil, bence güzel bir yakıştırma ve güzel bir gönül okşama. Bu yerliler ateşe taparlar, onların gözünde ateş, evrenin ruhudur. Bundan böyle Guaharibolardan korkmanız gereksiz Senyorita Donnelly, çünkü artık onlar için bir tanrıçasınız ve kutsalsınız. Bu kadar genç omuzlar, bu kadar büyük sorumluluğu taşıyabilecek mi acaba?»

Tina, ilk anda Ramon'un ne demek istediğini kavrayamadı, ama adamın bakışları saçlarında gezinince kendine geldi ve hemen saçlarını toplamaya davrandı. Ne var ki, iş işten geçmişti. Halasının sık sık tekrarladığı bir söz geldi aklına: «Tina, saçını açık bıraktığın zaman herkes seni ufak bir öğrenci sanabilir yavrum,» derdi hep.

Ramon Vegas, Tina'nın halasını tanımıyordu, ama ününü duymuştu ve bu ünün nasıl uzun bir sürede elde edilebileceğini biliyordu kuşkusuz. Tina, onun sert çizgili yüzüne baktığında, Ramon'un bir hesap yaptığını ve sonuca vardığını kolayca anladı. Artık Tina'nın onu aldattığını biliyordu. Karşılaştıklarından bu yana sürdürdüğü yalanı ortaya çıkarması ne kadar sürecekti acaba?

Tina, şefin yanında oturmuş, onurlarına düzenlenen şenlikte yerlilerin danslarını seyrederken, bu soru aklını kurcaladı durdu. Birkaç kez, şefin öteki yanında oturan Ramon'un, şefle konuşmak için öne eğildiği zaman yandan yüzünü gördü, ama Ramon hiç bir seferinde ona göz

ucuyla olsun bakıp yüreğini rahatlatacak bir şey yapmadı. Sanki Tina orada yokmuş gibi davranıyordu.

Tina, ağlayacak gibiydi. Az ilerde hazırlanmakta olan yemeği birlikte yiyeceklerini düşündükçe midesi bulanıyordu. Yemek yememek için bir bahane bulmak umuduyla boşuna çevresine bakındı. Ramon'dan medet umamayacağını biliyordu: bu adamlara nazik davranması gerektiğini büyük bir kesinlikle söylemişti. Yerli kadınlardan biri, Tina'nın bakışına aldırış etmeksizin, avuçlarını uzattı, kızarmış etten damlayan yağı ellerine doldurdu, sonra da ellerini çıplak bedenine sürdü. Anlaşılan bu çok revaç gören bir eğlenceydi. Çünkü çok geçmeden öteki kadınlar da ateşin başına toplandılar ve Londra ya da Paris'teki güzellik salonlarında gösterilen bir özenle, her yanlarına yağ sürmeye koyuldular.

Kadınların birbirlerinin karşısına geçip kırıtmalarından anlaşıldığı kadarıyla, koyu esmer tenlerinin yağ ile parıldaması hayranlık uyandıracak bir güzellik ölçüsüydü. Tına, birden yemeğin neredeyse başlamak üzere olduğunu fark etti. Yaşlı kadınlardan biri, etten iri iri parçaları eliyle koparıyor, herhalde herkes kendi ailesine servis yapsın diye, orada bekleyen kadınlara birer parça veriyordu. Ama eti ilk alan kadın, şefle konuklarına doğru yaklaşmaya başlayınca, Tina'nın midesi iyice kalktı. Yiyemezdi. Kesinlikle yemeyecekti! Şef, kıkırdayarak bekleyen karısının elinden eti almak için uzandı. Tina, imdat isteyen gözlerle Ramon'a baktı.

«Ne olur senyor, yiyemem! Kesinlikle yiye-

mem'» Ramon kısık gözleriyle süzdü onu. «Titizliğiniz yüzünden doktoru bulma şansınızı kaybetmeyi göze mi alıyorsunuz? İkramını reddetmekle şefi incitmiş olursunuz, onun için titizliği bir yana bırakıp, ne verirlerse yemeye bakın.» Gerçekte gülümsemediği halde, gözlerinin kıyısındaki kırışıklar gülümsüyormuş gibi bir ifade veriyordu yüzüne.

Şef, koca et parçasını üçe bölmeye uğraşırken, Ramon sertçe açıkladı: «İşimizi görmek istiyorsak, onların âdetlerine uymak zorundayız. Doktoru görmek istediğimizi hemen açıklamanın bir yararı olmaz. Bizi önce eğlendirecekler, sonra yemek sunup ağırlayacaklar. Ancak ondan sonra sıra konuşmaya gelecek. Anlıyor musunuz?» Tina bir an duraksadıktan sonra, gönülsüzce başını salladı ve Ramon'un gülümseyerek, «Aferin, size güvenebileceğimden kuşkum yoktu.» dediğini duyunca şaşırdı.

Ramon'un gösterdiği güvenden duyduğu mutluluk, şefin uzattığı eti görünce duyduğu öğürtüyü bastırmasına yetti. Şef, onun eti tattıktan sonra beğenip beğenmediğini belirtmesini bekleyerek, dişlerini gösterip gülümsedi. Tina'nın midesindeki kasların hepsi kasıldı, büküldü; ama kendisinden önce servis yapılan Ramon'a bakıp da, onun iştahla yediğini görünce, gözlerini yumup eti ısırdı. Et güzeldi, şaşılacak kadar lezzetliydi. Tina o ana kadar nasıl acıktığının farkına varmamıştı. İlk lokmayı yuttuktan sonra, şefe döndü, gulümseyip başını sallayarak beğendiğini anlattı.

Yemek bittiğinde alacakaranlık çökmüştü. Ateşin çevresinde yeniden dans başladı. Yerlilerin

ciğerlerindeki olanca solukla üfledikleri, içi boş kamışlardan yapılma ilkel çalgılardan ve Ramon, Tina ve şefin de yer aldığı ateşin çevresinde oturan yaşlıların mırıltısından oluşan bir müzik dansçılara eşlik ediyordu. Ormanın üstünde koca bir ay doğdu, iyice yükseldi ve düzlüğü aydınlattı. Tina esnedi. Olaylı, yorucu bir gün geçirmişlerdi ve giderek ağırlaşan gözkapakları, en azından Tina için artık yatma zamanının geldiğini gösteriyordu. Tina, Ramon'la gözgöze gelmeye çalıştı; nasılsa o Tina'ya yatacak bir yer bulurdu. Ama Ramon şefle öylesine koyu bir sohbete dalmıştı ki, Tina onun dikkatini çekmek için hafifçe öksürdüğü zaman bile farkına varmadı. Tina birkaç kez daha denediyse de, yerlerinden kalkıp ev sahipleriyle vedalaşmaları için koca bir saat daha beklemesi gerekti.

Uykusu iyice bastırmıştı, nereye götürüldüklerine bile dikkat edecek durumda değildi. Tek istediği, ağrılar içindeki gövdesini uzatacağı, başını koyacağı yumuşak bir yer bulmaktı. Kendilerine yol gösteren yerlinin arkasından yürürlerken, Ramon'un kendisine yardım etmek için koluna girdiğini hissetti ve ancak saz damlı bir kulübenin önüne gelip, yerli ile Ramon vedalaştıkları anda aklını başına toplayarak, iri iri açılmış gözlerini Ramon'a çevirebildi. Kulübe hasır döşeliydi. Tina, içerde yatağa benzer bir şey olmadığını görünce, nasıl rahatsız olacağını düşünmeye başladı. Ama kulübe hiç değilse yalnız kalmasını ve başını dinlemesini sağlayacaktı. Tina bir an önce yatabilmek umuduyla Ramon'a iyi geceler dileyip onu geri yollamak üzere döndü.

«İyi geceler, senyor.» diyerek eliyle alnını ovuşturdu. «Beni buraya kadar getirdiğiniz için de sağolun.»

Aldığı cevap mutlak bir suskunluktu. «Senyor.» yorgunluktan sabrı taşmıştı, «lütfen gider misiniz artık?»

Ramon Vegas ellerini ceplerine soktu, topuklarının üzerinde ileri geri yaylandı ve Tina'nın öfkeli bakışlarına son derece sakin gözlerle karşılık verdi: «Korkarım iş sandığınız kadar basit değil. Boş olan tek kulübe bu ve eğer yerlilerle birlikte ortak kulubede yatmak istemiyorsanız bu kulubeyi benimle paylaşmaktan başka çareniz yok.»

«Sizinle paylaşmak mı? Ama bu *benim* kulübem! Başka bir yer bulmak size düşer!» diye parladı Tina.

Ramon gözlerinde keyifli bir ışıltıyla konuştu: «Kulübemi kadınımla paylaşmazsam, ev sahiplerimiz bunu çok tuhaf karşılar. Üstelik, demin de söylediğim gibi, başka boş kulübe yok.»

Ramon ciddi olamazdı kuşkusuz. Herhalde yorgunluktan Tina'nın beyni durmuştu da söylenilenleri yanlış anlıyordu. Derin bir soluk alarak, durumu yeniden açıklamaya girişti «İkimizin de bu kulubede kalabileceğimizi ciddi mi söylüyorsunuz, yoksa size özgü bir şaka tarzı mı bu?» Ramon omuz silkti, bir köşede duran ot yığınına gitti; eline bir demet ot alıp kulübenin bir köşesine sermeye koyuldu Tina ne olduğunu anlayamadan seyrediyordu. Sonunda Ramon, «İşte, yatağım hazır, senyorita. Belki şimdi inanırsınız burada kalacağıma.» deyince Tina gerçeği kavradı.

Ramon bundan sonraki sözlerini öylesine çabuk söyledi ki, Tina fırsat bulup da cevap bile veremedi.

«Burada kalmama ahlaki nedenler yüzünden karşı çıkmıyorsunuz herhalde? Sizin gibi görmüş geçirmiş bir gezginin, ormanda bazı alışkanlıklara uyulamayacağını, bununla birlikte gezginlerin de birtakım kuralları, hem de en dar görüşlüleri bile tedirgin etmeyecek kuralları bulunduğunu bilmeyeceğini hiç sanmam!»

Tina, kurulan tuzağı tam zamanında fark etti. Ramon kendisinden kuşkulanıyor, ama kesin kanıt olmadan da suçlamaya yanaşmıyordu. Bu sözlerin amacı, tecrübeli bir gezgin olmadığını ve bir yabancıyla aynı yerde yatmak sıkıntısının orman gezilerinde bir zorunluluk olduğunu bilmediğini Tina'ya itiraf ettirmekti. Ramon kurnazdı, neyse ki Tina tuzağı zamanında fark edebilmişti. Sözü değiştirip bu tehlikeli konudan uzaklaşmaya karar verdi. Ramon'un kalmaya kararlı olduğuna hâlâ inanamıyor ve kendisini güç durumda bırakmak için şakayı sürdürdüğünü düşünüyordu. Ama eğer çabucak sinirlenmezse, Ramon onunla uğraşmaktan vazgeçecek ve çekip gidecekti. Bu nedenle, Ramon'un dikkatinden kaçmayan bir sertlikle sordu:

«Şef neye karar verdi senyor? Yarın doktoru görmemize izin verilecek mi?» Bu soruyu izleyen sessizlikte, Tina, Ramon'un delip geçen bakışlarıyla kendisinin tüm savunma noktalarını elinde tuttuğunu ve yüzeydeki serinkanlılığın altında çalkalanan duyguları anlayıp bundan keyif duyduğunu sezdi. Ne var ki, Ramon az önceki konuya dönmekte diretmedi ve alaycı bir

sesle konuştu: «Doktoru çağırtmak için ormana adam yollamaya karar verdi. Tam zamanında gelmişiz. Çünkü doktor, şefin bacaklarındaki karıncalanan sızı'yı iyileştirecek bir ilaç yapmak için ot toplamaya gitmiş. Her şey yolunda giderse, doktorun sabah erkenden burada olması gerek.»

«Aman ne güzel haber bu!» Canlanan umudu kafasındaki öteki sorunları uzaklaştırınca, Tina'nın gözleri yeniden parlamaya başladı. Başarıya bu kadar yaklaştığına inanamıyordu bir türlü. Şimdiye kadar çektiği bütün sıkıntılara ve acılara değecek bir şeydi bu ve Tina hedefe elle tutulacak kadar yaklaşmanın verdiği bir rahatlıkla bütün korkularından sıyrıldı. Hem o kadar ki, Ramon'un blöfünü görmeye karar verdi.

«Öyleyse senyor, artık yatıp uyusak iyi olacak. Onun için şimdi gitseniz de...»

Konuğunu uğurlayan bir ev sahibi nezaketiyle kapıya gitti ve Ramon'un çıkmasını bekledi. Oysa Ramon, kapıya gideceği yerde, öteki köşeye, ot yığınına doğru yürüdü ve derin bir göğüs geçirerek otların üzerine uzandı. «Çok haklısınız. İkimiz de yorucu bir gün geçirdik. Eliyle kulübenin öteki köşesinde bıraktığı ot yığınını gösterdi. «Hazır elinize fırsat geçmişken, dinlenmenizi öğütlerim senyorita.» dedi. «Çünkü dinlenmezseniz, yarın kampa dönüş yolu iki kat uzun görünür.»

Tina'nın dili tutuldu. Ramon'un son derece ciddi konuştuğunu kavrayınca, sanki buz gibi bir el sıktı yüreğini. Bastırılmış bir öfkeyle dolu sesi suçladı Ramon'u: «Ben de bir beyefendiyle birlikte olduğumu sanıyordum!»

Ramon çevik bir hareketle ayağa fırladı, gözlerinde mavi mavi yanan bir alayla Tina'nın tepesine dikildi. «Hepimiz göründüğümüz gibi miyiz acaba? Cevap verin!» Tina'nın öfkesi yerini büyük bir korkuya bıraktı. Devam etti Ramon:

«Beni bugüne kadar gördüğüm herkesten daha çok sinirlendirebilme gücünüz nereden geliyor anlayamıyorum. İlk günden beri bu gücünüzü üstümde kullanmaktan zevk duyuyor gibisiniz. Bana karşı çıktınız, küçümsediniz, öfkelendirdiniz, hakaret ettiniz, hattâ,» sesi sertleşti, çenesindeki kemikler oynadı «hattâ Dona İnez'den öç almak için beni baştan çıkarmaya kalkıştınız!» Tina irkilerek geri çekildi. Yanaklarına kan hücum etti, sonra olanca kanı çekildi, bembeyaz kesildi. Ramon, oralı olmadan ciddi ciddi devam etti:

«İşi sözlere dökünce çok bayağı ve çirkin oluyor senyorita, bunun farkındayım, ama yine de gerçek bu.»

Tina cevap veremeyecek kadar ezilmişti. Ramon onu sertçe sarstı. «Belki de sizi gerektiğinden fazla önemsemişimdir. Acaba işi fazla ileri götürmeyip, sadece Dona İnez'e gücünüzü kanıtlamak için gönül eğlendirmek niyetinde miydiniz?» Kesik kesik, soğuk bir gülüşle uzandı Tina'ya. «Ama ya ben başlanmış işi yarıda bırakmak istemezsem, Senyorita Donnelly? Ya giriştiğim her işe bir son yazmak merakım varsa?»

Tina, onun niyetini sezer sezmez, ürkek bir çocuk gibi geri çekildi. Arkasındaki kapının açık durduğunu fark etti ve kaçmak için kapıya koştu. Ama Ramon, kedi gibi iki sıçrayışta önüne

geçti ve yolunu kesti. Ramon omuzlarına doğru uzanınca, Tina tepeden tırnağa ürperdi. Adamın ışıltılı gözleri, Tina'nın bakışlarını kirpiklerin altında saklamasına izin vermeyeceğini belirten bir tarzda bakıyordu. Ağzını sımsıkı yummuş, gözlerini Tina'nın ufak, yürek biçimindeki yüzüne dikmişti. Tina'nın kızıl saçlarından bir taçla süslenmiş başı, kulübenin loşluğunda zar zor seçiliyordu. «Maymun gibi çevik, maymun gibi oyunbazsın, ama seni *ikinci* kez elimden kaçıracağımı mı sanıyorsun?» diye Ramon, Tina'nın dudaklarındaki ürpertiyi uzaklaştırmak isteyerek başını ona doğru eğdi. Tina zorlukla karşı koymaya çalıştı.

«Hayır, *ne olur*, hayır!..» diye fısıldayarak, Ramon'un öpüşünden kaçınmak için başını çevirdi; ama bunu yaparken davranışının boşuna olduğunu biliyordu; Ramon öcünü alacaktı. Soğuk, duygusuz, bir ceza niteliğindeki öpüşe katlandı, ama gırtlağında dökemediği pişmanlık yaşları düğüm düğümdü. Ramon'un acımasız dili, Tina'nın aşkını paramparça etmişti. Günler, hattâ saatler önce olaydı, o gece Ramon'un kollarında duyduklarını açıklama fırsatından yararlanırdı, oysa şimdi, bu suçlayıcı öpüşün baskısı altında, güzel duygularını açıklamaya kalkmanın yararı yoktu. Ramon ona inanmıyordu, bu yüzden söyleyeceği her şeye kuşkuyla bakacağı kesindi.

Ramon'un dudakları giderek daha baskıcı, daha can yakıcı, daha acımasız olunca, Tina gerçekten kalp kırılması diye bir şey olup olmadığını düşündü ve ilk geceki sevecen öpüşmeleri aklına gelince, bu tür bir kırgınlığın ola-

bileceği sonucuna vardı. O gece o yumuşacık okşayıcı sözleri söyleyen dudaklar, az önceki kırıcı sözleri söyleyen dudaklar mıydı?

Ramon birden Tina'yı kendinden uzaklaştırdı, bir kol boyu uzaklıkta tutarak tepkisinin ne olduğunu görmek için yüzüne baktı. Tina'nın acıyla dolu yeşil gözlerinde suçlayan bir ifade yoktu, ama Ramon'un yüzü hafifçe kızardı ve kolları iki yanına düştü. Kulübenin loşluğunda yüzündeki anlatım görünmesin diye birkaç adım geri çekildi, ne var ki, konuşmaya başladığında da, sesinde kendine öfkelendiğini belli eden bir ton vardı. «Baştan çıkarma konusunda daha kırk fırın ekmek yemeniz gerekir senyorita,» dedi. «Şimdilik tek silahınız henüz kadınlığa uyanmamış bir çocuğun kullanacağı silahlar»

Tina büyük bir yıkılmışlık içinde arkasını döndü, yatak görevi yapacak ot yığınına doğru gitti. Otların üzerine uzandı ve gözyaşları yanaklarına yuvarlanmasın diye gözlerini kırpmaktan kaçınarak yattı. Ramon yaklaştı.

«Ooo.» Bu bir rahatlamayı yansıtmayacak kadar sert ve acı yüklü bir sesti. «Bakıyorum da, sonunda aramızdaki durum açıklığa kavuştu. Artık bu kulübeyi benimle paylaşmakta bir tehlike olmadığını anlamışsınızdır. Aferin! Aramızdaki ilişkiden birtakım yararlı dersler çıkarmanıza sevindim!» Topuklarının üzerinde döndü ve Tina onun eliyle hafiften bir selam verdiğini görmedi de, daha çok sezdi. «*Buenas noches senorita, hasta manana!*» (1)

Yarın görüşürüz ha! Tina, bedenini saramaya

(1) İyi geceler senyorita, yarın görüşürüz. Ç.N.

başlayan hıçkırıkları gizlemek, ağlayarak Ramon'un yanında daha fazla küçük düşmemek için yan döndü. Saatler boyu gözü karanlığa dikili yattı. O anda Tina için ne yatağın rahatsızlığı bir anlam taşıyordu, ne de çevrenin yabancılığı. Kulübeyi Ramon'un uykuya daldıktan sonra derinleşen soluklarının sesi dolduruyordu. Ramon'un öfkesi, uykusuna yenik düşmüştü. Sonunda Tina da karabasanlarla dolu bir uykuya daldı. Kara tüylü örümceğin kendisine dikili gözleri, yıllar sonra yeniden düşlerine girdi. Uykusu arasında babasına seslendiğini, onu bu ormandan kurtarması için yalvardığını hayal meyal fark etti ve bir mucize oldu, babası bu kez imdadına yetişti. Babasının yanında korkulardan sıyrılmak, kendisini İngiltere'ye, okula, ya da herhangi bir yere, ama mutlaka ormandan uzak bir yere yollaması için babasına yalvarmak, giderek rahatlattı Tina'yı. Babasının yumuşak bir sesle ona güven verdiğini, alnını okşadığını duydu, sonra iyice kendinden geçti. Aklında kalan son şey, babasının alnından öpüşüydü.

YEDİNCİ BÖLÜM

Yerli doktorun gözleri binlerce yıl yaşamış bir insanın gözleriydi. İncecik gövdesini saran teninin altındaki her kemik, her kas görülüyor ve dokunsanız kırılacakmış duygusu uyandırıyordu

Oysa hareketleri çevikti ve konuştuğu zaman sesi çok daha genç birinin sesine benziyordu. Tina, en azından yarım saat, doktorla Ramon'un konuşmasının sonucunu bekledi. Güneş yeni doğmuştu ve köyün alanında kendilerinden başka kimse yoktu. Tanyeri ağarırken yerlilerden biri gelip onları uyandırmış, doktorun alanda beklediğini haber vermişti. Hemen gelmelerini, çünkü doktorun yeniden bitki toplamaya gideceğini söylemişti.

Sonunda Ramon omuzlarını silkerek döndü. Tina heyecanla onun ne diyeceğini bekledi.

«Korkarım, durum umutsuz.» Ramon'un sesinde öylesine bir yakınlık, öylesine bir yumuşaklık vardı ki, Tina şaşırdı. Bir daha bu yumuşaklığa aldanmamaya kararlı olduğu için birkaç adım geri çekildi.

Kendisini zorlayarak, «Umutsuz mu?» diyebildi. «Ama neden? Bir neden gösterdi mi?» Ramon'un gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Ramon ağır ağır konuşarak cevap verdi. «Doktor, ilacı hazırlama yöntemlerini bana göstermeyi kabul etti, ama yanımızda bir kadın olursa, ilacın yeterince güçlü olmayacağını ve etkisinin azalacağını söylüyor. Senyorita, bu yerlilerin geleneklere, törenlere ne kadar önem verdiklerini kabul etmelisiniz. Doktorun gözünde kullandığı otların hiç önemi yok: onun asıl önem ve değer verdiği şey, '*jambi*' dediği karışımın kaynaması sırasında yaptığı tören. İlacı hazırlamaya başlamadan günlerce önce kendisini hazırlar, belirli yiyeceklerden başka bir şey yemez, belirli şeyler içermiş. İlacın istenildiği gibi

olmasındakı en önemli etken de, *jambi* pişirilirken önceden seçılmiş, belirli kişilerın orada hazır bulunmasıymış. Görüyorsunuz ya, neye çattık.» diye tamamladı sözlerini. Tina'nın duyduğu derin düşkırıklığı gözlerine yansıdı. Halasına yeni bir buluşun müjdesini vermeyi çok istiyordu. Çunkü o zaman, bugüne kadarki bencilliğının kefaretini biraz olsun ödemiş sayacaktı kendini. Ama Ramon'un söyledıklerı doğruysa, bu isteğini gerçekleştiremeyecek demektı. Umutsuzluk ve başarısızlık duygusunun sesine yüklediği titreyişle konuştu: «Doktorun bu konudakı son sözü bu mu? Fikrini değiştirmesı için hiç mi umut yok?» Ramon'un çatık kaşlarının altından bakan gözleri, Tina'nın ruhuna işliyor, onun bütün umutlarını, korkularını okuyor gibiydi. Ramon hafifçe başını salladıktan sonra doktora döndü ve öylesine kararlı bir anlatımla, öylesine sert bir tonda konuşmaya başladı ki, Tına nerdeyse zavallı doktora acıyacaktı. Neyse ki, Ramon'un bu tutumu etkisini göstermeye başladı. Doktor yine çekimser görünmekle birlikte, az önceki gibi başını sallayarak kestirip atmıyordu. Tina, birden Ramon'un tüfeğini doktorun burnuna dayadığını görerek, şaşkınlıktan dilini yutacak gibi oldu. Birkaç sert sözden sonra doktor geriledı, sonra olduğu yerde geri dönerek, kıpırtıların yeni yeni başladığı ortak kulübeye doğru olanca hızıyla koşmaya başladı.

Senyor, Tina'nın şaşkınlığını ve merakını gidermek için açıklama yaparken keyifle gülüyordu. «Onu 'ateşli sopam'ın gücünü kullanmakla tehdit ettim. Ama bir yandan da, eğer istediklerimizi yaparsa, bu ateşli sopanın kendisini her

türlü beladan kurtaracağını, bütün kötülüklerden koruyacağını söyledim. Önce karşı koydu. Atalarının dediklerine aykırı davranırsa, şu anda hamile olan karısının çocuğunu düşüreceğini söyledi. Ben de, dediklerimi yaparsa çocuğuna bir şey olmayacağını, ama emirlerime uymazsa kötü sonuçlar doğabileceğini anlattım. Şimdi, benim yapacağım büyünün kendi atalarınınkinden güçlü olup olmadığını öğrenmek için, şefe akıl danışmaya gitti. Eğer şef benim tarafımı tutarsa, dileğiniz gerçekleşecek. Tek isteğim, dediklerimi yapmayı kabul ettiği takdirde, çocuğunun kolayca doğması. Yoksa...» Ramon sözü yarıda kesti ve gülümsemesi dudaklarında dondu.

Tina, Ramon'un söyleyemediği bu ikinci olasılığı düşünmek bile istemiyordu. Şu anda aklındaki tek şey, ilacın hammaddesini bulabilmekti. Bunu başarabilirse, bu belalı gezide elde edeceği tek olumlu ve yararlı şey olacak ve çektiklerine değecekti. O nedenle, «Çok güzel bir haber bu!» dedi.

«Şefin kararını ne zaman öğreneceğiz?»

Ramon yeniden kaşlarını çattı ve konuşmadan önce duraksadı. «Bilmeniz gereken bir şey daha var senyorita. Bu işler öyle aceleye gelmez. En basit olayları çözümlemek için bile, yapılması gereken törenlerle saatler kaybetmeniz gerekebilir; *jambi*'nin hazırlığı da ne yazık ki en az üç gün sürecekmiş.»

Tina duyduklarını kafasına yerleştirebilmek, beynine kabul ettirebilmek için bir süre sustu. Üç gün! Nasıl olur da, âşık olduğu, ama kendisi-

ne bir İspanyol engizisyoncusu gibi davranan adamla üç gün daha başbaşa kalabilirdi? Zaafını belli etmemek için yaşadığı gerginliğe üç gün daha dayanabilecek miydi sinirleri? Ramon'un aşağılayıcı sözleri, küçümseyen bakışları onurunu büsbütün kırdıkça, nasıl da işkence çekecekti! Ama buna katlanması gerekti. Hedefe böylesine yakınlaşmışken vazgeçmek olmazdı. Omuzlarını dikleştirdi, kararlı bir sesle konuştu: «Pekâlâ senyor, eğer kabul ederseniz, ben kalmaya hazırım.»

Bir saat sonra, şefin öğüdüne uyan doktor, onların önüne düşerek ormana götürdü. İlacın hazırlandığı yer, köydeki karısından her gün haber alınabilecek kadar yakındaydı. Tina, doktorun arada bir kendisine çevrilen ters bakışlarını gördükçe, doğumda karısına ya da çocuğuna bir şey olursa, başlarına neler gelebileceğini kestirebiliyordu.

Yanlarında ikisine de üç gün yetecek kadar yiyecek vardı, doktor ilaç hazırlığı nedeniyle oruçluydu. İşleri bitinceye kadar kampa dönemeyecekleri için, Ramon sırt çantasına hamaklarını ve cibinliklerini de koymuştu. Ormanda bir saat kadar yürüdükten sonra, çok kısa bir süre önce insan ayağı değdiği anlaşılan bir açıklığa vardılar. Yanmış dallar ve otlar, doktorun çalışma yerini belirtiyordu. Oraya vardıkları anda doktorun içine girip gözden kaybolduğu saz kulübe de, kuşkusuz yatıp kalktığı yer olmalıydı. Doktor bir süre içerde kaldı. Dışarı çıktığında hamaklar kurulmuş, gece için hazırlık yapılmıştı.

Tina bir an önce başlamak için sabırsızlanıyordu; ne var ki, doktor, ilaç hazırlama töreninde Tina'nın bulunup bulunmaması konusunda hâlâ bocalıyor gibiydi. Sonunda elini Tina'ya uzattı, avucunda değişik bir yaprak vardı. Tina, adamın kendisinden bu yaprakları toplamasını istediğini anlayarak sevindi. Tina'nın yaprağı alırken yüzünde beliren şükran dolu gülümseme, asık bir suratla karşılandı. Tına, içgudüsel bir hareketle Ramon'a bakarak, ne yapıp yapmaması gerektiğini sordu. Ramon, «Doktorun tersliğine aldırmayın, senyorita.» dedi. «Yuzyıllardır sürdürülen bir geleneği ilk çiğneyen insan olmak, moralini bozdu, bunu anlayışla karşılamak gerek.»

Tına istenilen yaprakları aramak için ormana daldığında, Ramon'un da kendisiyle gelmesine sevindi. Çalılıklar içindeki beklenmedik kıpırtılar, Tina'nın hemen Ramon'un yanı başına koşmasına yol açıyordu. Ama Ramon, onun ürkekliğini fark ettiyse bile açığa vurmadı. Karanlık bastırıncaya kadar yaprak topladılar. Sonra doktorun, çalılıklara gözlerini dikmiş oturmakta olduğu açıklığa döndüler. Ramon bir el işaretiyle susmaları gerektiğini belirttikten sonra, düzlüğün öteki ucunda duran hamakların yanına götürdü Tına'yı.

«Düşüncelerini bölmememiz gerekir.» diye uyardı onu.

Yaprakları özenle yere koyduktan sonra, Tina'nın hamağını gösterdi ve, «Ben yemeğinizi hazırlarken, siz biraz dinlenmez misiniz?» dediğinde Tına'nın yüreği sevinçten ağzına geldi.

Ama kendini koyvermemeye kararlı olarak, donuk bir tavırla, «Hayır, teşekkür ederim,» dedi. «Yemeğimi burada yerim.»

Ramon'un gözlerindeki neşeli parıltı söndü, ağzı incecik bir çizgi halini aldı.

Ramon, Tina'nın yanına, bir ağaç kütüğünün üzerine oturdu ve ona bir avuç kuru hurma uzattı

«Yemek çeşitlerimiz kısıtlı olduğu için üzgünüm; ama yarın çevreyi dolaşıp yiyecek bir şeyler bulmaya bakacağım. Meyve, ceviz, hattâ belki bal bile bulabilirim.»

«Teşekkür ederim.» Tina, onun kendisine değecek kadar yakınında olmasından duyduğu huzursuzlukla, rahat hareket edemiyordu. Ramon, ona doğru uzanarak elini tutunca Tina birden irkildi. Davranıp elini çekmesine fırsat kalmadan, Ramon yumuşacık bir sesle konuştu: «Senyorita, bu uçsuz bucaksız topraklar üzerindeki gerçekten uygar kişiler, sadece biz ikimiziz. Burada kalacağımız kısa süre içinde aramızdaki anlaşmazlığı gizleyerek vahşi dediğimiz ev sahiplerimize uygarlık örneği verebiliriz herhalde, değil mi?» Tina sinirlerine hakim olamadı, yerinden fırladı, elindeki hurmalar otların arasına döküldü. Ramon'un dokunuşuyla içinde kıpırdanan ölesiye arzuyu açığa vurmamak için bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Bu gerginlik, sesini boğuklaştırdı. «Sizin dostluğunuzu istemiyorum senyor, ne şimdi, ne de başka bir zaman! Aslında, dün geceden sonra bir daha yüzünüzü görmek istemezdim. Güzel arkadaşınız...» yutkunarak sözlerini sürdürdü, «Dona İnez'i özlediğinizi biliyorum. Ama onu özlemiş olmanız, beni onun

yerine koymanızı haklı göstermez!»

Ramon derin derin içini çektikten sonra, serinkanlılığını kaybetmemeye çalışarak konuştu: «Ama ben de bunu ilk önce sizin düşündüğünüzü sanıyordum,» dedi. Gözlerini yine o eski soğuk parıltı sarmıştı. Tina kıpkırmızı kesilince, Ramon bir kahkaha attı. Alaycı bir kahkaha değildi bu. Daha sonraki diretişi de Tina'yı büsbütün şaşırttı: çünkü, «Barış hatırına barışalım,» diyordu. «Bu bölge, düşman bir yol arkadaşını gereksiz kılacak kadar tehlikelerle dolu zaten. Hadi,» diye elini uzattı, «yaptıklarım ve söylediklerim için özür diliyorum. Elimi sıkıp, dost olmasak bile hiç değilse şu düşmanlığımızı ortadan kaldırmaya söz verir misiniz? Ne olur söz verin... Tina.» Adının Ramon'un dudaklarından dökülmesi, minicik çanların çalınması gibi bir ses çıkardı ve Tina elinde olmadan silahsız kalıverdi. Farkında olmaksızın, kendisinden önce pek çok kadının keşfettiği bir şeyin farkına vardı: Ramon Vegas insanı kandırmak istediği zaman, gerçekten karşı konulmaz oluyordu. Utangaç bir kırmızılık Tina'nın kararsızlığını ortaya koydu. Ramon gülümsedi. Çekici, sıcacık bir gülümseyişti bu. Ve elini uzattı. Tina büyülenmiş gibi elini yavaş yavaş kaldırdı, sonra bir anda parmaklarını Ramon'un güçlü elinin içinde duyuverince tepeden tırnağa ürperdi. Ramon yumuşacık bir sesle mırıldandı: «Hoşgörün için teşekkür ederim, Tina. Şimdi sen de benim adımı söyle de, arkadaş olabileceğimize inanayım, olmaz mı?»

Bütün kuşkuların kaybolduğu o sihirli anda, bu istek kolayca yerine getirilebilecek ufacık

bir [illegible] Tina sevinçten uçarcasına, «Pekâlâ... Ramon.» diye teslim oldu. Ramon gülümsedi, bir an Tina'nın elini dudaklarına götürdükten sonra içini çekti ve Tina'nın yanına, otların üzerine uzandı. Dudakları belli belirsiz bir gülümseyişle büküldü ve yarı kapalı gözkapaklarının arasından Tina'nın karnını doyurmasını seyretti.

Ramon yeniden konuşmaya başladığında, sesi, sereserpe uzanmış, ama bir puma gibi her an tetikteki gövdesinin erkeksi güzelliğiyle büsbütün vurgulanan bir neşeyi aktarıyordu. Ramon konuştukça, anlattıklarının ilginçliğine kendini kaptıran Tina'nın sinirleri yatıştı. Ormanın güzelliği ve vahşiliği, ıssız yerlerin çekiciliği, bölgedeki yerlilere yardım etme isteği, Ramon'un şiirsel sözleriyle Tına'nın gözünün önünde beliriyor, canlılık kazanıyordu. Ramon'un çok belirgin duygusallığı ve duyarlılığı Tina'yı şaşırtıyordu. Ama bir duygu adamı olmakla, eylem adamı olmayı birleştirebilmenin, gerçek bir araştırmacı gezgin için şart olduğunu düşünüyordu. Ramon, geniş bir ovanın verimli toprakları üzerine kurulmuş evinden söz etti. Bu topraklarda muz, hindistancevizi yetiştiğini, kahve üretildiğini ve çevredeki dağlarda hayvancılık yapıldığını anlattı.

Tina onun sözünü keserek, «Evinden neden böyle sık sık ayrılıyorsun, senyor?» diye sordu. «Madem orada bu kadar mutlusun, neden ayrılıyorsun?» Ramon, «Neden mi?» diye omuzlarını silkti. «Belki yerlilerin kafasından, bütün beyazların düşman oldukları fikrini silmek için. Birkaç ay öncesine kadar, yerlilerin beyazlarla tek ilişkisi, kauçuk üreticileriyle arada bir kar-

şılaşmaktan öteye geçmiyordu. Bu adamlar da, özellikle yerlilerden korktukları için, onlara hayvan gibi davranıyorlar, geleneklerine, inançlarına saygı göstermiyorlardı. Sonra Brezilya hükümeti, bu insanların daha iyi koşullara kavuşturulmasını üstlenecek bir komisyonda bana da görev verdi. Bizden istenilen, buradaki yerlileri de cehaletten kurtararak, ilerde bugünkü Kuzey Amerika kızılderilileri gibi dünya halkları arasındaki yerlerini almalarını sağlamamız.»

Ramon bir an durdu, kaşlarını çatarak bir şeyler düşündü, sonra olağanüstü mavilikteki gözleri parlayarak devam etti. «Bu uzun ve çetin bir görev olacak, ama mutlak başarılacak! Başarılması gerek! Belki benim kuşağım, ya da benden sonraki kuşak zamanında değil, ama bir gün mutlaka şimdi başlatılan iş başarıyla sonuçlandırılacak ve o zaman, ancak o zaman, Brezilya bütün çocuklarını eğitmiş olmanın rahatlığıyla güven duyabilecek.»

Tina da kendini Ramon'un coşkusuna kaptırdı. Ramon'un sözlerinde açığa çıkan derin duygusallık, içini gururla doldurdu. Sessizliği heyecanlı bir sesle bozdu. «Ne olur devam et senyor, anlat. Öğrenmek istiyorum.»

Ramon'un siyah kaşları kalktı. «Senyor mu?»

Tina kızardı. Ona adıyla hitap etmek hâlâ zor geliyordu. «Pekâlâ, Ramon...» diye kekeledi. Ramon çevik bir hareketle doğrulup oturdu, Tina'ya baktı. «Kendimden yeterince söz ettim. Ben de seni tanımak istiyorum. Bildiğim tek şey, İngiliz olduğun, hem de son derece İngiliz olduğun!» diye gülümsemeyerek vurguladı. «Böyle bir anormalliğin, yani alev saçlı ve buzdan bir kı-

zın nasıl olup da, hangi koşullarda ortaya çıktığını merak ediyorum.» Elini uzatsa Tina'nın saç örgüsüne dokunacak kadar yakındaydı, ama sadece hayranlık dolu bakışlarını bu örgünün üzerinde gezdirmekle yetiniyordu. Tina cevap vermeden önce bir sessizlik oldu.

«Benim yaşamımda sana ilginç gelebilecek çok az şey var seny... Ramon.» diye hemen düzeltti. «İngiltere'deyken günlerimin çoğu, Kew'daki Botanik Merkezi'nde geçer. Boş zamanlarımda da okurum. Halamla birlikte Londra'da oturuyoruz. Arada bir dostlarımızı yemeğe çağırırız. Çoğu bilim adamıdır dostlarımızın. Kimi zaman da onlar bizi tiyatroya ya da yemeğe götürürler. Seninkinin yanında benim yaşamım çok tekdüze ve renksiz.»

«Beni şaşırtıyorsun.» Ramon'un sözlerinde olağanüstü bir şey yoktu. Ama Tina, onun ilgisini uyandırdığını fark etti ve fazla açıldığının da bilincine vardı. Ramon'un giderek kendisine güven verici tutumuna aldanmış, içini açmıştı. Bir an bu davranışın kasıtlı bir taktik olup olmadığını düşündü. Kendini biraz daha tetikte olmaya zorladı ve sözü kısa kesti.

«Tabii, bu Londra'da bulunduğum süre için söz konusu.» diye bile bile yalan söyledi. «Neyse ki Londra'da çok az kalıyorum. Eğer gezilere çıkmasaydım, o tekdüze yaşantıya katlanamazdım.»

«Anlıyorum.» Ramon'un sözleri nazik, ama sesi anlamsız ve duygusuzdu. Tina, şu ya da bu biçimde Ramon'da düşkırıklığı yarattığını anladı ve bundan emin olmak için yüzüne baktı. Ramon yüzünü göstermemek için birden ayağa

kalktı Soğuk bir sesle konuştu

«Geç oldu senyorita, yatsak iyi olacak. *Buenas noches!*» Eğildi ve arkasını döndü.

Ramon'un yeniden resmiyete dönmesi, Tına nın yüreğine sancılar sapladı ve kısık sesle «*Hasta manana*» diye mırıldanışı çevresindeki boşlukta kayboldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah, doktorun işe devam etmek istemediği belli oluyordu. İlacın hazırlanmasını sürdürmeyeceğini söylemedi gerçi, ama ilaç için gerekli olan özel maddeleri -bir bitkinin kökleri, başka bitkilerin kabukları- bir araya getirip de bir akşam önce onca sıkıntıyla topladıkları yaprakların yanına kattıktan sonra, alabildiğine isteksiz bir tavır takındı Birini ya da bir şeyi bekliyormuşçasına durmadan çalılıklara göz atıp duruyordu Güneş yükseldikçe, Ramon'un sabrı tükenmeye başladı. Doktoru işe başlaması için sıkıştırarak sert sert konuştu Oysa doktor anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıp, tanrıların gazabına uğramayacağından emin olmak ister gibi gözünü göklerde gezdiriyordu.

Birkaç saniye sonra, düzlüğü çevreleyen çalılıklar birden yarıldı, köyden doktora haber getiren biri koşarak geldi Adam öylesine soluk soluğaydı ki, vereceği haberi aktarmadan önce biraz kendini toplaması gerekti Dahası, getiri-

len haber ortalığı büsbütün karıştırmışa benziyordu; çünkü Ramon'un söze karışması bile doktorun gözle görülür heyecanını ve kaygısını önleyemedi. Tina bir süre bekledi, daha fazla dayanamayacağını anlayınca tartışmakta olan erkeklerin yanına gitti ve Ramon'un kolunu dürttü.

«Neler olduğunu lütfen anlatın bana. Kötü bir şey mi oldu?»

Ramon ters bir bakışla, «Doktorun karısı bir oğlan doğurmuş,» dedi.

Tina'nın yüzü aydınlandı. «Aman ne iyi, demek işimizi sürdürebileceğiz...»

«Hayır!» Ramon müthiş öfkeliydi. «Doktor *jambi*'yi şimdi yapacak olursa, çocuğunun hastalanıp öleceğini söylüyor. Ve altı ay daha beklememizi şart koşuyor. Doğan çocuk kız olsaymış, belki tanrıları gazaba getirmeyi göze alabilirmiş, ama oğlan olunca bu riske girmek istemiyormuş.» Tina söylenilenleri kavrayınca, elleri iki yana düştü. «Öyleyse yapabileceğimiz bir şey yok? Madem ormana özgü buyü kuralları bunu yasaklıyor...» Ne var ki, Ramon öyle kolaylıkla vazgeçmeye niyetli değildi. «Yerlilerin yapmak istemediği bir şey oldu mu, hemen büyücülük kurallarını ileri sürerler.» dedi. «Doktorun blöfünü görmenin zamanı geldiği kanısındayım.» Hemen doktora döndü ve büyük bir hızla konuşmaya başladı. Tina, onun bir yandan konuşurken öte yandan da cebinden nane şekeri çıkardığını ve şekeri doktorun avucuna sıkıştırdığını görünce şaşırdı. Doktor şekere baktı, iki üç kez parmaklarının arasında evirip çevirdi, sonra özenle dilinin üzerine yerleştirdi.

Bir an için doktorun yüzünde boş bir ifade belirdi. Sonra şaşkınlık belirtileri görüldü ve sonunda ağzını açıp, nane şekerinden yanan dilinin acısını gidermeye çalıştı. Tına ile Ramon doktorun kararını beklerlerken, adamın yüzünde korku ile zevk çarpışıyordu. On dakika kadar bir süre geçtikten sonra, doktor Ramon'un önünde yerlere kadar eğilip, koşa koşa kazanların başına gitti. Tina, savaşı kazandıklarını anlamıştı. Ramon'a yaklaştı, alçak sesle sordu: «Ona ne dediğinizi açıklayıp beni meraktan kurtarır mısınız?»

Ramon onun sabırsızlığına güldükten sonra anlattı. «Ona iyi bir insan olduğumu kabilesindeki insanların aylardır bildiğini hatırlattım. Onlara getirdiğim eşyanın süprüntü olmadığını, benim getirdiğim bıçakların şimdiye kadar kullandıkları bütün bıçaklardan daha keskin olduğunu anımsattım. Ayrıca, ormandaki hayvanlar üzerinde ateşli sopamın gücünü gösterdiğim günden de söz ettim. Sonunda da, ateş büyülü hapımı dilinin üzerine koyarsa, oğlan çocuğunun başına hiç bir şey gelmeyeceğini anlattım. Neyse ki,» başıyla işe koyulmuş doktoru gösterdi. «bana inanmayı tercih etti. O nane şekerlerini son koz olarak saklıyordum; eğer şekerler de onu inandıramasaydı, o zaman bütün çabalarımız boşa gitmiş olacaktı.» Tina'nın yüzünden bin bir duygu geçti: şaşkınlık, hayranlık, neşe ve mutlu bir rahatlama. Duygularını, düşüncelerini sözlere dökmesine gerek yoktu ve Ramon elini tutup, «Hadi, not almaya başlamalısınız.» deyince, Tina sesini çıkarmadan oturdu, doktoru izlemeye koyuldu.

Günün geri kalan bölümünü, doktorun ilaca konulacak maddeleri dövüşünü seyrederek geçirdiler: her yaprak, her kök ya da kabuk düz bir taşın üzerine konulup, tahta bir tokmakla dövülüyordu. Çalışmaya ara verdiği kısa sürelerdeyse, doktor hâlâ oruçlu olduğu için kulübesine çekiliyor, biraz dinlendikten sonra ortaya çıkıyordu. İşin bu bölümü bitince, doktor, ateşi yakmak için özel bir tür ağacın dallarını aramak üzere çalıları araştırdı, sonra alevler istediği kıvama gelince, kazanları birbirine dik açı yapacak biçimde ateşin üzerine oturttu. Belirli miktarda su koyup, öteki malzemeleri suya katmaya hazırlandı. Bütün bunlar plana uygun yürüdü, ama iş malzemeleri suya atmaya gelince, Tina kendini tutamadı, «Hayır, hemen olmaz!..» diye haykırdı. Bunun üzerine doktor dehşet içinde kazanların başından geriye sıçradı ve Tina'nın ayağının dibine tükürdü. Tina ömründe duyduğu en büyük korkuyla Ramon'a rica etti:

«Suya katmadan önce bütün malzemeyi teker teker tartmam gerek, yoksa aldığım notların hiç bir değeri kalmaz. Lütfen, bunu ona açıklar mısınız?» Ramon başını salladı ve doktora dönüp bir şeyler söyledi. Tina, anlayışlı bir tavır görebilme umuduyla gözlerini doktordan ayırmadı, ama doktor öfkeyle başını sallayarak karşı koymaktan başka bir şey yapmadı. Biraz daha konuşuldu, biraz daha öfke belirtileri sergilendi, sonunda doktor, Tina'dan yana nefret ve öfke dolu bir bakış atarak yeniden işe koyuldu. Elindeki dövülmüş tozları Ramon'a uzattı. Tina ne olduğunu öğrenmek için Ramon'a baktı, o da telaşlı bir sesle anlattı:

«Jombi'sine sizin el sürmenizi kabul etmiyor, ama bana izin verdi. Adam fikrini değiştirip buradan kaçmadan, çabucak ne istediğinizi söyleyin.» Tina, yanında getirdiği ölçeğin nasıl kullanılması gerektiğini açıkladı. Ramon da başıyla anladığını işaret edip söylenilenleri yapmaya başladı. Ramon her tozu ölçüyor, Tina bunu kaydediyor, sonra toz kazana katılmak üzere doktora uzatılıyordu.

Tina, doktorun kendisine göstermeden kazana önemli bir şey atıvermesinden çekindiği için, gözünü ondan ayırmıyordu. Bütün korkusuna karşın, Ramon yiyecek bir şeyler bulmak için ormana gittiği zaman bile doktorun yanından ayrılmadı. Ramon gittikten sonra, tedirgin edici bir sessizlik çöktü ortalığa. Doktor onun farkında değilmiş gibi davrandığı halde, Tina içgüdüleriyle, yanıbaşındaki adamdan kendine yönelik buram buram bir nefret yükseldiğini sezinliyor, korkudan sırtı ürperiyor, alnında soğuk terler birikiyordu. Doktor ona bir kötülük yapacak olursa, Tina'nın bir bağırması yetecekti, Ramon yakında bir yerdeydi, hemen koşar gelirdi. Tina gözünü doktordan ayırmadan otururken, içten içe Ramon'un bir an önce gelmesi için dua ediyor, bu sinir savaşının bitmesini dört gözle bekliyordu. Doktorun sinir savaşı öylesine etkili ve başarılı oldu ki, Ramon yanında köyden gelen haberciyle birlikte göründüğü anda Tina koştu, kendini onun kollarına attı.

«Ne oldu?» Ramon'un keskin gözleri, Tina'nın uçuk benzinden, doktorun bir maske gibi duran donuk yüzüne kaydı. «Neden korkuyorsunuz? Sizi korkutacak bir şey mi yaptı?»

Tina, kendini tüketen korkuları açıklayamayacak kadar dermansız olduğu için, başını sallayarak cevap verdi ve sadece, «Ne olur, bir daha beni onunla yalnız bırakmayın!» diyebildi. Neyse ki, Ramon onun korkusunun daha çok kuruntudan geldiğini ve doktorun bir kötü davranışı olmadığını kolayca anlayabildi.

Tina'yı yatıştırmaya çalıştı. «Sinirlerinizi bozmayın. Bir daha sizi yalnız bırakmayacağıma söz veriyorum.» Tina teşekkürünü belirtmek için başını kaldırınca, Ramon'un heyecanla doktora bir şeyler anlatan haberciye bakmakta olduğunu gördü.

Ramon alçak sesle küfredip, büyük bir kaygıyla kaşlarını çattı. «Haberci, çocuğun gittikçe halsizleştiğini söylüyor.» diye dişlerinin arasından mırıldandı. «Karısı iş işten geçmeden köye dönmesi için haber yollamış.» Tına içini çekerek, «Çocuğun öleceğini mi sanıyorlar?» diye sordu.

Ramon, doktorla haberciye şöyle bir baktıktan sonra, son derece düşünceli bir tavırla, «Bu haberin gerçek olup olmadığını kestiremiyorum. Belki de verdiği sözden dönmek için yeni bir dolap çeviriyordur. Ama çok geçmeden anlarız, bakın buraya geliyor.» dedi. Tına, Ramon'un işaret ettiği yana bakınca, doktorun yaklaşmakta olduğunu gördü. Eğer öfkesi gerçek değilse, çok iyi rol yapıyor demekti, çünkü şakaklarındaki bütün damarlar düğüm düğüm kabarmıştı, gözleri ilk kez duygu yüklüydü. Doktor, Ramon'la konuşmaya başlar başlamaz, Tina onun gitmeye kararlı olduğunu anladı. Adam bir şeyler söyledi, ofladı pofladı, döndü Tina'nın ayağının dibine tükürdü. Tina, başına gelenlerden kendi-

sini sorumlu tuttuğunu sezdi. Ramon'un soğuk sesi yükselince, doktorun sesi kesildi. Tina bir şey anlayamayacağını bile bile dikkatle dinliyor, doktorun yüzündeki ifadeden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu. Ramon konuştukça, adamın yüzünde önce bir öfke, sonra bocalama görüldü ve Ramon'un sert sesle sorduğu bir soru üzerine, başını sallayıp kuzu kuzu kazanların yanına döndü.

Ramon soğuk pırıltılarla dolu mavi gözlerini Tina'ya çevirdi. «Tahminim doğruymuş,» dedi. «Benim ateşli sopamla başı belaya girmeden yakasını bu işten sıyırabilmek için hile yapmış. Ben de kendisiyle birlikte köye gidip karısına ve çocuğuna bakacağımı söyleyince kem küm etmeye başladı. Hiç değilse, artık boyunun ölçüsünü aldığına göre, bundan sonra işe ara vermez. Bana bir daha yalan söylerse, ölüm kayığına bineceğini anlattım, bu yüzden bir daha yalan söylemeye kalkışmaz. *Jambi*'nin yarın sabaha hazır olacağına da söz verdi. Bu söze inanıyorum. Artık rahat edebilirsiniz, başka bir oyunla karşılaşmayacağımız kuşkusuz.» Ramon haklıydı. Ertesi sabah tanyeri ağardıktan az sonra, doktor güneşte kurutulmuş bir çömleğin içindeki kurşuni renkli merhemi Tina'ya uzatır uzatmaz; Tina hemen Ramon'un yanına koştu. Elindekini bir hayat iksiri gibi özenle tutarak, soluk soluğa konuştu:

«Bitti! Elime geçirdim sonunda!»

Tina'nın yüzündeki şaşkınlık belirtilerini hafif bir tebessümle karşılayan Ramon, onun çenesini tuttu, gözlerini büyülenmişçesine baktığı çömlekten ayırarak kendi yüzüne çevirdi. «Evet.

kutlarım.» dedi «Sizin adınıza seviniyorum. Bunu elde etmek için gösterdiğiniz fedakârlık, ödüllendirilmeye değer.»

Tina, bu sözlerin altında yatan anlamı sezdiyse de, tam olarak kavrayamayacak kadar heyecanlıydı. Bir an önce eve, Chris'in yanına dönmek istiyordu. Doktordan aldığı çömleği uzatacak ve hiç önemsemiyormuş gibi yaparak, «Chris, sana küçük bir armağan getirdim,» diyecekti. Bu sözlerden sonra armağanın ne olduğunu görünce Chris'in nasıl göklere uçacağını düşünüyordu.

Tina bir düş içindeymiş gibi, Ramon'un hamakları sökünüşünü, sırt çantasını toplayışını seyretti. Ramon arada bir başını çeviriyor, çömleği göğsüne bastırmış duran Tina'nın bu halinden pek hoşlanmış gibi gülümsüyordu. Tina bu bakışlardan rahatsız olmuyordu, çünkü Ramon'un da bu başarıda payı vardı, o olmasa kendi başına hiç bir şey başaramazdı. Ramon'a duyduğu sevgi ve şükranı anlatacak söz bulabilmek için yüreği çırpınıyordu. Köye dönmeleri şaşılacak kadar kısa sürdü. Belki de Tina sevinçten yerinde duramadığı ve kafası tatlı düşlerle dolu olduğu için, yol kısa görünmüştü. Köylüler onları öylesine sıcak karşıladılar ki, Tina oradan ayrılacaklarını düşününce üzüldü. Ama bu sadece bir an sürdü. Elinde olsa, kanatlanır, çömleği bir an önce Chris'e ulaştırabilmek için Londra'ya uçardı.

Karşılama töreninin hayhuyu içinde, Tina, doktorun sessizce yanlarından uzaklaştığını, karısıyla çocuğunun bulunduğu kulübeye koştuğunu fark etmedi. Ancak, onun bin bir kırışıkla dolu yüzünde bir gülümsemeyle kendilerine doğru

geldiğini görünce çocuğu hatırladı. Ramon'la konuşan doktorun ne dediğini sormasına hiç gerek yoktu, adamın sevinçle aydınlanmış yüzü ve ses tonu, her şeyin yolunda gittiğinin kanıtıydı. Ramon ciddiyetini bozmadan onu dinledikten sonra, Tina'ya dönerek gülümsedi ve anlattı:

«Çocuk da, anası da iyilermiş. Benim büyüm atalarınınkinden daha güçlü çıktığı için doktor kendini bilgisizlikle suçluyor. Çünkü ona öğretilenlere göre, böyle bir şey olanaksızmış. Şimdi benim gücüme kesinlikle inandığını, bundan böyle her dediğimi yapacağını söylüyor. Büyülü ilacımın tadını da çok beğenmiş.»

Tına'nın koltukları kabardı. «Çok iyi!» dedi. Heyecandan yerinde duramıyordu. «Doktorun inancı ormanın dört bir yanına yayılacak ve bundan sonra her gittiğiniz yerde coşkuyla karşılanacaksınız. Öyle seviniyorum ki...» Büyük bir içtenlikle elini Ramon'un esmer kolunun üzerine koydu. «Bana yardım ederken, kestirmeden kendinize de yarar sağladınız. Zamanla, Amazon bölgesindeki her yerli, Caramuru adının doğruluk ve dürüstlük olduğunu öğrenecek ve herkese yardıma koşacağınızı bilecek!»

Tina ürpererek sözlerini kestiği anda, Ramon'un keskin gözleri bir şeyleri kavradığını belirten bir ifadeyle doldu. Tina açık mı vermişti acaba? O andaki duygu coşkunluğu içinde kendini kapıp koyuvermiş, aşkının enginliğini gözler önüne mi sermişti? Başka yana bakmaya çalıştı, ama yapamadı. Ramon'un yüzünde hafifçe beliren gülümseyiş, Tina'nın aklına bin bir kötü olasılık getirdi ve yanakları al al kesildi. Ramon biliyordu -tahmin etmişti- evet sırrını an-

lamıştı. Bunun böyle olduğu, Ramon'un gülümseyişi gözlerine yayıldığı zaman iyice belirginleşti. Ramon, Tina'nın elini tuttu ve sordu: «Peki ya sen yavrum? Senin için ne anlam taşıyor Caramuru?»

Ramon'un dokunuşu, Tina'nın damarlarına alevler saldı, ama belli etmemek için olanca çabasını gösterdi. Kendini ele vermemeliydi. Ramon'un ve Dona İnez'in gözünde gülünç duruma düşmemeliydi. Daha önce içini kemirmiş kuşkular yeniden canlandı ve sesine soğuk bir karamsarlık getirdi. «Ben mi sizin hakkınızda ne düşünüyorum senyor? Benim düşüncemin önemi var mı?» diye sordu. Tina'nın bu beklenmedik soğukluğu, Ramon'un dudaklarındaki gülümsemeyi sıyırdı attı, gözlerine o her zamanki temkinli bakışı yerleştirdi. Ama konuştuğu zaman, biraz zorlukla da olsa kendini şaşkınlıktan kurtarmış görünüyordu. «Hakkımdaki fikrinizi değiştirip değiştirmediğinizi bilmek isterim. Anımsarsanız,» diye konuşmasını hızlandırdı. «Manaus'ta yola çıkmamızdan önce, bu gezinin benim için bir sınav olacağını söylemiştiniz. Şimdi alkışlanmam mı, yoksa hüküm giymem mi gerektiğini öğrenmek istediğim için bana kızmazsınız herhalde.»

Tina sertçe, «Sizinle ilgili pek çok şeye alkış tutabilirim,» dedi. «Halkınıza yardımcı olmak konusunda büyük içtenliğiniz var, üstlendiğiniz işteki ustalığınıza da bir diyeceğim yok. Bence tek kusurunuz,» diye sesini acılaştırarak söze devam etti, «belleğinizle ilgili.»

Ramon, «Belleğimle mi?» diye neden söz edildiğini kestiremeden sordu.

Tina, onun duygularıyla oynayışına kesinlikle son vermek için kararlı bir tavırla konuştu. «Evet, Latin ırkından olanların çoğu gibi, siz de kadın avcısısınız. Arada bir başkası sözkonusu olmasaydı, bana kur yapmanıza aldırmayabilirdim. Ama az da olsa, bir başkasının güvenini kötüye kullanmaya, onu aldatmaya hakkınız olduğunu sanmıyorum!»

Tina, böylece Dona İnez'i kafasına kaktığı için sevinç duyuyordu. Kendisi nasıl incinmişse, Ramon da aynı derecede incitilmeyi hak etmişti. Ne var ki, Ramon, onun Dona İnez'i ima etmek istediğini anlamadı, ama söylediklerinin geri kalan bölümünü pekâlâ kavradı. Tina'nın sözünü kesen sesi, buz gibi bir öfkeyle çınlıyordu. «Daha fazlasını söylemenize gerek yok Senyorita Donnelly. Beni iki kez çapkınlıkla suçladınız, bunu hem kendime, hem hemşerilerime yapılmış bir hakaret olarak görüyorum ve reddediyorum. Eğer sizinle dostluk kurma girişimlerimin, Branston'a bağlılığınızı sarstığı görüşündeyseniz, özür dilemem gerekecek. Ama,» diye elini kaldırarak, söze girmek isteyen Tina'yı susturdu, «ama, kendi payıma şunu belirtmeliyim ki, Branston'la ilişkinizin bu kadar bağlayıcı olduğunu bilmiyordum!»

Tina, onun neden söz ettiğini bir an kavrayamadan anlamsız gözlerle baktı, sonra çelişkiyi sezdi ve bundan yararlanmayı düşündü. Kayıtsız, duygusuz bir ton vermeye çalıştığı sesini zorlukla kontrol ederek cevap verdi. «Peki, ama madem artık anladınız, belki şimdi yolumuza devam edebiliriz!»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Şef ve adamları, onları kayığı bıraktıkları yere kadar uğurladılar. Düz yoldan gitmek yerine, orman içinden kestirmeden indiler. Böylece gece olmadan kampa varabileceklerdi. Kayığa binmeden önce şefle vedalaştılar; sonra yerliler kayığı suya indirdiler ve nehrin bir dönemecinde gözden kayboluncaya kadar arkalarından el salladılar.

Bir kez daha başbaşa kalmışlardı. Tina'nın söyledikleri son birkaç gündür aralarında kurulmaya başlayan dostluk bağlarını koparıp attıktan sonra, Ramon tek kelime konuşmamıştı. Saatler geçtikçe sessizlik dayanılmaz oluyor, hattâ şimdi sadece güzel bitkiler olarak görünen, oysa eskiden korkularının beşiği olan görüntüye katlanamadığı gidiş yolculuğundan bile çekilmez bir hal alıyordu dönüş yolu. Tina konuşmaya karar verdi, yoksa kendini tutamayıp haykıracaktı. Dudakları aralandı, tam bir şey söyleyecekti ki, kayık ufak bir dönemeci kıvrıldı ve karşılarında uçağı gördüler. Tina'nın yüreği sevinçle çarptı. Nehir yolculuğunun tekdüzeliği onu böyle beklenmedik bir sona hazırlamamış, yol boyu nerede bulunduklarını kestirmesine yarayacak belirgin bir özellik bulunmadığı için, daha ancak yarı yolda olduklarını sandığı bir sırada kampa varmışlardı.

Kıyıya çıkarlarken herkesin kendilerini büyük bir şamata ve coşkuyla karşılamasına rağmen, Dona İnez bir kenarda, buz gibi duruyordu. Onlara hoş geldiniz demek için yerinden bile kıpırdamadı. Sonunda Ramon ötekilerin sözünü keserek, «Lütfen bir ağızdan konuşmayın. Teker teker konuşun.» dedi. «Her şeyden önce bize yemek verin, karnımızı doyurunca öğrenmek istediklerinizi anlatırız!» Erkekler bu mantıklı sözler üzerine, onların sırtını sıvazlayarak, kutlayarak dağıldılar, yemek hazırlığına giriştiler.

Ancak o zaman, kıyıda üçünden başkası kalmayınca Dona İnez kıpırdadı. Kollarını açarak Ramon'a koştu ve içtenlikle kucakladı. Tina, duyduğu kıskançlığın yüzüne yansıyacağı kaygısıyla hemen arkasını döndü ve dönmesiyle birlikte, nereden bittiği anlaşılmayan Theo'nun kollarında buldu kendini. Ötekilerin önünde onu itip yürüyemeyeceği için de, bu kucaklamaya katlanmak zorunda kaldı. Ama Theo'nun sımsıkı kollarından ayrılmayı ve başını tam zamanında çevirerek, dudaklarına uzanan öpücüğün yanağına konmasını sağlamayı becerdi. Başını yana çevirdiği anda Ramon'la göz göze geldi. Ramon, İnez'i kollarının arasına almış, Tina'nın Theo'ya göstereceği tepkiyi keskin bakışlarıyla kolluyordu. Tina bunu görünce, hiç istemediği halde sesine bir içtenlik ve sevinç yüklemek gereğini duydu.

«Theo, geri dönmek ne güzel! Beni özledin mi?»

Theo her zamanki gibi, bu fırsatı da kaçırmadı. Tina'nın Ramon'la birlikte geçen günler boyunca ona olan düşmanlığını kaybetmediğini sezinleyerek yeniden sımsıkı kucakladı onu.

«Özlemez olur muyum bebeğim'» dedi. «Köyün nerede olduğunu bir bilen çıksaydı, kaç gün önce yola düşüp sizi arayacaktık'» Sözünü doğrulatmak için İnez'e baktı. «Öyle değil mi senyora?»

İnez'in ters bakışları bir an Tina'ya takıldı. «Evet.» dedikten sonra, yüzündeki ifadeyi bir anda tatlılaştırarak Ramon'a döndü. «Beni almadan gittiğini duyunca nasıl üzüldüm, nasıl kırıldım bilemezsin Ramon. Tabii bunun Senyorita Donnelly'nin fikri olduğundan hiç kuşkum yok. Yabancı bir erkekle üç gün ormanda başbaşa kalacak kadar geleneklere aykırı davranabilecek insan, olsa olsa bir İngiliz kadını olabilir.»

Tina'nın tepesi atmaya başladı. Karşı çıkmak üzereydi ki, Ramon'un soğuk bir tavırla konuşmaya başladığını duyarak sustu.

«Söylediğin şey, haksız olduğu kadar da gerçek dışı. Ormana çalışmaya gittik. Senyorita Donnelly'nin işine olan bağlılığı, onun başka bir şey düşünmesine yer vermeyecek ölçüdedir. Bunu sana hatırlatmama gerek yok herhalde. Senyoritanın amacı insanlığa yardım edecek bir buluşa ulaşmaktı, bunu da başardı. Bu gibi durumlarda insan gelenekleri bir yana iter. Senin de bu konuda böyle konuşmamanı öğütlerim. Anlıyor musun?»

İnez kıpkırmızı kesildi. Ramon'u kızdırmak istememişti, kendine rakip gördüğü bu kızı koruması da hiç hoşuna gitmemişti. Kirpiklerini indirerek, duyduğu kırgınlığı gizlemeye çalıştı. Ama Tina'dan özür dilemek için ona döndüğünde, olanca kini ve öfkesi gözlerinden saçılıyordu.

«Özür dilerim, Senyorita Donnelly Şaka tatsız kaçtı galiba,» dedi. Tina yutkundu, hafif bir baş eğişiyle kadının özür dilemesini kabul etti. Ama sofraya ve kendilerini bekleyen yüzlerce sıruya doğru yürürlerken sırtında duyduğu ürperme, sadece havanın serinlemesinden kaynaklanmıyordu. Ramon'un onu koruması yüzünden Dona İnez'in diş bilediğini seziyor ve kayıtsız görüntüsünün altında kendisine her türlü kötülüğü yapacak bir düşmanla karşı karşıya bulunduğunu hissediyordu.

Yemek boyunca her yandan çeşitli sorular yağdı. Anlattıklarını en küçük ayrıntıya kadar büyük bir dikkatle dinliyorlardı. Hemen herkes büyük bir merakla karışık bir saygı gösteriyordu. Yolculuğu uzun uzadıya anlatıp bitirmeleri, herkesin sorusunu cevaplandırmaları saatler sürdü. Erkekler yolculuk üzerine konuşa konuşa dağılmaya başladıklarında, gece yarısını çoktan geçmişti. Ateşin çevresindeki son kişi de kalkıp, Theo ile ikisini yalnız bıraktığı sırada, Tina yorgunluktan tükenmiş durumdaydı. Birkaç saniye önce, Ramon'un İnez'in koluna girerek, onu hamağına kadar götürüşünü içi yanarak seyretmişti. Şimdi bir an önce uykuya dalıp bu acılardan kurtulmak istiyordu. Theo, «Yatmadan önce şöyle biraz dolaşalım. Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki,» deyince Tina gözlerini kırpıştırdı. Başını olmaz anlamında sallayarak, «Özür dilerim Theo,» dedi. «Anlatacaklarını yarın sabaha sakla. Çok yorgunum.»

«Yorgunsun tabii,» diyen Theo kolunu Tina'nın omuzuna attı, «ama söyleyeceğim şey çok önemli ve anlatmam bir dakikacık sürer.»

Tina'nın tartışmaya bile mecali yoktu. Üstelik Theo'yu iyice tanımıştı artık. Ona karşı çıkmaktansa, dediğini yapmanın sonucu çabuklaştıracağını bildiği için, isteksizce boyun eğdi.

«Peki, ama lütfen kısa kes.» Ay ışığından yoksun karanlıkta Theo'nun yüzünü göremiyorsa da, keyfinin yerine geldiğini sezdi. Theo onu ormana doğru çekti. Tina, ses çıkarmadan peşinden gitti. Bir yandan da, kendisi için acı anılarla dolu nehir kıyısına götürmediğine şükrediyordu. Ne var ki, Theo ilk ağaçları geçtikten sonra, daha ilerlere doğru gitmek niyetindeymiş gibi yürümeye devam edince, Tina daha fazla dayanamayıp karşı çıktı. «Yeterince uzaklaştık. Ne anlatacaksan anlat hadi.» Kendilerini kuşatan karanlığı delip adamın suratını görmek için olanca dikkatiyle bakıyordu. Theo'dan ses çıkmayınca, Tina huzursuz oldu. Bu tatsız bir sessizlikti, Tina'yı paniğe düşüren, anlamlı bir sessizlikti. «Theo!» diye sert bir sesle sordu. «Neden ses çıkarmıyorsun?» Theo'nun iri elleri uzanıp da onu kendisine doğru çekince, Tina iş işten geçtikten sonra aptallık ettiğine bir kez daha inandı.

Umutsuzca Theo'nun göğsünü yumruklamaya başladı. «Dur! Dur, yoksa haykırıp herkesi ayağa kaldırırım!» diye bağırdı. Ama bu tehdit, Theo'nun şahlanmış duygularına set çekmeye yetmedi. Gülerek Tina'ya daha sıkı sarıldı ve kalın dudaklarını Tina'nın dudaklarının üzerine kapadı. Tina dehşet içinde bu işkenceye boyun eğdi. Theo'nun dudakları öylesine parçalayıcı, elleri öylesine acımasız, okşayışları öylesine sevecenlikten, yumuşaklıktan yoksundu ki,

sonunda öpüşünü bitirip başını kaldırdığında, Tina kendini kirletilmiş buldu. Midesi bulanıyor, başı dönüyordu. Theo'nun kısık fısıltısını duydu.

«Kanıma işledin Tina, sevgilim. Kendini koyver, rahatla, anlıyor musun? Senin için çıldırıyorum!» Theo yeniden başını ona doğru eğdiğinde, Tina onun gözlerindeki vahşi parıltıyı gördü ve dudakları Theo'nun ağzında kaybolmadan önce çığlık atacak kadar zaman bulabildi. Sonra bir kez daha alçaltılmanın kuyusuna düştü. Tina'yı bayılmaktan alıkoyan tek şey, karşısındaki adama teslim olmamak kaygısıydı. Çırpınıyor, tekme atıyor, boğuşuyordu. Ama onun bu mücadelesi, Theo'nun gözünü daha çok döndürmekten başka bir şeye yaramıyordu. Tina bayılacağını sezdi ve son bir çabayla Theo'nun dizine bir tekme savurdu.

Theo birden acıyla onu bırakınca, Tina yere yuvarlandı. Kalkamayacak kadar bitkindi. Yerde yatmış, şiş dudaklarının arasından serin havayı ciğerlerine doldurmaya çabalıyordu. Çok uzaklardan geliyormuş gibi görünen birtakım sesler, itişip kakışmalar duydu. Sonra biri daha boylu boyunca yanına yıkıldı. Tina bulanık bakışlarını zorlukla kaldırdı ve önünde olup bitenleri bir an kavrayamadı. Theo yarı baygın yere yıkılmıştı. Ramon Vegas ise tepesine dikilmiş, ayağa kalkmasını kolluyordu. Göz gözü görmez karanlığa rağmen, Tina, Ramon'un bakışlarında çakmaklanan öfkeyi, dik duran başının sert çizgilerini, sıkılmış yumruklarını ve Theo'nun kıpırtısını kollayarak tetikte durduğunu seziyordu. Tina, Ramon'un gizlemeye ge-

rek görmediği nefreti karşısında, kendi gövdesindeki ağrıları sızıları unuttu. Ramon'un yavaş yavaş Theo'ya yaklaşmasından ne sonuç çıkacağı belirgindi: ormanın acımasız yasası işleyecek, baskın basanındır kuralıyla saldıracaktı. İspanyol aristokrasisinden gelme bir erkeğin inceliği, nezaketi gitmiş, yerine yardımlarına koştuğu tarihöncesi kavimlerinin yırtıcılığı gelmişti. Anında öcünü alma tutkusu kaplamıştı Ramon'u.

Ramon sıçradı ve Tına, onun Theo'nun gırtlağına sarıldığını gördü. Haykırmaya yeltendi, ama boğuk sesini bastıran tiz bir çığlık duyuldu. İnez'in çığlığı, dallara tünemiş kuşları korkuyla havalandırmış, korkunç bağırtılarla ormanın derinliklerine salmıştı. Az sonra İnez çıkageldi.

«Ramon! Yapma! *Madre de Dios!* Öldüreceksin adamı!» İnez koştu, bir yandan Ramon'un sırtını yumruklayarak onu durdurmaya çalışıyor, öte yandan Theo'yu bırakması için yalvarıyordu. Tina ayağa kalktı, sendeleyerek Ramon'a yaklaştı.

«*Ne olur...*» diye kesik kesik konuştu. «Ne olur yapmayın!..»

Ramon onun sesini duyup da Theo'yu bırakarak kendisine dönünce, Tina'nın dizlerinin bağı çözüldü. Ramon'un gözlerindeki şaşkınlıkla karışık suçlama karşısında bayılacak gibi oldu, ama onun kendine zarar verecek bir şey yapması, Theo'yu öldürüp başına iş açması yerine, bu suçlamaya katlanmayı tercih ediyordu. Ramon şaşkınlığını ortaya koyan bir tavırla konuşmaya başladı:

«Onun için yalvarıyorsunuz ha? Yaptıklarından sonra, demek hâlâ onun için bir şeyler duyabiliyorsunuz ha?..»

Tina, Theo'nun canını kurtarmak pahasına da olsa bu suçlamayı kabul edemezdi, ama eger ondan nefret ettiğini açığa vuracak olursa, Ramon'un kesinlikle önüne geçilemeyeceğini seziyordu. O nedenle, «Bir yanlışlık oldu.» diye atıldı. «Lütfen bırakın onu, yalvarırım size!»

Ramon'un dizginden boşanmış öfkesi duruldu, yüzü yanık tenine rağmen bembeyaz kesildi. Tina, onun kendini tutmak için dudaklarını ısırdığını gördü ve gözlerindeki hırstan kaçmak için başını çevirdi. Sessizliği sadece kalbinin atışları bozuyordu. Sonra Ramon parmaklarını şaklattı, Theo'ya döndü. «Kalkın ayağa!» dedi. Theo sessizce ayağa kalkınca, Ramon «Canınızı kurtardığı için Senyorita Donnelly'ye teşekkür edebilirsiniz. Ama bundan böyle hiç bir gezide size yer verilmemesini sağlayacağıma emin olun. Şimdi fikrimi değiştirmeden, bir an önce defolun karşımdan!» dedi.

Theo iri kıyım gövdesiyle çelişen bir çeviklikte karanlığa dalıp gözden kayboldu.

Gerginliğin sona ermesinden duyulan gevşeme, Tina'nın bütün gücünü tükettiğini de ortaya koydu. Ramon koluna yapışmasa, nerdeyse yere yığılacaktı. Ramon'un hafifçe küfrettiğini, sonra kulağına eğilerek fısıldadığını duydu.

«Ona beslediğin duygular konusunda yanıldığımı söyle bana sevgilim, söyle ki, sana yaptıklarının öcünü alabileyim!»

«Hayır, olmaz!» Tina, Ramon'un az önce sergilediği barbarca öfkenin canlanmasını önlemek

için korkuyla haykırdı. Ramon'un içindeki şeytan, dizgininden boşanmak istiyor, öç alınmasına yol açacak doludizgin bir öfkeyi kamçılıyordu. Tina ise şeytanın dizginlerini koyvermemekten yanaydı. Theo'yu düşündüğü için değil, Ramon'a bir zarar gelmesin diye bunu önlemek istiyordu. Ramon'un bedeninin gerildiğini hissetti. Duyduklarına inanamamış da, bunların doğruluğunu yüzünde görmek istercesine Tina'yı süzüyordu. Tina onunla göz göze gelince, yüreğindeki acıyı bir çığlıkla ortaya dökmemek için kendini zor tuttu. Duygularını gizleyebilmek amacıyla dudaklarını ısırdı. Ramon bitmeyecekmiş gibi görünen upuzun bir an Tina'ya baktıktan sonra, kolları iki yanına düştü ve Tina'nın yanından uzaklaştı. Tina'nın gözlerini perdeleyen yaşlar Ramon'un düzgün silüetini görmesini engelliyor, açıkça ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Az sonra İnez'in sesi duyuldu.

«Ramon!» İnez'in sesinde belirgin bir öfke vardı. Ramon, soğuk, kayıtsız bakışlarını ona çevirince, İnez o ana kadar Ramon'dan gizlemeyi başardığı kıskançlığı ve nefreti açığa vurdu. Tina'ya göz ucuyla baktıktan sonra, Ramon'a meydan okurcasına çıkıştı:

«Kendini aptal yerine koydurttun Ramon, bunu biliyor muydun?» Tina, bu sözlerin taşıdığı tehlikeli bir anlam olduğunu sezerek dikkat kesildi. «Ya öyle mi?» Ramon, İnez'in söylediklerini kestiremememiş gibi kafasını uzattı. «Nasıl ve kim tarafından aptal yerine konulmuşum?»

İnez, Ramon'un kayıtsızlığını sezince büsbütün küplere bindi.

«Ben de yeni öğrendim,» diyerek bir an durdu ve muzaffer bir tavırla Tina'ya baktıktan sonra sözünü sürdürdü. «Senyorita Donnelly seni aldatıyormuş. Sandığın gibi, araştırmacı, gezgin Christina Donnelly değilmiş, halasının adını kullanan bir sahtekârmış. Bunu neden yaptığını bilmiyorum, ilgilenmiyorum da, ama sanırım seni ilgilendirir!»

Theo! Tina'nın yüreği buruldu. Ancak Theo söylemiş olabilirdi bunu. Ona inanmakla nasıl aptallık etmişti! Tina, Ramon'un öfkesini görmemek için başını çevirdi. Az sonra fırtınanın kopacağını biliyor, pişmanlıktan kıvranıyordu. Ramon'a gerçeği anlatmak fırsatını kullanmadığına, onu aldatmak zorunda kaldığına pişmandı, en çok da bu gerçeğin İnez'in ağzından açıklanmış olmasına üzülüyordu. İnez, yaptıklarından büyük hoşnutluk duyarak, sonucu görmek için durmuş bekliyor. Tina onun bu halını gördükçe midesi bulanıyor, öfke tepesine çıkıyordu.

Oysa Ramon'un kılı kıpırdamıyor, yüzünde en ufak bir değişiklik olmuyordu. Neden konuşmuyordu? Bu sessizlik büsbütün sinir bozucuydu.

İnez'in sabrı tükendi. «Evet Ramon, dediklerimi duydun, değil mi?» Konuyu tekrarlamaktan zevk duyduğu belliydi. «Bu kız Christina Donnelly değil. Belki de ömründe hiç orman görmemiş. Sözün kısası, bir yalancı, bir sahtekâr!»

Tina, çevrelerini saran karanlığın, yanaklarını kavuran kızarıklığı gözden gizlediğine seviniyordu. Kendini savunabileceği bir durum yoktu, en azından İnez'in önünde böyle bir savunuya

girişemezdi. Bu yüzden düşmanı böbürlenirken, kendisi susmak zorundaydı. Artık gerçek ortaya çıktığına göre, durumu serinkanlılıkla kabul etmekten, olacakları beklemekten başka çare yoktu. Bütün isteği, bir an önce yargılanmak, hüküm giymek ve ondan sonra başını dinleyebilmekti.

«Bu bilgiyi kimden aldığını sorabilir miyim, İnez?» Ramon'un sesi olağanüstü sakindi.

İnez omuzlarını silkti. «Kim olacak, Theo söyledi tabii. Senyorita Donnelly'nin en yakını o olduğuna göre, bunu sormana şaştım doğrusu.» Ramon iğneli bir sesle sordu: «Bu dediklerinden, biz yokken Theo ile iyi arkadaş olduğunuz anlamını mı çıkarmam gerekiyor?»

İnez gözle görülür derecede bozuldu. «Biraz, belki,» diye çapkın bir tavırla Ramon'a baktı. «Ama seni kıskandıracak kadar değil, sevgilim. Tabii ikimiz de, kendimizi çok yalnız ve terk edilmiş buluyorduk. O nedenle birbirimize yakınlık duymuş olmamız şaşırtıcı olmamalı.»

Ramon, sertçe İnez'in sözünü kestiği zaman, Tina duyduklarına inanamayarak yerinden sıçradı.

«Öyleyse sevgili *arkadaşına* de ki, bana anlatmak için bunca zahmete girdiğiniz şeyi ben zaten çoktan biliyorum. Sanıldığı gibi.» Ramon'un mavi gözleri bir an Tina'ya takıldı, «ne aptalım, ne de kafasız! Ve eğer Branston bunu nereden öğrendiğimi merak ederse, Senyorita Donnelly'nin bana her şeyi anlattığını söylersin!»

ONUNCU BÖLÜM

Deniz uçağı dönüş yoluna koyuldu. Uçak, son durakları olan kıyıdan hareket ettiği zaman, Tina sinir savaşının artık biteceğini düşünerek, bir haftadır içinde yaşadığı gerginlikten biraz olsun sıyrılıp başını koltuğuna yasladı. Ramon'un, kendisinin gerçekten kim olduğu konusundaki bilgisini açığa vurmasından sonra, Tina gerekli açıklamayı yapmak için kaç kez girişimde bulunmuştu. Ne var ki, ne zaman Ramon'a yaklaşacak olsa, o ya konuyu değiştirmiş ya da nazik bir tavırla önemli bir işi olduğunu bahane ederek oradan uzaklaşmıştı. Sonunda Tina, Ramon'un bu konuda herhangi bir şey konuşmak istemediğini kavramış ve onuru öylesine kırılmıştı ki, sabahları kupkuru bir «günaydın» demek bile ağır gelmeye başlamıştı. Ramon'un o gece neden kendi tarafını tuttuğunu, neden İnez'e yalan söylediğini çok düşünmüştü. İnez'in duyduklarına şaşırdığını söylemek, olayı fazlasıyla küçültmek olurdu. Şaşırmak ne söz, bin bir duygu yansımıştı yüzüne ve en çok da kuşku okunuyordu çizgilerinde. Ama İnez bu konuda herhangi bir şey söylemişse bile, bunu Ramon'la başbaşa kaldıkları zaman söylemiş olmalıydı, çünkü bir daha ağzını açıp da Tina'ya tek söz etmemişti.

Eğer Theo'nun yanından uzaklaşmasını fırsat

bilip kendisine yakınlık gösteren Breckling kardeşler olmasaydı, Tina yapayalnız kalmış olacaktı. Üstelik, Breckling kardeşlerin dil bilmemesi daha da işine gelmişti. Çünkü kimseyle konuşacak hali yoktu, ama Breckling kardeşlere selam vermesi ya da gülümsemesi yetiyor. Tina'nın suskunluğunun gönül kırıklığından değil de, dil bilmemelerinden ileri geldiğini sanıyorlardı. Öteki erkekler, olağanüstü bir durum olduğunu, birtakım şeylerin ters gittiğini sezmişlerdi. Bu kadar ufak bir toplulukta, böylesine büyük gerginlikleri gizli tutmak olanaksızdı; ne var ki hiç biri bunu belli etmemiş, herkes kendi işiyle uğraşır gibi görünmüş ve Tina'nın üzgün yüzünü, mutsuz bakışlarını görmezden gelmişlerdi.

Tina ise artık işine veremiyordu kendini. Ömründe ilk olarak, bu tuhaf bitkileri toplarken, bu işle uzak yakın ilgisi olmayan herhangi biri gibi kayıtsız davranmış ve kendi kendini uyarmasına rağmen, bu kayıtsızlığın üstesinden gelememişti. Baktığı her bitkide, gördüğü her çalılıkta, Ramon'un esmer yüzü karşısına dikilmiş ve Theo'yu kurtarmak için yalvardığı zamanki öfkesi yaprakların yeşilinden Tina'ya uzanmıştı. Bu görüntüden kurtulmak için arkasını dönüp de, Ramon'un sesini duyduğunda, ya da gölgesini gördüğünde, içinde bir umut, bir sevinç doğmuştu. Ama her seferinde umudunun kırılması daha acı, Ramon'un kayıtsızlığı daha dayanılmaz olmuştu. Bu nedenle, Tina, Breckling kardeşlerle dolaşmaya, onların fotoğraf çektikleri yerlere gitmeye ve poz vermeye başlayarak, bir an önce eve dönme özlemini gizle-

meye çalışmıştı.

Neyse ki artık rahat soluk alabilirdi. Manaus'a ve özgürlüğe, kurtuluşa, olsa olsa birkaç saat kalmıştı. Zamanla uçağın içindeki mırıltılar yavaşladı, ortalığı sessizlik kapladı. Herkes kendi kendine bir hesaplaşmaya girişmişti. Çeşitli tehlikeler atlatılmış, zorluklar aşılmıştı artık ve herkes kendi alanındaki çalışmalarından hoşnut, eli boş dönmemenin doyumu içindeydi. Artık her biri evini ve ailesini düşünmeye başladığı için yanındakilerle gereksiz konuşmalara girmiyor, uçakta, teknisyenlere emir veren Joseph Rogers'dan başka kimsenin sesi duyulmuyordu.

Tina'nın içi geçmişti. Kendisini sarsan bir elin omuzuna dokunuşuyla uyandığında, uçakta bir eksikliğin olduğunu sezdi, ama ne olduğunu anlayamadı. Ancak, Lars Breckling, gülümseyerek pencereyi gösterince aklı başına geldi. Motorlar durmuştu, eksik olan şey motorların gürültüsüydü. Gelmişlerdi. Güle oynaya inmeye hazırlandılar. Herkes bir an önce banyo yapmak, rahat bir yatakta yatmak, iyi bir şeyler yemek, doğru dürüst bir şeyler giyebilmek özlemiyle, bir an önce dışarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Otele doğru yola çıkmadan önce Ramon bir konuşma yaptı. Uçağın kauçuk çemberi üzerine çıktı, her birini tek tek süzdükten sonra gülümseyerek konuştu.

«Sizleri uygarlığın nimetlerine kavuşmaktan alıkoymak istemiyorum. Ama içinizde kendini yatağa atıp da, bir daha çıkmamayı tasarlayanlar varsa anımsatmak isterim ki, bu akşam otelde bizim onurumuza bir yemek verilecek. Hepi-

nizin orada bulunmanızı rica ederim. Şehrin bütün ileri gelenleri de geleceği için, korkarım, resmi giyinmeniz gerekecek.» Erkekler smokin giymek fikrine karşı hafiften homurdanınca, Ramon onları yatıştırmaya çalıştı: «Bu aşırılığa katlanmak size iyi gelecektir beyler, ailelerinizin yanına birer vahşi gibi dönmenizi istemem!» Sonra yere atladı ve otele gitmek için yola koyuldular.

Otele vardıklarında, Tina'nın baş ağrısı dayanılmaz bir migren niteliğini almıştı; soğuk hava aygıtlı, yeşil perdeli odası bir kurtuluş gibi görünüyordu gözüne. Aspirin aradı, iki aspirin içtikten sonra, tozlu çizmelerini çıkarıp kendini yatağın üzerine attı. Uyuyabilmek umuduyla gözlerini yumdu, ama uyku tutmuyordu bir türlü. Kafasını her türlü düşünceden uzak tutmaya çalışıyor, acı anıları yeniden yaşamak istemiyordu. Ama ne yaparsa yapsın, gözünü kapadığı anda, Ramon'la ormanda geçirdiği o en güzel gün, Ramon'un evini ailesini anlattığı gün geliyordu gözlerinin önüne. Ramon'un kendisiyle ilgili olarak sorduğu sorular, bunlara verdiği yalan cevaplar aklına geldikçe utanıyordu. Acaba o zaman gerçeği söylemiş olsaydı, Ramon'un tepkisi ne olurdu? Daha o zamandan kendisinin gerçek Chris Donnelly olmadığını biliyor da, konuşturmaya, gerçeği söyletmeye mi çalışıyordu acaba? Ama olamazdı bu, bilmesi olanaksızdı. İnez'e yalan söylediği kuşkusuzdu. Öğrenmesine olanak yoktu. Bildiğini söylemesinin nedeni, İnez'in alaycı tutumunu boşa çıkarmak, aptal yerine konmadığını göstermekti olsa olsa. Bir erkek, hele hele evlenmeyi tasarladığı bir

kadının yanında küçük düşmeyi istemezdi.

İçini çekti, bu iç çekiş daha çok acı dolu bir inilti̇ye benziyordu.

Varlığının bile farkında değilmiş gibi davranan bir erkeği düşünmenin boşluğuna öfkelenerek, daha olumlu, örneğin banyo yapmak gibi tutarlı bir şey yapmak için yataktan kalktı. Kokulu sabun ve ılık suyla iyice yıkanırsa belki kendini toplar, gözüne uyku girebilirdi.

Ne var ki, yıkanmak uyku getireceği yerde, Tina'ya öyle bir canlılık verdi ki, nerdeyse yerinde duramaz oldu. İç çamaşırlarıyla odada gezinmeye başladı. Sonunda, halasının ısrarla bavula koydurttuğu tek gece elbisesinin asılı durduğu dolaba gitti. Güzel bir giysiydi bu. Açık krem rengi brokardan, kısa etekli bir kokteyl kıyafetiydi. İyice bedenine oturan üst kısmı, lame iplikle baştan aşağı işlenmişti. Üstelik bütün ağır görünuşüne rağmen, giyimi kolay, hafif ve serin tutacak, yani tropikal bir parti için ideal bir giysiydi. Ramon kendisini ilk kez böyle şık giyimli gördüğü zaman yüzünde belirecek ifadeyi merak etti. Gezi boyunca giydiği ceket - pantolondan ne kadar sıkıldığının o anda farkına vardı ve giyeceği lame sandaletleri de çıkarıp çizmelerinin yanına koyunca ortaya çıkan çelişkiye gülmeye başladı.

Duyduğu sesle irkildi. Kendi gülüşüne şaşırdı. Gülme duygusuna kapılmayalı öyle uzun zaman olmuş gibi görünüyordu ki, Ramon'un asık suratı ile İnez'in kendisini küçümseyen bakışları karşısında öyle ezikli̇k duymuştu ki, gençliğin getirdiği canlılığı, gülme isteğini çoktan kaybetmişti. Ama yirmi yaşındaydı ve yirmi yaşın bü

tün dürtüleri yeniden uyanmaya başlamıştı içinde. Ne baş ağrısı kalmıştı, ne de uyuma isteği. Dahası, bir akşam daha Ramon'a yakın olabilme isteği yakıp tutuşturuyordu içini.

Yemek saat sekizdeydi. Tina çok önceden hazırlanmıştı ama, aperitif almak için kokteyl salonunda toplanacak olanlara katılmak üzere tek başına aşağı inmeyi göze alamayacak kadar heyecanlı ve sinirliydi. Belki on kez fikrini değiştirdi, odada bir aşağı bir yukarı dolaşarak gitmekle gitmemek arasında bocaladı. Sonunda kapısı vurulup da, biri, «Tina, hazır mısın?» diye seslendiğinde, nerdeyse başının ağrıdığını bahane edecek ve gitmeyeceğini söyleyecekti. Ama ses yeniden duyulduğunda ve neşeyle, «Hadi Tina, herkes seni bekliyor!» dediğinde, gitmeye karar verdi.

Alelacele gece çantasını aldı ve kapıyı açtı. Eşikte Felix Crilly duruyor, elinde kocaman kurdeleli, selofan bir çiçek kutusu tutuyordu. Felix kutuyu Tina'ya uzatıp da bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu ama, Tina'yı o kılıkta görünce birden şaşkınlıktan ağzı açık kaldı, ne diyeceğini şaşırdı. Onun bu tepkisi Tina'yı da şaşırttı. Gerçi elinden geldiğince süslenmişti ve sonuçtan da hoşnuttu; ama onu böyle kadınsı giysi içinde görmeye alışık olmayanların üzerinde yapacağı etkiyi düşünememişti. Felix'in gözleri, Tina'nın parlak taşlarla süslü kızıl saç örgüsünden başlayıp güzel vücudunun çizgileri üzerinde hayranlıkla dolaştı. Son olarak da, naylon çoraplı incecik bilekleriyle, lame sandaletlerine baktı.

Sonra birden armağanı geldi aklına. «Bunları

beğenirsin diye düşünmüştük.» derken, gulümsemesi kayboldu. «ama bu orkideler senin güzelliğin yanında öyle sönük kalacaklar ki, burada bıraksan daha iyi edersin.»

«Yoo olmaz!» Tına hemen kutuya uzandı. «Hiç aklıma gelmezdi. Bu kadar duşünceli olduğunuzu hiç bilmezdim. Sağol Felix.» Erkek arkadaşlarının bu saygılı davranışından çok duygulanmış, üstelik kendine güven kazanmıştı. Kurdeleleri acaleyle çözdü, alev rengi orkideleri nemli yaprakların üstünden aldı. Felix onun orkideleri özenle takmasını sabırla bekledikten sonra kolunu uzattı. «Aşağıya kadar sana eşlik etmek onuruna varabilir miyim?» dedi. Tına derin bir soluk alıp onun koluna girdi.

Felix, onları karşılayan şaşkınlık seslerinin iyice keyfini çıkardı. Koltuklara oturmuş sohbet etmekte olan erkekler, Tina ile Felix göründüğü anda yerlerinden fırladılar. Ağızlarından, «Aman yarabbi!», «Neler görüyorum!», «Vay canına!»dan başka söz çıkmıyordu ve yüzlerindeki şaşkın ifade doğrusu her kadına güven aşılayacak gibiydi. Tına bir yandan arkadaşlarının beğenilerini yansıtan söz ve tavırlarını gulümsemeyle karşılıyor, bir yandan da gözlerini çevrede gezdirerek Ramon'u arıyordu. Ramon'un da, İnez'in de orada olmadıklarını anlayınca rahatlayıp, arkadaşlarıyla konuşmaya daldı. Arkadaşlarının dostça da olsa erkekçe beğenilerinden duyduğu güven, şehrin ileri gelenleriyle tanışmalarından birkaç dakika önce salona giren Ramon ile İnez'in karşılarında sinirlerine hakim olmasını ve dimdik durmasını sağladı.

İnez ışıl ışıldı. Gümüş rengi lameden, uzun, daracık bir tuvalet giymişti. İncecik askıların altında fildişi omuzları görünüyordu. Gerdanlığındaki taşlar, siyah saçlarını süsleyen elmasların eşiydi; içki kadehine uzanan parmaklarında da bunların benzeri yüzükler yanıp sönüyordu. Ama İnez'in gözü Tına'ya takıldığı anda, elmasların parıltısı İnez'in gözlerinin yanında sönük kaldı. Tina'yı tepeden tırnağa süzdü. Sımsıkı kapalı dudaklarıyla, ağzı ince bir çizgi görünümündeydi. Tina'yı bir kaşık suda boğacakmış gibi bakıyordu.

Tina'nın kendine güveni bir an sarsıldı. Ramon'un tepkisini görmek için ona bakınca, buz gibi kayıtsız bakışlarını bir an kendisine çevirdikten sonra İnez'e döndüğünü gördü ve salondan kaçıp gitmek geldi içinden. Sonra yutkundu, yıkılmışlığını belli etmemeye çalıştı. Yaklaşımları pek de göründüğü kadar arkadaşça olmayan öteki erkekler ise, Tina'nın çevresinde pervane olmuş, gözlerindeki hüzün bulutunu dağıtmaya çalışıyorlardı. Tına onların iltifatlarını, şakalarını güler yüzle dinliyor, ama içindeki acı fırtınayı bir türlü dindiremiyordu. Yemek öncesi ve yemek süresince sürdü bu.

Theo yemekten epey sonra ortaya çıktı. Ortada dans edilecek bir yer boşaltılmış ve orkestra ilk parçasını çalmıştı. Tam o sırada Felix'in hayret çığlığı, Tina'yı onun baktığı yana bakmaya yöneltti. Theo, hafifçe sallanarak kapıda duruyordu. Kızarmış suratı ve gözleri, epey içtiğini gösteriyordu. Tina, bakışlarının kendisi üzerinde durduğunu, iğrenç parmaklar gibi vücudunda gezindiğini görünce irkildi. Theo sallana salla-

na ona doğru yürümeye başlayınca, Tina erkeklerden imdat istercesine çevresine bakındı. Orkestra çalmaya başladı ve erkeklerin hepsi birden durumu kavramışçasına onu dansa kaldırmaya koşuştular. Bu yarışı Anders Brockling kazandı ve Theo yanlarına gelmeden kendilerini piste attılar.

Anders'in bir kurtarıcı gibi tam zamanında yetişmesinin verdiği sevinç ve şükran duygusu, Tina'nın her zamankinden daha tatlı gülümsemesine yol açtı. Açtı ama, bu kez de Anders onun bu tavrına şaşırarak, sımsıkı sarılıp kulağına tatlı sesle bir şeyler mırıldanmaya koyuldu. Tina dans eden öteki çiftlerin kendilerine anlamlı anlamlı bakıp, bıyık altından gülümsediklerini görüyor, ne var ki bu uzun boylu İsveçliyi de tersleyemiyordu. Neyse ki, az sonra kardeşi Lars gelip Anders'in omuzuna dokundu, dansa kendisinin devam etmek istediğini belirtti de, Tina rahat bir soluk aldı. Öteki erkekler de Lars'ın yaptığını tekrarladılar ve Theo'yu Tina'ya yaklaştırmamak kaygısıyla, kız daha yerine oturmadan biri bırakıp öteki sürdürdü dansı. Böylece Theo'nun bırakın Tina ile dans etmesi, yanına yaklaşabilmesi bile olanaksızlaştı. Erkekler Tina'yı yalnız bırakmama konusunda öyle ustalıklı ve başarılı davrandılar ki, Tina Theo ile başını belaya sokmaması bir yana, Ramon'un İnez'in yanından ayrılmayışını bile fark edip de daha fazla üzülmeye zaman bulamadı. Ramon bir iki parça dışında, hemen bütün gece İnez'den başkasıyla dans etmedi, şaban [illegible] ileri gelenlerinin yanından da hiç uzaklaşmadı. Ramon'un böyle davranması bir yerde gö-

zevinin gereğiydi, ama Tına bu davranışın temelindeki nedenin kendisinin orada bulunmasından kaynaklandığını seziyordu. Bir ara kenarda durmuş, Joseph Rogers'ın içki getirmesini bekleyerek dans edenleri seyrederken, birden arkasından bir el uzandı, koluna yapıştı ve Theo'nun dili dolaşarak konuşan sesi duyuldu:

«Sonunda yakaladım seni!» Tına'yı olduğu yerde döndürüp kendine çevirdi. «Hadi, dans edelim.» Theo konuşurken bile durduğu yerde sallanıyordu. Tina iğrenerek geri çekildi.

«Seninle dans etmeye hiç niyetim yok!» diye sertçe kestirdi attı. «Seninle konuşmak da istemiyorum, onun için uzaklaş buradan ve beni yalnız bırak!» Ne yazık ki, adamın suyuna gitmenin daha iyi olacağını iş işten geçtikten sonra fark etti. Theo bu sözleri duyunca, Ramon'dan yediği dayaktan sonra duyduğu ezikliği anımsadı, yüzüne kan hücum etti.

Tına'nın karşı koyuşuna aldırmaksızın, kolundan çektiği gibi piste sürükledi. Tina olay çıkaracak durumda değildi, sadece imdat istercesine erkeklerin oturduğu masaya baktı. Ne var ki, o anda hiç biri Tina'nın yaşadığı karabasanın farkında değildi. Tina, masadaki arkadaşları ile aralarında bir grup dans eden çift olduğunu ve arkadaşlarının kendisini göremediklerini anlayınca, dudaklarını ısırarak, ağlayıp bağırmamak için kendini zor tuttu. Gözlerini yumdu. Theo'ya bakmamaya ve viski kokan soluğuna dayanmaya çalışarak bir iki adım attı. Ne var ki, onlar daha pistte bir kez bile dönmeden, buz gibi bir ses Theo'ya hitap etti:

«Branston, Senyorita Donnelly bu dansı be-

nimle tamamlayacak!»

Tina ne olup bittiğini bir anda kavrayamadı. Ama göz açıp kapayana kadar Theo'nun çevresi bir grup erkek tarafından sarıldı, adamlar onun ses çıkarmasına fırsat vermeden, yarı iterek, yarı çekerek uzaklaştırdılar pistten. Her şey öylesine kısa sürede olup bitti ki, Tina kurtulduğunun bilincine kesinlikle varamadan, tir tir titreyerek kendini Ramon'un karşısında buldu. Ama Ramon'un kolu beline dolanıp da, yumuşak hareketlerle dansa başladıkları zaman, az önce duyduğu kurtulma duygusundan sıyrıldı ve onun öfkeli sesiyle yeniden huzursuzlaştı.

«Hep ateşle mi oynaman gerekli?» diyordu Ramon. «Branston'a güven olmayacağını daha öğrenemedin mi?»

Tina başını kaldırdı. Acaba Ramon, onun Theo'yla birlikte olmak istediğini mi sanmıştı? Theo'dan nefret ettiğini, hattâ iğrendiğini yeterince açık seçik göstermemiş miydi? Tina bu suçlamaya karşı çıkacaktı ki, gözleri Ramon'un mavi gözleriyle çakıştı. Onu hiç böylesine öfkeli görmemişti. Müzik birden alışılmadık biçimde yükselerek bir anda kesildi. Tina öylesine şaşkın ve ürkekti ki, Ramon arkadaşlarının oturduğu masaya yönelmeyip de, onu camlı kapılardan terasa, oradan da bahçeye çıkardığı zaman ağzını açıp da karşı koymadı. Müziğin belli belirsiz duyulabileceği kadar uzağa gittikten sonra durdu Ramon. Karanlıkta beyaz smokininin çizdiği ulkesi, geniş omuzlarını iyice vurguluyordu. Tina Ramon'un öfkesinin ne zaman patlayıp kırbaçlayacağını ürkekliğiyle bekliyordu. Uzun süre de beklemesi gerekmedi. Ramon sert, iğneleyici bir ta

vırla çıkışmaya başladı:

«Saçmalıklarınızın ne sonuçlar doğurduğunu gördüğüne göre, umarım bundan böyle çevrendeki bütün erkeklerin aklını başından almaya kalkışmazsın! Seni düştuğün zor durumlardan kurtarmaktan bıktım artık; bundan sonra flört etmeyi, karşısındaki erkeğin duygularını kontrol etmeyi becerebilen, yaşını başını almış kadınlara bıraksan daha iyi edersin!»

Tina suratına şamar yemiş gibi oldu.

«Flört etmek mi? Ama ben... yoo hayır.. Nasıl böyle konuşabilirsin?» O akşam erkek arkadaşlarının tutumunda, gizliden gizliye kendisine iyilik etme itisinin bulunduğunu anlatamamanın, olayları açıklayacak söz bulamamanın verdiği hırsla ayağını yere vurdu. Ramon'un böyle davranmakla kendisinden öç aldığını seziyor, ama karşı koyamıyordu. Alaylı bir tavır takınmaya çalışarak, «Sözleriniz çok anlamlı senyor,» dedi «Senyoraya neden bu kadar düşkün olduğunuzu şimdi anlıyorum Hiç kuşkusuz, o bu konuda çok becerikli olduğu için, kendinizi güvende duyuyorsunuz.»

Esmer başını Tina'ya doğru eğerek, «Senyoranın, kendini olgun bir kadın gibi göstermeye çalışan bir çocuk olmadığı açık...» dedi Ramon.

Tina'nın yüreği hopladı Olan olmuştu işte. Duyduğu acıyı sözlerine yükleyerek konuştu «Ben size açıklamak istedim, ama dinlemediniz...» Ramon geri çekildi. «Daha önce açıklayabilirdin! Sözgelimi, anlatmanı kolaylaştırmak için elimden geleni yaptığım ormanda anlatabilirdin.»

Tina beyninden vurulmuşa döndü. «Demek

İnez'e doğru söylediniz, demek gerçekten bu yordunuz! Peki ama nasıl?..»

Ramon tırmanan bir öfkeyle kesti onun sözünü:

«Ben yalan söylemem senyorita. Yalan söylemeyi, bu konuda uzman olan sana bırakıyorum!»

Tina gözleri dolu dolu olarak, karşı koymaya çalıştı: «Ama yalan söylediniz. Sizi aldattığı benim ağzımdan duyduğunuzu söylediniz İnez. Oysa bunun doğru olmadığını pekâlâ biliyorsunuz senyor.»

Ramon bir anda ve bir adımda Tina'nın yanına geldi, omuzlarından sımsıkı tuttu. Sert bir sesle, kavga edercesine, «Uykunu perişan eden karabasanları unutuyor musun?» dedi. Tina'nın cevap vermesini bekledi. Ama Tina şaşkın şaşkın suratına bakakalınca, az önceki öfkesi birazcık olsun yatıştı ve mavi puma gözlerinde hâlâ şimşekler çakmasına rağmen, daha yumuşak bir sesle anlatmaya koyuldu.

«Guaharibo köyündeki kulübede geçirdiğimiz gece karabasan gördün düşünde. Babana seslenerek beni uyandırdın. Seni yatıştırmak istedim. Bu arada çocukluğundan söz etmeye, ormandan nasıl korktuğunu anlatmaya başladın. Her şeyi anlattın. Bu geziye neden katıldığını, beni neden aldatmak zorunda kaldığını tek tek anlattın.»

Tina o gece alnını okşayan eli, yatıştırıcı sözleri hatırlayarak put kesildi. Alnına konan öpücüğün bir düş olduğunu sanmıştı, şimdi gerçeği

Tina hiç sesini çıkarmayınca, Ramon sözlerine devam etti: «Anlattığın nedenlerden ötürü, beni aldatmış olmanı aldırmamaya karar verdim. Ama ses çıkarmamamın temel nedeni, bunları kendiliğinden anlamanı isteyişimdi. Seninle konuşmak, katlandığın işkenceden seni kurtarmak istedim. Oysa sen konuşmak şöyle dursun,» sesi yeniden öfkelendi; «beni bir başka erkeğin malına el sürmekle suçladın!»

Tina birden başını kaldırdı, acı dolu gözleriyle kendisine bakan Ramon, bu beklenmedik bakış karşısında gözlerindeki duyguyu gizleyecek zaman bulamadı. Tina kendini tutamadı, «Hayır Ramon!..» diye elini uzattı. Ramon'un dudaklarındaki acılı kıvrımı düzeltmek ister gibi elini onun ağzında gezdirdi. Ramon bir an şaşkınlıktan kıpırdayamadı, ama Tina kendini toplayıp da, kıpkırmızı kesilerek elini çektiği zaman, Ramon artık beklemeye dayanamayacak bir erkeğin sabırsızlığıyla onu kendine çekti. Bedenleri birbirine değdiği anda duygular dizgininden boşandı ve Tina'nın onca zamandır bastırmak istediği içgüdüleri şahlandı. Peşpeşe gelen öpücükler arasında kulağına o tatlı İspanyolca sözlerin fısıldandığını duyuyor, yanağının yumuşak girintisinde ateşli dudakların gezindiğini hissediyordu. Bu sözler daha birkaç saniye önce duyduğu acıyı çoktan unutturmuştu. Ramon'un öpüşlerinin uyandırdığı karşı konulmaz istek, Tina'nın ayaklarını yerden kesti, artık ne sağduyu kalmıştı, ne mantık. Kendini tamamen ve kesinlikle Ramon'a bıraktı.

Belki direnmesi gerekirdi, ama iradesi iflas

çınlayan bir ses, eninde sonunda Ramon'un Dona İnez'le evleneceğini ve kendisinin onun yaşamındaki ikinci kadın olmaktan öteye gitmeyeceğini söylemeye çalışıyordu, ama [illegible] kulak verecek durumda değildi. Düş[illegible] bile acı verse de, bu gecenin son gecel[illegible]ğun biliyor, yaşadıkları anı olanca çılgınlığıyla, olanca doyumuyla, olanca güzelliğiyle yaşamaktan başka bir şey düşünemiyordu. Bu nedenle kendini iyice kapıp koyverdi ve Ramon'un öpüşlerine aynı ateşle karşılık vermeye başladı. Zamanın durmasını istiyor, ayrılmak zorunda kalmalarından önce dünyanın son bulmasını diliyordu. Ama bir an sonra, Ramon Tina'dan biraz uzaklaştı, üzerine eğilerek bembeyaz kesilmiş yüzüne baktı.

«Konuşmamız gerek,» diye doğruldu. «Daha fazla cezalandırılmak istemiyorum! Durumumu senin gözünde hangi yere oturtulduğumu bilmem gerek! Yeterince oyun oynadık. Branston'ın senin için ne anlam taşıdığını öğrenmek istiyorum. Açıkça söyle Tina, çünkü seni deli gibi sevmeme karşın, o herifle rekabete girmeyi kesinlikle reddederim!»

«Beni seviyor musun?» Tina'nın fısıltısı zor duyuluyordu.

Ramon'un kolları iki yanına düştü, çok yalın ve bilinen bir şeyden söz ediyormuşçasına konuştu.

«Peki ya senin geziye katılmana neden göz yumdum sanıyorsun? Seni görünceye kadar ilk görüşte aşk diye bir şeyin olabileceğini kesinlikle kabul etmezdim. Ama kendine güvenli, görmüş geçirmiş biri gibi görünmeye çalıştığın o

gün seni ilk gördüğümde; hiç anlamadığın bir konuda çok bilgiliymiş gibi ukalalık tasladığında, hattâ benim bu konudaki bilgime ve ünüme meydan okumak cüretini gösterdiğinde, yüreklğine ve canlılığına tutuluverdim. Kendime aptal ded.m, budala dedim, sövüp saydım, ama seni daha yakından tanımak istiyordum, bu yüzden beni aldatmak istemene ses çıkarmadım. Yutmuş gibi yaptım. Ama,» sesi birden buruldu «gezimiz bir cehennem oldu! Sen Branston'ın yakınlığını tercih ettin, bunu açıkça ortaya koydun. Yerli doktorun yanında geçirdiğimiz son gün bile bunu açıkça söylemekten kaçınmadın. Tam senin güvenini kazandığımı sandığım sırada, Branston'ın malına tecavüz ettiğimi söyledin!» Ramon'un sesinde, Theo ile aynı terazinin kefesine konulmuş olmaktan duyduğu öfke ve kırgınlık vardı. Gururlu yüzünde, ırkının bütün onur ve cüreti okunuyordu.

Tina, acı bir inleyişle karşı çıktı bu söze. «Yo, hayır Ramon! Benim sözünü ettiğim Dona İnez'di!»

«İnez mi? Onun bizimle ne ilgisi var?» diye sert bir sesle sordu Ramon.

Tina soluğu kesilerek cevap verdi. «Theo, sizin evleneceğinizi söyledi bana.»

Bir yanlış anlamanın nerelere vardığını kavrayarak sustular. Ramon, Tina'nın ufak, içtenlik dolu yüzüne bakarken, gözlerini bulutlandıran kırgınlığı yok eden bir ışık parlamaya başladı. Ve Tina'nın yüreğini bir güvercin kanadı gibi çırptıran şu sözleri söyledi. «Benim senden başkasıyla evlenmeye niyetim yok ki... tabii beni istersen.»

ıa bir an bile duraksamadı. İçgüdülerinin ... dürtüsüyle bir kuş gibi kendini Ramon' kollarına attı.
...heo'dan nefret ediyorum!» diye hıçkırdı. ...rımı açığa vurmakla beni tehdit ettiği için, ... günden beri nefret ediyorum ondan. Seni ... çok seviyorum ki Ramon, sevgilim! Seni hep ...ceğim!»
...mon, alçak sesle dua eder gibi bir ...ler ...ıldanarak onu kollarının arasına aldı. Bir an, ...n yakınlığını duymak, bu yakınlığın tadını ...ak istercesine hafif hafif okşadı her yanı-... sonra sevgisinin büyüklüğünü ortaya seren ... coşkuyla uzun uzun öptü Tına'yı. O ana ka-...ar aralarında sürüp gitmiş çekişmeler, kırgın-...klar bir ihtiras yangını içinde tutuşup kül ol-...u ve bu yangının alevleri içinde birbirlerinde...riyip birleştiler. Ramon'un bastırılmış, birik-...iş duygularının, kilit altında tutulmuş isteği-...in anahtarı çevrildiği andaki boşalımında, her ...ürlü kuşku, her türlü soru işareti yok oluver-...
Bir volkanın patlamasıydı sanki sevişm...
Tına kendini hiç bir zaman erişemeyeceği ...rukları gezinirken buldu.
Uzun, çok uzun bir süre sonra Ramon başını ...fifçe kaldırarak, Tına'nın yüzüne baktı ve ...kledigi cevabı bir fısıltıyla aldı: «Caramuru, ... istiyorum, sevgili Caramuru!»
Tına'nın sevgisine kesin olarak inanan Ra-...mon, ... başını bir kez daha onun yüzüne ...ğdi ve Tına'nın sönmemek üzere tutuşmuş bir ...şı meşalesini andıran dudaklarına kapandı.

Bandrol Uygulamasına İlişkin Usul Ve Esaslar Hakkında liğin

5. Maddesinin İkinci Fıkrası Çerçevesinde Bandrol Taşıması Zorunlu Değildir.

………SON……..

